

சிவ சிவ

பேரூர் இலக்கியச் சொலை

A.No. 17573

Q: 23

பதிப்பாசிரியர்கள்
முனைவர் கர்நாசுரம் முனைவர் ஓ. பாலகிருஷ்ணன்

தவத்திரு சாந்தனிக அடிகளார் கலைப்பரிஷதில் தமிழ்ச் சுவலாரி வெவ்விற்கு
பேரூர், கோயமுத்தூர் - 341010

பேருர் இலக்கியச் சோலை

பதிப்பாசிரியர்கள்

முனைவர் கர. நாகராசு
முனைவர் ஓ. பாலகிருஷ்ணன்

தமிழ்த்துறை
தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார்
கலை அறிவியல் தமிழ்க் கல்லூரி
பேருர் (அஞ்சல்), கோயம்புத்தூர் - 641 010

நூலின் பெயர்	: பேரூர் இலக்கியச்சேவை
ஆசிரியர்	: முனைவர் கா. நாகராசு முனைவர் ஓ. பாலகிருஷ்ணன்
ஆண்டு	: திசம்பர் 2005 (திருவள்ளுவராண்டு 2036)
பதிப்பு	: முதற்பதிப்பு
மொழி	: தமிழ்
பதிப்புரிமை	: தமிழ்க் கல்வாணி, பேரூர்
தாள்	: 6.9 கி.கி. வெள்ளாந்தரன்
அச்சு எழுத்து	: 12 புள்ளி
அட்டை	: அந்தர் கார்டு மல்டி கலர்
பக்கங்கள்	: VI + 293
அச்சிட்ட படிகள்	: 1000
வெளியிடுவோர்	: த.கா.அ.க.அ. தமிழ்க்கல்வாணி, பேரூர், கோவை - 641 010.
அச்சிட்டோர்	: பாரதிஅரசு அச்சகம் திருச்சி சாலை கோவை - 641 045
விலை	: ரூபாய் 90/-

பதிப்புரை

தமிழ்மொழி இன்று செம்மொழியாக அறிவிக்கப் பெற்றுள்ளது. அறிவிப்பு இப்போது வந்தாலும் இது ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இலக்கண இலக்கியங்களைத் தனக்கு அணியாகக்கொண்டு செம்மாந்த நடை பயின்றுவந்த சிறப்புக்குரியது. தமிழ்மொழியில் எழுந்த இலக்கியங்கள் எண்ணில் அடங்காதவை. இவற்றைச் சங்க இலக்கியம், சமய இலக்கியம், காப்பிய இலக்கியம், சிறுநூல்களும், புராண இலக்கியம், இக்கால இலக்கியம் என்றெல்லாம் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். இவற்றில் சமய இலக்கியங்கள், சங்ககாலம் தொடங்கிச் சமகாலம் வரை தோன்றியவண்ணம் உள்ளன.

கொங்குநாட்டில் குறைவில்லா நிறைவான திருத்தலமாக விளங்குவது திருப்பேரூராகும். இத்தலம் சங்க நூலான பதிற்றுப்பத்தில் சுட்டப்பெறும் சிறப்பிற்குரியது. இந்நூல் பேரூரில் ஓடும் காஞ்சியாற்றை,

“தீம்புன லாய மாதும்

காஞ்சியம் பெருந்துறை” (பாடல் எண் : 48) ,

என்று குறிப்பிடுகிறது. அப்பர் பெருமானும், ஆரூர் பெருமானும், இங்குள்ள ஆன்பட்டி மேய பெருமானைத் தம் அருட்பாடல்களில் போற்றியுள்ளனர். சுந்தரர் பட்டிப்பெருமானைப் பரவி மகிழ்ந்த பாங்கைப் பெரியபுராணம் பகரும். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் பேரூரைச் சுட்டுவது இதன் பெருமைக்குச் சான்று கூறுகின்றது.

“உயந்திசுய்குழ் வீகுப்பமொடு

செப்பின எனக்கஞ்சை மறவேனே”

என்று செவ்வெட்பரமன் மீது சந்தக்கவி பாடிய அருணகிரிநாதரும் பேரூர் மேய செந்தமிழ்க் கந்தனைச் சிறப்பித்து இரு பாடல்கள் அருளியுள்ளார்.

இத்தகு பெருமைமிகு பேருருக்கு அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட இலக்கியங்கள் எழுந்துள்ளன. இவற்றில் சில மறைந்து போயின. இன்னும் சில சுவடிகளாகவே உள்ளன. அச்சான நூல்களில் பெரும்பாலானவை மறுபதிப்புக் காணாதவை. அவற்றில் பல இன்று காண்பதற்கும் அரிதாக உள்ளன. இவ்விலக்கியங்களில் கச்சியப்பமுனிவர் பாடிய பேரூர்ப்புராணம் பெருங்காப்பியத்தை ஒத்து விளங்கும் சிறப்புக்குரியது. பேரூரில் பொலியும்தவத்திரு. சாந்தலிங்கர் திருமடமும் அரிய இலக்கியங்கள் பலவற்றைத் தமிழ் உலகிற்கு அளித்துள்ளது.

அருமையும், பெருமையும் மிக்க இவ்விலக்கியங்களை அனைவரும் அறிந்து பயன்பெறும்பொருட்டு இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து அறிமுக அளவில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளவும், அவை நூலாக உருவாகவும் ஆனபட்டி உடைய பெருமானது திருவருள் கூட்டி வைத்தது. தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்ப்பதில் தனி நெறி வகுத்துக்கொண்டு உழைத்து வருபவர்கள் தவத்திரு பேரூரடிகளார் ஆவார்கள். அவர்கள் முத்துவிழாக் கண்ட இவ்வாண்டில் இத்தகைய ஒரு நூல் வெளிவருவது மிகவும் பொருத்தமாக அமைகின்றது. இந்நூலுக்கு அவர்கள் அருளோடு வழங்கிய அணிந்துரை அவர்களது அன்பைப் புலப்படுத்துகின்றது. அவர்களுடைய முத்துவிழா வெளியீடாக நன்றியோடு இந்நூல் காணிக்கையாக்கப் பெறுகின்றது. இந்நூலாக்கத்துக்குப் பல்லாற்றாணும் துணைபுரிந்ததோடு சிறப்பானதொரு ஆய்வுக்கட்டுரையும் வழங்கியருளிய பேரூராதீன இளையபட்டம் தவத்திரு. மருதாசல அடிகளார் அவர்களுக்கு வணக்கமும் நன்றியும் உரியன.

இக்கல்லூரியின் மேனாள் முதல்வர் பெரும்பேராசிரியர் முனைவர் ந.இரா. சென்னியப்பனார் அவர்கள் பேரூர் இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த புலமையுடையவர்கள். அவர் பல சிற்றிலக்கியங்களைப் படைத்த சிறப்புக்குரியவர். அவர் எங்களது வேண்டுகோளையேற்றுப் பல்வேறு பணிகளுக்கிடையில் இந்நூலை முழுமையாகப் படித்துச் சிறப்பான அணிந்துரையொன்று வழங்கினார்கள். அவர்களது அன்புக்கு நன்றிகள் பல.

பேரூர் இலக்கியங்களை ஆய்வுசெய்து கட்டுரைகளாக ஆக்கி, அவற்றை நூல்வடிவில் வெளியிட முயன்றபோது அதற்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்ததோடு தொடர்ந்து உற்சாகமூட்டியும் ஆய்வுக்கட்டுரை வழங்கியும் உதவிய கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் (திருமதி) ம. மனோன்மணி அவர்களுக்கு நன்றிகள் பல.

பேரூர் இலக்கியங்களை ஆய்ந்து கட்டுரைகள் ஆக்கித் தந்த இக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் முனைவர் (திருமதி) இரா. சுசீலா, முனைவர் (திருமதி) வி. உமாபதி, முனைவர் (திருமதி) வே. செல்லாத்தாள், முனைவர் (திருமதி) சு. ஞானப்பூங்கோதை, முனைவர் (திருமதி) வெ. இராசேசுவரி, திரு. கா. திருநாவுக்கரசு, கல்லூரி நூலகர் (திருமதி) இரா. சித்ரா ஆகியோரது ஒத்துழைப்பிற்கும், ஊக்கமிக்க உறுதுணைக்கும் அன்பிற்கும் நன்றிகள் என்றும் உரியன.

இந்நூல் உருவாகும் காலத்தில் சலிப்பின்றி பல்வேறு பணிகளைச் செய்தளித்த எம் கல்லூரித் தமிழ்துறையைச் சார்ந்த அன்பு மாணவியர் செல்வி. ஏ. சக்திஆனந்தி, செல்வி. சி.பிரியா, செல்வி. வெ. தமிழரசி, செல்வி. மு. பிரேமலதா ஆகியோர்

பாராட்டுக்குரியோர். பட்டிப்பெருமான் திருவருளும் சாந்தலிங்கப் பெருமான் தண்ணருளும் இவர்களுக்கு வாய்க்க வேண்டுகிறோம்.

இந்நூலை நன்முறையில் அச்சிட்டுத்தந்த கோவை பாரதிஅரசு அச்சகம், மேலட்டை உருவாக்கி அளித்த கோவை நந்தி அச்சகம் ஆகிய அச்சகத்தாருக்கும் எங்கள் நன்றிகள் உரியன.

முனைவர் கா. நாகராசு

முனைவர் ஓ. பாலகிருஷ்ணன்

பதிப்பாசிரியர்கள்

சாந்தலிங்கர் தாண்மலர் வாழ்க
கயிலை மாமுனிவர்

நவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமியடிகளார் அவர்கள்
பேருராதீனம்

வாழ்த்துரை

கொங்குநாடு மலைவளமும் மனிதமனவளமும் உடையது; மேற்கொங்கு, கீழ்க்கொங்கு எனும் பகுப்புக்களையுடையது. திருப்பேரூர்ப் பிறவாநெறித் தலத்தை " மீ கொங்கில் அணி காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்ப் பெருமானைப் புலியூர்ச் சிறிறம்பலத்தே பெற்றாமன்றே " எனச் சுந்தரர் போற்றி உள்ளார். பேரூர்ப் பெருமானையே தில்லையில் அவர் கூத்தப் பெருமானாகக் கண்டதாக அருளியுள்ள பெருமை இத்தலத்திற்கு உண்டு. பல்வேறு சிறப்புக்களுடைய இத்தலத்திற்கு ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பத்தி இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன.

பத்தி இலக்கியங்களாகிய இவை அனைத்தும் பதிப்பாக இல்லை. இவ்விலக்கியங்களை மக்கள் அறிந்து பயன்பெறவேண்டும் என்ற நோக்குடன் நமது செந்தமிழ்க் கல்லூரியின் முதல்வர், பேராசிரியர்கள் ஆகியோர் பல நூல்களையும் அரிதின் ஆய்ந்துள்ளனர். அவர்களது ஆய்வுகள் நூல்களின் கவிதைநலம், வழிபாட்டுணர்வு, இலக்கியச் செழுமை, ஒப்புநோக்குதல் ஆகிய பகுப்புக்களுடன் அமைந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும். சங்க இலக்கியமாகிய பதிற்றுப்பத்து, திருநெறிய தமிழ் நூல்களாகிய திருமுறைகள் ஆகியவற்றில் இடம்பெறும் இத்தலத்தை " மேலைச் சீதம்பரமாம் மிக்க புகழ்ப் பேரூர் " எனப் புலவர்முராணத்தில் முருகதாச அடிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.

நமது ஆதீனக் குரு முதல்வர் தமது பத்தி இலக்கியமாகிய வைராக்கிய சதகத்தில் "பிறவா நெறியாகிய திருப்பேரையா" எனவும், "தொல்லைப் பிறவாநெறி மேவிய தோன்றல்" எனவும் அம்பலவாணரைப் போற்றியுள்ளார். பிறவாநெறியாகிய இத்திருத்தலம், தொன்மையது என்பதைத் 'தொல்லைப் பிறவாநெறி' என்னும் தொடர் காட்டுகிறது. போற்றிச் செம்பொருளாகிய சிவத்தைப் பேணிப் பிறப்பென்னும் பேதமையற்றுத் திருவருட்பேறு எய்த இத்தலமும் இத்தல இலக்கியங்களும் துணை புரிவன. இத்தலைய பெருமையுடைய பேருர்த்தல இலக்கியங்கள் அனைத்தும் சிறப்பான முறையில் பதிப்பாகி வெளிவர எல்லோரும் முயலவேண்டும்.

பேராசிரியர்கள் தம் புலமைத் திறனும் பத்தியும் மேலோங்கத் தமது எழுத்துத் திறமையால் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளமை சிறப்புக்குரியது. இதேபோல, கல்வெட்டுகள், ஓலைச்சுவடிகள் ஆதியவற்றிலும் ஆய்வுகள் வளர்வதற்கு அருள்மிகு அம்பலவாணர் அருள்புரியுமாறு சாந்தலிங்கர் தாண்மலர் நினைந்து வாழ்த்துகின்றோம்.

அணிந்துரை

முனைவர் ந. இரா.சென்னியப்பனார்

மேனாள் முதல்வர்,

தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் கலை,

அறிவியல், தமிழ்க் கல்லூரி,

பேரூர், கோவை - 641 010.

பாடினால் பட்டினர் பச்சைத் தாய் பாட வேண்டும்

கூடினால் நிறையும் அன்பருடன் - கூடியே

சித்தாந்த உண்மையினைச் சிந்தித்துப் பேசவேண்டும்

தத்தார்ந்த கிந்தவரம் தா

(தில்லைநாயகி இரட்டைமணிமாலை)

கொங்கு நாட்டில் மீகொங்கில் அமைந்துள்ள பேரூர் வரலாற்றுச் சிறப்பும், சமயச் சிறப்பும் இலக்கியப் பெருமையும் கொண்ட ஊராகும். 'நினைத்தார்க்கு இனிக்கும் பேரூர்' என்று கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"உரைத்த நாற் பயனும் பெரும்பயனாய் தொள்ளிய

வீடாகுறனால்

தரைத்தலைப் பேருரென்மர்கள் சிலரெத் தலத்தினுஞ் சாற்று

நாற் பயனும்

நிரைத்தலிற் பேருரென்மர்கள் பலரே நீடிய வாதிமா நகரை

சிரைத்தெழு கடல்போல் வளத்தினும் பேருரென்மர்கள்

பற்பலாயிரரே "

என்று

1. நாற்பயனில் வீடாகிய உயர்ந்த பயனைத்தருவதால் பேரூர் என்றும்,
2. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு பயனைத் தருவதால் பேரூர் என்றும்,

3. உலகத்தில் உள்ள எல்லாவிதமான பெருமைமிக்க வளத்தினைத் தருவதால் பேரூர் என்றும் கச்சியப்பமுனிவர் பாடியுள்ளார். பெரும்பேர் என்பது 'பெருமை வீட்டினை' என்று நச்சினார்க்கினியர் பத்துப்பாட்டு உரையில் கூறியுள்ளார். எனவே பேரூர் பெருமைமிக்க ஊராகும்.

பேரூர்ப்புராணத்தில் 'பா மலிபுலவர் போற்றும் பட்டிநாயகனார்' என்று புலவர்களால் போற்றப்படுவதாகக் கச்சியப்பமுனிவர் கூறியுள்ளார். புலவர் போற்றிய என்று இறந்த காலத்தாலும் புலவர் போற்றுகின்ற என்று நிகழ்காலத்தாலும் கூறாமல் 'போற்றும்' என்று எதிர்காலத்தால் அருளியது தனிச்சிறப்பாகும்.

திருக்கோவையாரில் பேராசிரியர் 'வளர்' என்பதற்கு வளரும் என்று உம்மை கொடுத்த உரை வாய்பாடு காட்டியது எற்றிற்கு, மேலானோ வளரக்கடவ என்பது கடா ஆதற்கு விடை, வளர்ந்த தாமரை, வளரா நின்ற தாமரை என்று கழிகாலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும் கூறாது, மேல் வருங்காலத்தைக் கூற வேண்டியது, கழிகாலத்தைக் கூறினால் கழிந்ததனைக் கூறிற்றாம். நிகழ்காலத்தைக் கூறினால் முன்னும் பின்னும் இன்றி இப்பொழுது உள்ளதனைக் கூறிற்றாம். ஆதலான் வளரும் என்று வருங்காலம் கூறியவாறன்று; மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகிய சொல் தோன்றவே கூறினார். ஆயின் உண்மைச்சொல் மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகி வந்தவாறு என்னை? இது செய்யுட் சொல்லாதலால் வந்தது. செய்யுளினொழிய 'வழக்கினும் வருவதுண்டோவெனின் உண்டு ; அது ஞாயிறு திங்களியங்கும் யாறொழுகும், மலைநிற்கும் என்றற் தொடக்கத்தனவற்றான் அறிக' என்று உரை வகுத்துள்ளார். ஆதலால் பா மலி புலவர் போற்றும் பட்டி நாயகனார்'

என்பதற்கும் 'போற்றும்' என்று எதிர்காலத்தால் கச்சியப்பமுனிவர் முந்தைய காலத்தும், அவர் காலத்தும் இக்காலத்தும் புலவர் பலர் பாடி உள்ளமை சான்றாகும். சங்க இலக்கியத்தில் பதிற்றுப்பத்து முதலியவற்றில் பேரூர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க புலவர்கள் சிற்றிலக்கியம் பலவற்றில் பேரூரைப் பாடியுள்ளனர். சிற்றிலக்கிய வகையில் பேரூர்க்குப் பல சிற்றிலக்கியங்கள் உள்ளன. மாலை என்ற சிற்றிலக்கிய வகையில் பேரூர்க்கு நான்கிற்கு மேற்பட்ட மாலை நூல்கள் உண்டு. இரண்டு பிள்ளைத்தமிழ், இரண்டு கலம்பகம், இரண்டு கோவை எனச் சிற்றிலக்கிய வகையில் மிகுதியாகப் பேரூர்க்கு உள்ளன.

பேரூர் இலக்கியங்கள் பல முன்பு இளங்கலை, முதுகலை ஆய்விற்கு மாணாக்கர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றன. பேரூர் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் வெளியுலகிற்குக் கொண்டுவரக் கல்லூரி ஆசிரியப் பெருமக்கள் முன்நின்று கட்டுரைகளாக்கித் தனி ஒரு நூலாக வெளிவர முயற்சி செய்துள்ளது பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

ஓராட்டுக்குப்பை செட்டிபாளையத்தைச் சேர்ந்த கண் பார்வையற்ற குட்டியப்பகவுண்டர் பேரூர்க்கு எட்டுச் சிற்றிலக்கியங்களைப் பாடியுள்ளார். சிற்றிலக்கிய வகையில் 'தாய் மகள் ஏசல்' என்ற வகையை முதலில் பாடியவர் அவரே ஆவார்.

பெரியபுராணத்திற்கு உரை எழுதிய சிவக்கவிமணி சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களின் தந்தையார் கந்தசாமி முதலியார் ஆறிற்கும் மேற்பட்ட சிற்றிலக்கியங்களைப் பாடியுள்ளார். சிரவை கௌமார மடத்தின் குருமுதல்வர் கந்தசாமி சுவாமிகள் பேரூர்க்குப் பதினான்கு சிற்றிலக்கியங்கள் மொத்தம் ஆயிரத்து இருநூறு பாடல்கள் பேரூர்மேல் பாடியுள்ளார். பதினாராயிரம் பாடல்கள் பாடிய சாமிகள் சிற்றிலக்கிய வகையில் கலம்பகம், கோவை, பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய மூன்றையும் பேரூர்க்கு மட்டும் தான் பாடியுள்ளார். பட்டசுவரமுாலையில்

கச்சியப்பமுனிவர் பாடிய பேரூர்ப்புராணத்தைச் சாரமாக அமைத்துள்ளார். இரண்டாயிரத்து இருநூற்று இருபது பாடல்கள் கொண்ட கச்சியப்பமுனிவரின் பேரூர்ப்புராணத்தினை நூற்றுப்பதிமூன்று பாடல்களில் சுருக்கிப் பாடியுள்ளார். ஒவ்வொரு பாடலிலும் பாதிப் பாடல் பேரூர்ப்புராணச் செய்தியையும் கொண்டுள்ளது. தலபுராணச் செய்திகளை இவ்வாறு யாரும் சாரமாகப் பாடவில்லை.

கவியரசு நடேசகவுண்டர் எட்டிற்கும் மேற்பட்ட பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களைப் பாடியுள்ளார். கலம்பக வகையில் பேரூர்க்கு ஒரே கலம்பகம் பாடியுள்ளார்.

இலக்கண நிறைகடல் பண்டித அ. கந்தசாமிபிள்ளை அவர்கள் மார்கழித் திருவாதிரை, பங்குனி உத்திரம் ஆகிய காலங்களில் நடைபெறும் ஊடலை மிகச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார். பங்குனி உத்திரத்தன்று நடைபெறும் வேடுபட்டியையும் பாடியுள்ளார். இன்றும் அவ்வக்காலங்களில் பாடல்கள் பாடும் முறை வழக்கத்தில் உள்ளது. தற்போது சைவத்திரு. சி.சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் வடகயிலை பாதி, தென்கயிலை பாதி அந்தாதி என்ற நூலைப் பாடியுள்ளார்.

பேரூர் பற்றிய இலக்கியச் செய்திகள் மிகுதியாக உள்ளன. வெளியுலகிற்கு அதிகம் தெரியவில்லை. அவற்றை வெளிக்கொணரும் முறையில் கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் பல்நோக்கில் கட்டுரைகளை யாத்துள்ளனர். பேரூரில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் சமாதிகொண்ட தவத்திரு. சாந்தலிங்க சாமிகள் நான்கு நூல்களைப் பாடியுள்ளார். வைராக்கிய சதகத்தில் பேரூரைப் பற்றிய செய்திகள் இருக்கின்றன.

"தில்லைப் பத்மேய சீவப்பிரகாசனையோ

தொல்லைப் பிறவாநெறி மேவிய தோன்றலையோ"

என்ற பாடலில் சாந்தலிங்க சாமிகள் பிறவாநெறியாகிய பேரூரினைப் பாடியுள்ளார்.

பிறவாநெறியாகியதோர் திருப்பேரையா எம் உறவே என்பது பேரூரைப் பற்றியதாகும்.

பேருர்க்குத் தற்காலச் சிறப்புக்கள் இரண்டு ஆகும்.

1. பேரூர் அருள்மிகு பட்டிப்பெருமான் திருக்கோயில்
2. தவத்திரு. சாந்தலிங்க அடிகளார் கலை அறிவியல் தமிழ்க் கல்லூரி

பத்தி உலகில் பேரூர்ப் பட்டிப்பெருமான் அடியார் பெருமக்கட்கு அறிந்தவராவார். ஆனால் அவரைப் பற்றிய சிற்றிலக்கியங்கள் வெளியுலகிற்கு நன்றாகத் தெரியாது.

பேரூரின் சிறப்பிற்கு இரண்டாம் காரணமாகிய தமிழ்க்கல்லூரி வழி பேரூர் இலக்கியச் செய்திகள் வெளிவருவன சாலப் பொருந்தும். முயற்சி செய்த முதல்வர், பேராசிரியப் பெருமக்கள் ஆகியோருக்குப் பாராட்டுக்கள். கயிலைமாமுனிவர் சீர் வளர் சீர் சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார் முத்துவிழா நினைவாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது. சமய உலகிற்கு இது நல்ல பங்களிப்பாகும்.

ஆரூர் அத்தா ஐயாற்று அமுதே அளப்பூர் அம்மானே
 காரூர் பொழில்கள் புடைகுழ் புறவிற் கருகா ஆரானே
 பேரூர் உறைவாய் பட்டிப் பெருமான் பிறவா நெறியானே
 பாரூர் பலரும் பரவப் படுவாய் பாகூர் அம்மானே.

சுந்தரர் தேவாரம்

பொருளடக்கம்

1. பேரூர் - வரலாற்று நோக்கு முனைவர் ம. மனோன்மணி	- 1
2. அருள்மிகு பேரூர் ஆனந்தநடராசப்பெருமான் நடனாஞ்சலி முனைவர் வே. செல்லாத்தாள்	- 11
3. கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர் பாடிய திருப்பேரூர்க் கலம்பகம் முனைவர் வே. செல்லாத்தாள்	-22
4. திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை சதகம் - முனைவர் வே. செல்லாத்தாள்	-27
5. கோவை இலக்கியங்கள் - முனைவர் கா. நாகராசு	-39
6. திருப்பேரூர்க் கலம்பகம் - முனைவர் கா. நாகராசு	- 75
7. பச்சைநாயகியைப் போற்றும் பாமாலைகள்-முனைவர் கா. நாகராசு	- 85
8. திருப்பேரூர் - தோத்திரப் பிரபந்தத் திரட்டு முனைவர் தவத்திரு. மருதாசல அடிகளார்	- 99
9. திருப்பேரூருலா - முனைவர் ஓ. பாலகிருஷ்ணன்	- 106
10. திருப்பேரூர் மரகத மஞ்சரி - திரு. கா. திருநாவுக்கரசு	- 119
11. பேரூர்ப்புராணம் - முனைவர் வே. இராசேசுவரி	- 132
12. திருப்பேரூர் கிள்ளைவிடு தூதும் கண்ணாடிவிடு தூதும் முனைவர் வி. உமாபதி	- 178
13. திருப்பேரூர் - தோத்திரப்பாமாலை - முனைவர் சு. ஞானப்பூங்கோதை	- 208
14. பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மன் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் முனைவர் இரா. சுசீலா	- 233
15. பேரூராதீன இலக்கியங்கள் - திருமதி. இரா. சித்ரா	- 255
16. திருப்பேரூர் இலக்கியங்கள் (தொகுப்பு) - முனைவர். கா. நாகராசு	- 285

செய்துள்ளவை

1. கல்வி - கல்வித்துறை

2. கல்வி - கல்வித்துறை

3. கல்வி - கல்வித்துறை

4. கல்வி - கல்வித்துறை

5. கல்வி - கல்வித்துறை

6. கல்வி - கல்வித்துறை

7. கல்வி - கல்வித்துறை

8. கல்வி - கல்வித்துறை

9. கல்வி - கல்வித்துறை

10. கல்வி - கல்வித்துறை

11. கல்வி - கல்வித்துறை

12. கல்வி - கல்வித்துறை

13. கல்வி - கல்வித்துறை

14. கல்வி - கல்வித்துறை

15. கல்வி - கல்வித்துறை

16. கல்வி - கல்வித்துறை

17. கல்வி - கல்வித்துறை

18. கல்வி - கல்வித்துறை

19. கல்வி - கல்வித்துறை

20. கல்வி - கல்வித்துறை

21. கல்வி - கல்வித்துறை

22. கல்வி - கல்வித்துறை

பேரூர் - வரலாற்று நோக்கு

முனைவர் ம. மனோன்மணி

முதல்வர்

தமிழகம் பண்டைக்காலந்தொட்டே ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்துள்ளது. திருமுறை ஆசிரியரான திருமுல்லை “விபன் தமிழ் மண்டிலம் ஐந்து என்று போற்றியுள்ளார். அவை, சேரநாடு, சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, தொண்டைநாடு, கொங்குநாடு ஆகும். இவற்றுள் கொங்கு நாடு வரலாற்றுப் பழமையது என்பதற்கான தொல்லியல் செய்திகள் நிறையக் கிடைத்துள்ளன. சங்ககாலம் முதலே கொங்குநாடு தனிநாடு என்பதற்குப் புறநானூறு சான்றளிக்கிறது. பிற்காலத்தில் கொங்குநாடு ஆட்சி எளிமைக்காக நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கும் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. தென்கொங்கு, வடகொங்கு, மீகொங்கு, மழகொங்கு என்ற பெயர்களில் இந்நூற்பிரிவுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

கொங்குநாட்டின் சிறப்பையும், புகழையும் எடுத்து விளக்குவதில் கொங்குமண்டல சதகங்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. சதக நூல்கள், கொங்குநாட்டை இருபத்து நான்கு உட்பிரிவுகளையுடையதாகக் காட்டுகின்றன. இச்செய்திக்கு உரம் ஊட்டும் வகையில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் தேவாரமும் இலக்கியச் சான்றளிக்கிறது. “கொங்கிற் குறும்பிற் குரக்குத்தளியாய்” என்பதும் அது. பரந்தநாடு, அதன் உட்பிரிவு, அதில் உள்ள தலம் என்பவற்றை இத்திருப்பாட்டு காட்டுகிறது.

பேரூர்ப்பெருமானைச் சுந்தரர் “மீகொங்கில் அணிகாஞ்சிவாய்ப் பேரூர் பெருமானை” என்று போற்றுகிறார். இச்சான்றுகளால் பழமைதொட்டு இந்நாட்டின் பிரிவுகள் அமைந்ததை அறியலாம்.

கொங்குநாட்டு உட்பிரிவுகளில் ஒன்று ஆறைநாடு ஆகும். இதன் விரிந்த பரப்பு மேற்கில் வெள்ளிமலை தொடங்கிக் கிழக்கில் அவிநாசி வரை இருந்துள்ளது. இதில் கிழக்குப் பகுதி “ வடபரிசார நாடு ” எனத் தனியாகவும், மேற்குப் பகுதி “ பேரூர்நாடு ” எனத் தனியாகவும் சிறப்புற்றிருந்ததைக் கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் கவிராசயோகியாகத் திகழ்ந்த கச்சியப்ப முனிவர் பேரூர்த்தலத்திற்குப் ” பேரூர்ப்புராணம் ” படைத்துள்ளார். அந்நூலிலும் இச்செய்தி இடம்பெறுகிறது. பேரூர் நாட்டில் வெள்ளலூர், கோவை, குறிச்சி, முட்டம் திருநாகேசுவரர் கோயில் ஆகியவை சேர்ந்திருந்ததைக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“பேரூர் நாட்டுக் கோவன்புத்தூர் என்ற வீரகேரளநல்லூர் ” என்ற தொடரின் வழி பேரூர் தலைநகராகவும் கோயமுத்தூர் அதை ஒட்டிய சிறு கிராமமாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். பெருநகரத்தை ஒட்டிப் புதிதாய் அமைந்துள்ள சிற்றூர்களுள் “ புதூர் ” என வழங்கும் வழக்கம் இந்நாளிலும் இந்நாட்டில் காணமுடிகிறது. கோவன் என்ற பெயரினனாம் சிற்றரசனால் புதிதாய் அமைந்த ஊர் என்பது கோயம்புத்தூர் ஆகும். பேரூரின் அமைப்பைப் பேரூர்ப்புராணம் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

தலச்சிறப்பு :

பேரூர்ப்புராணத்தின்வழி இவ்வூரின் தலச்சிறப்புக்கு இங்கு ஓடும் காஞ்சிமாநதியும் ஒரு காரணமாகும். இத்தலம் அரசமரக் காடாக இருந்தது என்றும், இங்கு இடையன் பசுக்களை மேய்த்து வரும் நிலையில் ஒரு பசு மட்டும் தானாக ஓரிடத்தில் சென்று பால் சுரக்கும் அதிசயம் கண்டு அதை அடித்த சமயம் அதன் குளம்புபட்டு வடு ஏற்பட்ட இலிங்கத்தைக் கண்டு அதை ஊரார் அறிந்து இதன்மூலமாகத் திருக்கோயில் ஏற்பட்டதென வரலாறு கூறப்பெறுகிறது. இவை இத்தலச்சிறப்புகளாகும்.

வரலாற்றுப் பீன்புலம் :

அக்காலத்துமக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையோடு இயைந்த பொருட்களை அங்கங்கே புதைத்து வைத்துள்ளனர். இவை இக்காலத்தில் சில இடங்களில் புதைபொருட்களாக அகழ்வாராய்ச்சியின் வழி கிடைத்துள்ளன. இத்தகு பழமையான இடங்களில் பேரூர் நாகும் ஒன்றாகும். பேரூரிலிருந்து மேற்குப்பகுதி வரை சில பழம்பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இதனால் இந்நாடு புராதனப் பழக்கம் பெற்றது என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம். இன்றைய குழலில் ஊராகமட்டும் காட்சியளிக்கிறது.

உரோமானியர் காலம் :

பேரூர் நாட்டுக்குட்பட்ட பேரூர், வெள்ளலூர், முட்டம் முதலான இடங்களில் உரோமானிய நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. கி.மு. 44 முதல் கி.பி. 54 வரை ஆண்ட உரோமானிய அரசர்களின் நாணயங்கள் இவையெனக் குறிப்பிடுகின்றனர். உரோமானியர்களுடன் வாணிபம் நடத்தியமையும் நாணயப் பழக்கத்தின்வழி தெரியலாம். அக்கால கட்டத்தின் அரசர் பின்னணியை ஆய்ந்தால் சேர அரசர்களும், வேளிர் மரபினரும் ஆட்சி செய்ததாகக் கூற முடியும்.

பல்லவர் காலம் :

தமிழகத்தில் பல்லவராட்சி கி.பி. மூன்று முதல் ஏழு முடிய இருந்தது. காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு அவர்கள் அரசு புரிந்துள்ளனர். மேலும் கன்னடநாட்டிலும் வெற்றிபெற்று அரசாண்டுள்ளனர். அக்காலத்துப் புகழ்பெற்று விளங்கிய திருநாவுக்கரசர் கொங்குநாட்டிற்கு வருகை தந்துள்ளார். அவர்கள் தமது சேத்திரத்திருக்கோவையில், " பேரூர் பிரமபுரம் பேராவூரும் " என்றும், " ஆரூரார் பேரூரார் அழுந்தாருள்ளார் " என்றும் பேருரைச் குறித்துள்ளார். நாயன்மார்களுள் அப்பர் ரெமான்

வந்து வணங்கிய இத்தலத்திலும் பல்லவராட்சி நடைபெற்றிருக்கலாம் எனினும் இதுபற்றி அறிந்து கொள்ளத் திருமுறைச் சான்றுகள் தவிர பிற வரலாற்றறிஞர்களின் குறிப்புக்கள் கிடைக்கவில்லை.

சேரர் மரபு :

ஏறத்தாழ எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் சேரர்களோ அல்லது சேரர் பரம்பரையோ இந்நாட்டை வெற்றி கொண்டுள்ளது பேருரில் பண்டைத் தமிழ்எழுத்தில் உள்ள கல்வெட்டுஒன்றில், ' கோக்கண்டன் ரவி', என்றும் ' இரவி கண்டன்' என்றும் அரசர்கள் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. (S.I.I.Vol.5.223) இக்கல்வெட்டே பேருரில் கிடைத்துள்ளனவற்றுள் பழமையுடையது. இக்குறிப்பின் வழி சேர அரசின் ஆட்சி நடந்திருக்க வேண்டும் எனலாம்.

முதற்பாண்டியர் தொடர்பு :

எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் பாண்டியர்கள் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டு இருக்கவேண்டும். மாறன் சடையன் என்ற பாண்டியன் கொங்குநாட்டை வென்று பேரூர் அடைந்து அங்குத் திருமாலுக்குக் குன்றம் அன்ன பெருங்கோயில் கட்டியதாகச் சடாவர்மன் செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது. " காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்புக்குத் திருமாலுக் கமர்துறையக் குன்றமன்னதோர் கோயிலாக்கியும் " என்பது அதன் செய்தி. (Museum Plates of Jatavarman) ஆனால் இதில் கூறப்பட்டுள்ள குன்ற மன்னகோயில் திருமால் அமர்ந்து உறையும்படியாக இங்கு இல்லை. இது பற்றிய விரிவான விளக்கச் செய்திகளும் கிடைக்கவில்லை.

கங்கர்கள் :

தலைக்காட்டுக் கங்கர்கள் என்ற அரச மரபினர் பின் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டுள்ளனர். இத்தலைக்காடு கொள்ளேகாலத்துக்கு அருகில் காவிரியின் வடகரையில் உள்ளது. இக்காலத்தில் சுந்தரர் கொங்கு நாட்டிற்கு வந்து பேரூரை வணங்கினார் என்பர்.

“ மீகொங்கில் அணிகாஞ்சிவாய்ப் பேரூர் பெருமானைப்
புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே பெற்றாம் அன்றே ”

என்று தம்கோயிற்சிப்பதிகத்தில் சுந்தரர் புகழ்ந்துள்ளார். இச்செய்தியைப் பெரியபுராணமும், பேரூர்ப்புராணமும் குறிப்பிடுகின்றன.

சோழராட்சி :

தமிழ்நாட்டில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு இறுதி முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதி முடியச் சோழர்களின் ஆட்சி சிறப்புற்றிருந்தது.

முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றி அதனை மாவட்டமாக்கி அதற்கு “ அதிராஜராஜ மண்டலம் அல்லது சோழ கேரள மண்டலம் ” எனப் பெயரிட்டு ஆட்சி செய்துள்ளனர். எனவே முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் கொங்குநாட்டிற்கு “ அதிராஜராஜ மண்டலம் ” என்றும், குலோத்துங்கன் காலத்தில் “ வீரசோழ கேரள மண்டலம் ” என்றும் விக்கிரம் சோழன் காலத்தில் “ வீரசோழ மண்டலம் ” என்றும் பெயர்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தமை தெரிகிறது. அக்காலத்தில் அவர்களின் பிரதிநிதிகள் அரச மரபினராக ஆட்சி செய்தனர். அவர்களைக் “ கொங்குச் சோழர் ” என அழைத்ததாக அறிஞர் கூறுவர்.

கொங்கு நாட்டில் கொங்குச் சோழர்கள் கல்வெட்டுக்களே அதிகம் கிடைத்துள்ளன. எனினும் சோழநாட்டுச் சோழர்கல்வெட்டுக்களும் உண்டு. சான்றாகப் பேரூரில் கோயிலின் அர்த்த மண்டபமும்;

மகாமண்டபமும் திருப்பணி செய்தவர்கள் சோழ நாட்டுச் சோழர்களே என்கிறார் கோவைகிழார். இத்திருப்பணிகள் இராஜேந்திரனின் 26 -ஆம் ஆட்சியாண்டில் தொடங்கி 29 - ஆம் ஆட்சியாண்டில் முடிவடைந்துள்ளன. இக்கட்டிடம் கட்ட முன்று ஆண்டுகள் ஆயின எனலாம்.

கொங்குச்சோழரில் குறிப்பிடத்தக்கோர் இருவர். ஒருவர் விக்கிரமசோழன் (1004 -1065 வரை). மற்றொருவர் வீரராஜேந்திர சோழன் (1207 -1252 வரை). பேரூர்க்கல்வெட்டில் விக்கிரமசோழன் குறித்து 4 கல்வெட்டுக்களும் வீரராஜேந்திரன் பற்றி ஒரு கல்வெட்டும் காணப்படுகின்றன.

இவர்களேயன்றி, கரிகாலன், வீரசோழன், வீரராஜேந்திரசோழன், அதிராஜன், வீர நாராயணன் என்ற அரசர்கள் பற்றியும் கல் வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

கொங்குப் பாண்டியர் :

சோழராட்சிக்குப் பின் பாண்டியராட்சி நடைபெற்றது. அவர்களையும் “ கொங்குப் பாண்டியர் ” என அழைத்தனர். கொங்கு நாட்டை ஆண்ட பாண்டியர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவன் வீரபாண்டியன். இவனைப் பற்றிப் பேரூரிலுள்ள இரு கல்வெட்டுகளில் குறிப்புக்கள் வருகின்றன. இந்த அரசன் காலத்தைப்பற்றிப் பேரூர்க் கல்வெட்டில் பின்வரும் வெண்பா காணப்படுகிறது. இது கொங்குநாட்டில் செய்யுள், வடிவக் கல்வெட்டாகச் சிறப்புப் பெறுகிறது.

“ தண்டிஸ்வரன் ஓலை சாமரம் சூழ் வையகத்துக்
கண்டிஸ் வரன் கரும் மாராய்க - பண்டே '
அறம் செய்தான் செய்தான் அறங்காத்தார் பாதம்
திறம் பாமல் சென்னிமேல் வைத்து ”

என்பதே அவ்வெண்பா.

போசனர் :

சோழபாண்டியராட்சிக்குப் பிறகு மைசூர் நாட்டிலிருந்து போசள அரசன் விஷ்ணுவர்த்தனன் கொங்குநாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டான். பேரூர்க்கல்வெட்டின் வழி முன்றாம் வீரவல்லாளன் கொங்குநாட்டை ஆண்ட செய்தி இடம்பெறுகிறது. 1292 முதல் 1341 முடிய இவனது கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. இவ்வரசனது பேரூர்க்கல்வெட்டில் பேரூர்க்கோயிலில் தைப்பூசத்திருநாள், பங்குனித்திருநாள் முதலான திருவிழாக்கள் சிறப்பிடம் பெற்றதை அறியமுடிகிறது.

விஜயநகரத்தார் :

விஜயநகர ஆட்சியும் கொங்கு நாட்டில் இடம்பெற்றது. 1450 ஆம் ஆண்டில் இவர்களது ஆட்சி நடைபெற்றுள்ளது. தெற்கணாம்பி அரசர்கள் ஆட்சி செய்தனர். இக்காலத்தில் சங்கரையன் மகன் மாதையன் என்ற அமைச்சர் திருப்பேரூர்த் திருக்குளத்தைக் கட்டியுள்ளார்.

மதுரைநாயக்கராட்சி :

விஜயநகரத்தார் ஆட்சிக்குப்பிறகு மதுரை அரசர்களான நாயக்கராட்சி கொங்குநாட்டில் இடம் பெற்றது. பேரூர்த் திருக்கோயிலில் இடம்பெற்றுள்ள கனகசபைச் சிற்பங்கள் திருமலைநாயக்கரின் உடன்பிறப்பான அளகாத்திரி நாயக்கனால் கட்டப்பட்டதென்பர். மதுரைத் திருமலை மன்னனுக்கு முன்பே பேரூர் முழுவதும் ஏகமானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டதாக அரசாங்க அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது. இக்காலத்தே வீரசைவ ஆசிரியரான சாந்தலிங்கசுவாமிகள் பேரூரில் வந்து தங்கி மடத்தை நிறுவி ஞான நல்வழி காட்டி “ மும்மதமாப் போலமுழுவீர ஞானியாக ” சமாதி அடைந்துள்ளார். இத்திருமடம் இன்றும் புகழுடையதாக விளங்கி வருகிறது.

மைசூர் அந்திச்சம் :

ஐதர் அலி, திப்பு சுல்தான் காலத்தில் கொங்குநாடு மீண்டும் மைசூர்ரின் ஆட்சிக்குட்பட்டது. இவர்கள் காலத்தில் வருவாயில் குறைவாகக் கோயிலுக்குக் கொடுத்தனர். பின் ஆங்கிலேயரால் திப்புவின் ஆட்சி வீழ்ந்தது; ஆங்கிலேயர் காலத்தில் பேரூர்க்கிராமம் முழுவதும் கோயிலுக்குக் கொடுத்தனர். இவர்கள் காலத்தில் தான் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக் கச்சியப்ப முனிவர் பேரூரில் வந்து தங்கிப் பேரூர்ப் புராணத்தை இயற்றினார்.

இத்தகு சிறப்புமிக்க பேரூர் முருகதாசராம் தண்டபாணி சுவாமிகள் காலத்திலும் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்ததை,

“மேலைச் சிவபுரியாம் மிக்கபுகழ்ப்பேரூர் “ என்ற புலவர்புராணத் தொடர் விளக்குகிறது. இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்புலம் மிக்க பேரூரில் அருள்மிகு பச்சைநாயகி உடனமர் பட்டிப்பெருமான் “மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலக மெல்லாம் “ என்ற வாக்கிற்கேற்பத் திருவருள் பாலித்து விளங்குகின்றார்.

தல விசேடங்கள்; பிறவாப்பளி :

பேரூரில் பட்டிசுற்றிவரும் மேடைக்குக் கிழக்கில் சாலையோரத்தில் உள்ளது இம்மரம். ஒரே பிறப்புக்கான வரம்பெற்று வந்தது இப்புளியமரம். இந்த மரத்தின் விதைகள் முளைப்பதில்லை. இத்தலத்தை வழிபடுவோர் இனிப் பிறவாநிலை அடைவர் என்று இது காட்டுவதற்காகவே அமைந்துள்ளது.

இறவாப்பனை :

“அறவாணர்கள் போற்றிடும் பேரூர் அழியா எமக்கோர் இடமாகி
உறவாம் அதனால் எமைப்போல உலவாததனுக்கு ஒரு

சான்றங்கு”

இறவாப்பனை ஒன்றுள்ளது"

என்று கச்சியப்பமுனிவர் குறிக்கப்பெற்றுள்ள இப்பனைமரம் வடகயிலாயக் கோயிலுக்கு வட கிழக்குப் பகுதியில் பிரம்மதீர்த்தக் கரையில் உள்ளது. பல ஆண்டுகளாக இறவாமல் உள்ள இம்மரம் இத்தலத்தைச் சுற்றி வாழ்பவர்கள் இறவாத புகழுடம்பு எய்துவர் என்பதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

புழு உண்டாகாத சாணம் :

திருக்கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் கால்நடைகளின் சாணம் எத்தனை நாட்களாக விழுந்து கிடந்தாலும் புழு உண்டாவதில்லை. இத்தலத்தில் இறப்போர் மீண்டும் பிறப்பதில்லை என்பதை இது காட்டுகிறது.

வலது செவி மேலே :

இத்தலத்து வாழ்வோர் வலது செவி மேல் உள்ள நிலையிலேயே இறப்பார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது.

சிற்ப வேலைப்பாடுகள் :

உலகம் வியக்கும் வகையில் கனகசபைச் சிற்பங்களும், திருக்கோயில் முழுவதும் உள்ள சிற்பங்களும் இடம்பெற்றுள்ளமை சிறப்புக்குரியது.

இங்கு எல்லாத் திருவிழாக்கள் நடைபெற்றாலும் பங்குனி உத்திரப் பெருந்திருவிழா இத்தலத்திற்குரிய சிறப்பு விழாவாகும். மேலும் திருவாதிரைத் திருவிழாவும் சிறப்புக்குரியது. இத்தலத்தில் மட்டுமே கொண்டாடப்படும் திருவிழா நாற்றுநடும் திருவிழா ஆகும்.

சிவபெருமானின் திருவிளையாடல்களில் ஒன்று பேரூர்ப் புராணத்தில் அமைந்துள்ள பள்ளுப்படலத் திருவிளையாடல். இறைவன், இறைவியர் பள்ளன் பள்ளியாக வந்து வயலில் இறங்கி நாற்று நடுதலாகிய திருவிளையாடலே இதுவாகும். இந் நிகழ்ச்சியைச் சுட்டும் விழாவாக (நாற்று நடவுத் திருவிழா) இன்றும் நடைபெறுகிறது. பேரூர்க்கு மட்டுமே இத்திருவிழா உரிய சிறப்புடையது ; ஆனி மாதம் கிருத்திகை தொடங்கி ஒன்பது நாட்கள் நடைபெறும் இவ்விழாவின் பத்தாவது நாளில் சிவபெருமான் நாற்று நடும் காட்சியோடு இது முடிவடைகிறது. தேவார நாயன்மாருள் ஒருவரான “தம்பிரான் தோட்டிராம் சுந்தரர்” இத்தலத்திற்கு வரும்போது இத்திரு விளையாடலை இறைவன் நடத்தினான் என்று கூறப்படுகிறது. சுந்தரருக்கு இறைவன் பேச்சை மீறி நந்தியெம்பெருமான் அவர் இருக்குமிடத்தை அடையாளமாகக் காட்டிக் கொடுத்ததால் சினமுற்ற பெருமான் தன்கையில் இருந்த மண்வெட்டியால் நந்தியின் தாடையில் அடித்தார் என்பார். அதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் இன்றும் நந்தியின் தாடைப்பகுதியில் அடிபட்ட அடையாளம் உள்ளதைக் காணலாம்.

காஞ்சிமாநதி சோழன்படித்துறைக்குச் செல்லும் வழியில் பட்டிவிநாயகர் கோயில், அரசம்பலவாணர் கோயில், பிரம்மா வழிபட்ட வடகைலாயம், முதலியனவும், திருமால் வழிபட்ட தென்கைலாயம், அதிமுர்க்கம்மன் கோயில் முதலான ஆலயங்கள் பேரூரைச் சுற்றியும் அமைந்துள்ளன.

பேரூரின் கிழக்கில் அருள்மிகு சாந்தலிங்கப் பெருமான் திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது.

அருள்மிகு பேரூர் ஆனந்த நடராசப்பெருமான் நடனாஞ்சலி

முனைவர் வே. செல்லாத்தாள்
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

சிவபெருமானுக்குரிய மூர்த்த வேறுபாடுகளை “நவந்தரு பேதம்” என்கிறது சாத்திர நூலான சிவஞான சித்தியார். இவரது மூர்த்தங்களை 25 என்றும் 64 என்றும் பலவாறு குறிப்பர். இம்மூர்த்தங்களில் எல்லாம் அழகு மிளிரும் மூர்த்தம் ஆடல் வல்லான் திருவுருவமாகும். இம்மூர்த்தம் பற்றிய குறிப்பு சங்கஇலக்கிய நூலான கலித்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் ஆடவல்லான் உமையம்மை காண ஆடிய கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கபாலம் ஆகிய ஊழிக்கூத்துக்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன. இக்கூத்துக்களுக்கு ஏற்ப உமையவள் மகிழ்ந்து சீர், தூக்கு, பாணி ஆகிய தாளங்களை இட்ட செய்தியும் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் சிலப்பதிகாரமும் பதினொரு வகையான ஆடல்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இம்மூர்த்தத்தின் மீதுர்த்த அழகினைக்,

“குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இம்மாநிலத்தே”

எனக்குறிப்பிட்டு மகிழ்ந்துள்ளார் திருநாவுக்கரசர். நடனநாதனின் திருவுருவ வடிவை வடித்துக்காட்டியவர் நாவுக்கரசரே எனலாம். இறைவனது திருக்கூத்தின் வகைகளையும், தன்மைகளையும் ஞானநூல்களாகிய திருமுறைகளும் சாத்திர நூல்களும் (உண்மை விளக்கம்) குறிப்பிட்டுள்ளன.

திருக்கூத்து என்பது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என்ற ஐந்தொழில்கள் ஆகிய அருட்டொழிலே ஆகும். இதனை,

ஆர்த்த பிறவித் துயர் கெடநாம் ஆர்த்தாடும்
தீர்த்தன் நற்றில்லைசிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
கூத்தன் இவ்வானும் குவலயமும் எல்லோமுங்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி "

என்ற திருவாசக அடிகளால் உணரலாம்.

காஞ்சிப்புராணத்திலும் திருவிளையாடற்புராணம், திருமந்திரம் ஆகிய நூல்களிலும் இறைவனது திருநடனம் பற்றிய குறிப்புக்களும் அதனது சிறப்புக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

பின்வந்த புராண நூல்களில் கச்சியப்பர் பேரூர்ப்புராணத்துள் இத்திருக்கூத்தின் பெருமையை மையமாக வைத்து " நிருத்தப்படலம் " என்ற படலத்தையே அமைத்துள்ளார்.

இவரது திருக்கூத்துக்களை ஞானனநடனம், ஊனநடனம் என்றெல்லாம் பகுத்துக் கூறியுள்ளது உண்மை விளக்கம்

இப்பெருமைக்குரிய திருநடனத்தின் உண்மையின்னை விளக்கும் பாங்கில் சைவத்திரு சி.சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் " நடனாஞ்சலி " என்ற சிறுநூலை இயற்றி உள்ளார். சைவத்திரு சி.சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் திருமுறைகள் மீது அதிகப்பற்று கொண்டவர். " தவமுடையார்க்கே ஞானம் நிகழும் " என்கிறது சிவஞானப்போதம். இதற்கேற்பத் தனது உண்மை ஞானத்தாலேயே தத்துவ - சாத்திர அறிவில் உயர்ந்த சான்றோராக இவர் விளங்குகிறார்.

ஆடல்வல்லானுக்கு உரிய தலங்களில் உயர்வுடைய தலமாக விளங்குவது தில்லையாகும். இத்தலத்தின் பெருமையினையும் - இத்தல இறைவனாகிய ஆடல்வல்லானது பெருமையினையும் குமரகுருபரர் சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையில் மிகச்சிறப்பாக்

குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆடல்வல்லானுக்கு ஓர் ஆண்டில் ஆறு திருமஞ்சனம் செய்யப்படும். இதனை " அம்பலவாணர் அபிடேகம் " என்பர். தில்லை, திருப்பேரூர் முதலிய தலங்களில் இத்திருமஞ்சனம் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது.

பேரூர்த்திருத்தலம் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்கது. இதனது பெருமைகளைப் பல கவிஞர்கள் விரிவாகப் பாடிப் புகழ்ந்துள்ளனர். இத்தலம் பற்றிய நூல்களுள் மிக விரிவானது கச்சியப்ப முனிவர் அருளிய பேரூர்ப்புராணமாகும். இந்நூலில் தேவர்கள், முனிவர்கள், அரசர்கள் எனப்பலர் பேரூர்ப்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டுப் பேறுபெற்ற தன்மையைக் கச்சியப்பர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தலத்தில் அருள்பாலிக்கும் அம்பலவாணருக்குச் சித்திரை - ஓணம், ஆனி- உத்திரம், ஆவணி - மதியம், புரட்டாசி - வளர்பிறை, மார்கழி - ஆதிரை, மாசி - வளர்பிறை ஆகிய ஆறு திருநீராட்டுடன் ஐப்பசித்திங்கள் - தேய்ப்பிறை சதுர்த்தி, மார்கழி - திருவாதிரை ஆகிய நாட்களிலும் இரண்டு திருநீராட்டு நடைபெறுகின்றன. மேலும் பங்குனி உத்திரத்தில் இறைவன் திருவீதி உலா வந்தபின் நடக்கும் சுத்த நீராட்டுக்கள் இரண்டும் சேர்த்துப் பார்த்தால் பத்துத் திருநீராட்டு நடப்பது வழக்கம். இப்பத்துத் திருமஞ்சனங்களையும் விளக்கிக் கூறுகிறது நடனாஞ்சலி என்ற நூல்.

முதலில் அமைந்துள்ள காப்பு - இறுதியில் உள்ள வாழ்த்து நீங்கலாக நூலுள் நூறு பாடல்கள் உள்ளன. ஆசிரியர் நல்லிருளில் நடட்டம்பயின்றாடும் நாதனின் கூத்துக்களை 1. ஊழிக்கூத்து 2. உற்பவக்கூத்து (சக்தி தோன்றல்) 3. திதிக்கூத்து 4. திரோதானக்கூத்து 5. பேரருட்கூத்து 6. பஞ்சாக்கரக்கூத்து 7. தசாபிடேகக்கூத்து (பேரூர்ச் சிறப்பு) 8. தசாங்கக்கூத்து 9. தசகாரியக்கூத்து 10. ஆனந்தக்கூத்து எனப் பத்தாகப் பகுத்தாய்ந்து பாடியுள்ளார்.

உலக உயிர்கள் ஓயாமல் பிறந்து வாழ்ந்து இறக்கின்றன. இதனைச் சாத்திரம் " தோற்றம் திதியே ஓடுக்கம் " என்று கூறும். இத்தகைய பிறப்பு, இறப்புச் சுழற்சியால் அல்லலுற்ற உயிர்களுக்கு இளைப்பாற்றுதல் தருதல் வேண்டி இறைவன் முன்பு மாயையினால் கொடுத்த தனு, கரண, புன, போகங்கங்களை அழிக்கிறான். உயிர்கள் சிலகாலம் இளைப்பாறுகின்றன. இதனை ஓடுக்கம் என்றும் கூறுவர். இ.து இறைவனின் ஐந்தொழிகளில் ஒன்றாகிய அழித்தல் தொழிலாகும்.

இவ்வொடுக்கத்தையும் இறைவன் நடனம் செய்தே செய்கிறான். எனவே, இத்தொழில் ஊழிக்கூத்து எனப்படுகிறது. இதனைச் சர்வசங்காரம் என்றும் கூறுவர். இக்காலத்தில் பஞ்சபூதங்களும் நாதம் வரையுள்ள தத்துவங்களும் மாயையில் ஒடுங்க, உயிர்களின் வினைகள் புத்தி தத்துவத்தில் அடங்க, அப்புத்தி மாயையில் அடங்க, மாயை இறைவனின் வைப்புச் சத்தியாக ஒடுங்கும். புனருற்பவம் இடைவிடாது வருவது ஆகும். அதாவது (தோற்றம் - ஓடுக்கம் - பிறப்பு - இறப்பு). உலகத்தோற்றத்திற்கு மாயை முதற்காரணம் - சக்தி துணைக்காரணம். இறைவன் நிமித்தகாரணம்.

உலகம் நாத தத்துவத்திலிருந்து தோன்றுகின்ற உண்மை இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது தோன்றியவாறு ஒடுங்கும் - இங்கு இறுதியில் இருப்பது இறைவன் ஒருவனே. எனவே இறைவனே இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றான் என்ற உண்மை இக்கூத்து வழி உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

உற்பவக் கூத்து :

ஊழிக்கூத்தினால் உயிர்கள் சற்று இளைப்பாறுகின்றன. வழிப்போக்கன் ஒருவன் கதிரவனின் வெப்பம் தாங்காது ஆலமர நிழலில் சற்று இளைப்பாறிய பின் மீண்டும் பயணத்தைத் தொடருவது போன்று இளைப்பாறிய உயிர்களை செம்பினில் களிம்பு போன்று பற்றியிருக்கக் கூடிய ஆணவ மலத்தை நீக்க மீண்டும் அவை பிறப்பெடுக்க வேண்டும் என்று இறைவன் திருவுள்ளம் பாலிக்கிறான்.

உலக உயிர்களுக்காகத் தனு, கரணம், புவனம், போகங்களைப் படைக்க மீண்டும் ஒரு கூத்து நிகழ்த்துகிறான். இதுவே உற்பவக்கூத்து. இதனை, “தோற்றம் துடியதனில்” என்கிறது சாத்திரம். இக்கூத்தின் வழி நாதம் முதலான தத்துவங்கள், நால்வகை வாக்கு, சிவதத்துவம், வித்யாதத்துவம் நவசத்திகள் இவற்றையெல்லாம் இறைவன் படைக்கிறான்.

திதிக்கூத்து :

மலச்சேர்க்கையில் உள்ள உயிர்கள் அவற்றின் வினைகளை நுகர்ந்து கழிக்கும் வகையில் அவை எடுத்த உடலில் உயிர் குறிப்பிட்ட காலம் தங்கியிருக்கும் வண்ணம் காத்தலே காத்தல் தொழிலாகும்.

“முந்தைய வினையில் நாயேன் முகந்தவை முற்றும் ஈண்டுச் சிந்தையில் உடலில் ஏற்றுத் தீர்ந்திட நுகருங் காறும்
விந்தையில் உடலந் தன்னை வீழ்வறக் காத்து நிற்க
நிந்தையில் அரச மன்றுள் நிகழ்நடம் வாழி ; வாழி ”

என்ற பாடல் திதிக்கூத்தின் உண்மையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

திரேதானக் கூத்து :

இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழில்களில் படைத்தலும், காத்தலும், அழித்தலும் உயிர்கள் பெற்றுள்ள உடல்களின் பொருட்டு நிகழ்வது. மறைத்தல் தொழிலாலும் - அருளல் தொழிலும் உயிர்களின் பொருட்டு நிகழ்வதாகும். இறைவன் உயிர்களைக் காக்கும் பான்மையை இக்கூத்து விளக்குகிறது. இறைவன் உயிர்களைக் காக்கும் விதத்தினை,

மண்ணிய லுலகு தன்னில் மனிதரின் வடிவில் வந்தும்
தண்ணிய விழியாற் கண்ட தாழ்குழற் பரவை போலப்
பெண்ணியல் பாகன் என்றுன் பெற்றிமை மாந்தர் தேராள்
நண்ணியிம் மண்ணில் நீசெய் நாடகம் விந்தை ! விந்தை !

என்ற பாடல் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

பேரூட் கூத்து :

உயிர்கள் பக்குவம் எய்திய காலத்து இறைவன் தனது மறைப்புச் சக்தியை அருட்சத்தியாக மாற்றி உயிர்களுக்கு அருள்புரியும் விதத்தினை எடுத்தியம்புவது “பேரூட்சூத்து” என்னும் பகுதியாகும். இறைவன் இவ்வாறு அருளும் பாங்கினை,

“ மறைக்குமுன் ஆற்றல் தானே மலர்விழி ஒளியுள் மன்னி
நிறைக்குமெப் பொருளுங் காட்டும் நீள்கதிர் ஒளியை மானச்
சிறைக்கினி மலத்துச் செல்லாச் சீவநன் முத்தர்க் காகும்
கறைக்களத் தெந்தை ! யுன்றன் கவின்நடம் வெல்க ! வெல்க !”

“சீவநன் முத்தர் மீண்டும் சிறைமலப் பிணிப்புட் சிக்கிப்
பாவநன் குழலா வண்ணம் படிமிசை அடியர் வேடம்
மேவநன் கினிய கோயில் மிளிர்சிவ லிங்க மாகத்
தேவநன் நாத ! நீ செய் திருநடம் வெல்க ! வெல்க !”

என்ற பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

பேரூட்சூத்து நிகழ்த்தும் அம்பலவாணனின் தோற்றப் பொலிவை விளக்குவதாக “வாமநற் பாதந் தூக்கி” என்ற பாடல் அமைந்துள்ளது.

பஞ்சரக்கரக் கூத்து :

“ நமச்சிவாய, சிவாயநம ” என்பன இறைவனுக்குரிய மந்திரங்களாகும் இம்மந்திரங்களின் உட்பொருளை விளக்குவதாக “நமசிவாய” எனத்தொடங்கும் மாணிக்கவாசகரின் சிவபுராணம் அமைந்துள்ளது.

இத்திருமந்திரங்களையே இறைவன் தனது மேனியின் உறுப்பாகக் கொண்டு நடனம் புரிகிறான் என்றும், அந்நடனத்தாலேயே ஐந்தொழிலையும் இயற்றுகிறான் என்றும் அருள்நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இதனை,

தோற்றம் துடியதனின் தோயும் திதியமைப்பில்
சாற்றிடும் அங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமாம்
ஊன்று மலர்ப்பாதத்தில் உற்ற திரோதம் முத்தி
ஞான்ற மலர்ப் பதத்தே நாடு “

எனவரும் உண்மைவிளக்கப் பாடலால் உணரலாம். இவ்வுண்மையினைச்
சைவத்திரு. சி.சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் “ பஞ்சாக்கரக் கூத்தாக “
அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். இவ்வைந்தெழுத்து மந்திரங்களை ஓதும்
முறையினையும் கீழ்வரும் பாடலில் பிரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

“ நகரமென் எழுத்தைத் தாளில் நன்கினி தூன்றிக் காட்டி
மகரமுன் உதர மன்ன வாகுவில் சிகரம் காட்டி
வகரமுன் வதனம் வைத்து வளர்முடி ஆவி காட்டத்
தகரமென் குழலி காணுன் தனிநடங் காண வந்தேன் “
திருவைந்தெழுத்தே இறைவனுக்கு மேனியானதைப் பின்வரும் ஒரு
பாடல் காட்டுகிறது.

“ நகரநல் லாதியாக நவிலவல் மாசு நீங்கா
சிகரநல் லாதியாகத் திகழ்மனுக் கணிக்கில் நீங்கும்
பகருநற் பதங்கள் சேர்வாய் பயிலுக என்று சாற்றல்
நிகரநல் மன்று ளாடும் நீள்நடங் காண வந்தேன் “

என வரும் இப்பாடல் ஓதும் முறையினைச் சுட்டுகின்றது. அதாவது
“நமசிவாய “ “சிவாயநம” என ஓதுவதின் பயன் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ என்னையுன் முன்ன ராக்கி ஏந்திழை மறுபால் நிற்க
உன்னையெம் மிருவர் நாப்பண் ஒப்படைத் தோதும் செஞ்சொல்
தன்னையுன் நெஞ்சிற் கொண்டு தகவுடன் கணிக்க என்றாய் ;
என்னையுன் ஆடல் நெஞ்சில் இருத்தியே கணிக்க வந்தேன்”.

தசாப்டேகக் கூத்து :

பேரூர்ப்பெருமானுக்கு (அம்பலவாணனுக்கு) நிகழும் பத்துத் திருநீராட்டுப் பெருவிழாவிற்குரிய மாதம் - பிறை, அக்காலத்திற்குரிய வழிபாட்டுப் பொருட்கள் - அந்நீராட்டினால் பெரும்பயன் ஆகியவற்றை இப்பாடல்கள் விரித்துக் கூறுகின்றன.

தசாங்கக் கூத்து :

தசாங்கம் - என்பது பத்து உறுப்புக்கள் எனப் பொருள்படும். இப்பெயரில் சிற்றிலக்கிய வகை ஒன்றும் உள்ளது. இதில் இறைவன் (அல்லது) அரசனுக்குரிய அங்கங்கள் பத்து குறிப்பிடப்பெறும். சைவத்திரு. சி.சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் பேரூர்ப்பெருமானுக்குரிய தசாங்கங்களை இதில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தசாங்கம் பத்தாவன : 1) நாமம் 2) நாடு 3) ஊர் 4) ஆறு 5) மலை 6) வாகனம் 7) படை 8) முரசும் 9) மாலை 10) கொடி என்பன. இதனை,

“ மலையே யாரே நாடே ஊரே

பறையே பிரியே களிறே தாரே

பெயரே கொடியே என்றிவை தசாங்கம் ”

என்ற நூற்பாவினாலும் உணரலாம்.

காமதேனு பேரூர்ப்பெருமானை வழிபட்டுப் பேறுபெற்றதைப் பேரூர்ப்புராணம் சுட்டுகிறது. காமதேனு தவமியற்றிய இடத்தில் இன்றும் அரசமரமும், வேப்பமரமும், புளியமரமும் உள்ளன. இம்மரங்களைச் சுற்றி ஒருமேடை போடப்பட்டுள்ளது. பேரூர்த்தலத்தில் ஆடல்வல்லான் மார்கழித்திருவாதிரை, பங்குனி உத்திரம் இந்நாட்களில் திருவீதியுலா வருவது மரபு. இக்காலங்களில் திருவீதியுலாதொடங்கும் முன் - இம்மேடையைப் “ பத்துமுறை ” சுற்றுதல் மரபாம். திருவாதிரை அன்று இறைவன் பத்துமுறை அம்மேடையைச் சுற்றியதைக் கண்ணுற்ற நூலாசிரியர் அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு சுற்றிலும் இறைவனது ஒவ்வொரு தசாங்கமும் வெளிப்பட்டதாக இப்பகுதியில் பாடி மகிழ்ந்துள்ளனர்.

சுற்றுமுறையும் தசாங்க வரிசையும் :

முதல்குற்று - நாமம் - நமசிவாய, இரண்டாம் சுற்று நாடு - கொங்குநாடு, முன்றாம் சுற்று - ஊர் - பேரூர், நான்காம் சுற்று - ஆறு - காஞ்சிமாநதி, ஐந்தாம் சுற்று மலை - வெள்ளிங்கிரி - ஆறு - ஊர்தி - குதிரை (அன்றைய வாகனம்) ஏழாம் சுற்று - படை - சூலம், எட்டாம் சுற்று - முரசம், நாதம்; ஒன்பதாம்சுற்று மாலை - கொன்றை மாலை, பத்தாம் சுற்று கொடி - விடைக் கோடி. இதில் அமைந்துள்ள ஒருபாடல் கீழே அளிக்கப்பெற்றுள்ளது.

“மன்றையும் தளியுள் விட்டு மாநடம் ஆடிக்கொண்டே
குன்றையும் வென்ற தோளான் குளிர்நிழற் பட்டி சுற்ற
ஒன்றையும் வெ.கா ரேத்தும் ஒன்பதென்றோது சுற்றில்
கொன்றையந் தொடலை கண்டேன்கோமகன் மாலை கண்டேன்”.

தசகாரியக் கூத்து :

பத்திமையால் பரமனைப் பணிந்தவர்கள் - இவ்வுலகம் எல்லாம் மாயையின் தோற்றம் என உணர்ந்து அவற்றை விட்டுவிலகி - சிவதரிசனம் பெற்றுச் சிவயோகம் அத்துவிதமுத்தி அடையும் நிலையினை வரிசைப்படுத்தித் “ தசகாரியம் ” எனக் குறிப்பிடுகிறது சைவசித்தாந்தம். இத்தசகாரியத்தினை விளக்கிச் சிறிய நூலாகப் படைத்துள்ளார் உமாபதி சிவாசாரியார். அந்நூலின் பெயர் “ உண்மை நெறி விளக்கம் ” என்பதாகும்.

திருவாதிரை அன்று ஆனந்த நடராசர் பட்டி சுற்றிய காட்சியால் அவனது தசாங்கத்தைக் கண்ட கவிஞருக்குப் பங்குனி உத்திரத்தன்று “ பட்டிசுற்றிய காட்சி ” சிவவழிபாட்டின் கூறுகளாகிய தசகாரியங்களாகவே கண்டு அனுபவிக்க அமைந்தது. அதைக் கூறுவதாக இப்பகுதி அமைந்துள்ளது. தசகாரியங்களாவன :

- 1) தத்துவரூபம் 2) தத்துவதரிசனம் 3) தத்துவ சுத்தி 4) ஆன்மரூபம் 5) ஆன்மதரிசனம் 6) ஆன்மசுத்தி 7) சிவரூபம் 8) சிவதரிசனம் 9) சிவயோகம் 10) சிவபோகம் என்பன. இம்முறையே இப்பத்துக்

காரியங்களையும் - பத்து சுற்றில் கண்டதாக உருவகப்படுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர். இப்பகுதியில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் கூடும் அன்பினில் கும்பிடலையே தொழிலாகக் கொண்டமையைக் காட்டுகின்றன. அவற்றில் ஒரு பாடல் வருமாறு :

" விதியினை வென்று வீங்கும் விறலுடைத் தவத்தோர் முற்றும் புதியநன் மலர்கள் தூவப் புரியுநின் பட்டிச்சுற்றில் துதியினல் லொலிக ளோங்கத் தொடருமவ் வேழாஞ் சுற்றில் பதியினல் வடிவந் தோன்றும் பவமெலா மழிதல் தோன்றும் "

" செம்பொன் மன்றும் வெண்மன்றும் செம்பின் மன்றும்

சித்திரத்தின்

அம்பொன் மன்றும் மணிமன்றும் அந்தண் நீராட்டாறுகந்த சம்பெம் மரசத் தனிமன்றுள் தசமா மாட்டுத் தனியுகந்தே வம்பின் மலர்ந்த விழவுவக்கும் வளமார் நடனம் நனிபோற்றி !"

இப்பாடல் தில்லையில் கனகசபையிலும், ஆலவாயில் வெள்ளிச் சபையிலும் - திருநெல்வேலியில் தாமிரசபையிலும் - திருக்குற்றாலத்தில் சித்திரசபையிலும், திருவாலங்காட்டில் இரத்தினசபையிலும் நீராட்டு ஆறுபெற்ற நடராசர், மேலைத்தில்லைக் கனகசபையில் எழுந்தருளிப் பத்தாட்டுகந்த தன்மையினைக் காட்டுகிறது.

இக்கூத்தன், அன்று வழிபட்ட அயன், மால், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஆன்றோர் - அரசர் - என அனைவருக்கும் ஆனந்த நடனம் காட்டி அருளியதையும் அவன் எல்லா அடியவர் நெஞ்சத்தலத்தும் - ஆனந்தக்கூத்தின் அருளால் பதிந்த தன்மையினையும் இந்நூல் உணர்ந்து கூறியதாக அமைந்துள்ளது. இக்கூத்தின் உண்மையினை விளக்குவதாக அமைந்த பாடல் வருமாறு :

“காமதேனு பணிந்துய்ந்த கமலப் போதின் துணை போற்றி
ஏமம் உயிர்கள் பெற்றுய்ய இயற்றுங் கூத்தின் எழில் போற்றி
ஓமம் மூன்றும் இல்லெங்கும் ஓங்கும் பேரூர் நடம் போற்றி
நாம நரகின் நலிவொழிக்கும் நளினப் போதின் துணை போற்றி”

இறைவன் நிகழ்த்திய “அம்பலக்கூத்து” உலக உயிர்களுக்கு
ஏமமாய் விளங்கியதை இப்பாடலால் உணரலாம். இவ்வாறு பத்துக்
கூத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நூறு பாடல்களால் நடனாஞ்சலி
இறைப்பெருமையைச் சாத்திரக் கருத்துக்களோடு எடுத்துரைத்துள்ளமை
பெரிதும் பாராட்டத்தக்கதாக விளங்குகிறது.

கவியரசு கு. நடேசகவுண்டர் பாடிய திருப்பேருர்க் கலம்பகம்

முனைவர் வே. செல்லாத்தாள்
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

மக்களின் வாழ்வில் பண்பாட்டு நெறிகளும் சமய நம்பிக்கைகளும் காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டே வந்துள்ளன. மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளுக்கேற்ப அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்களும் பாடுபொருளாலும் வடிவாலும் மாறிக்கொண்டே வந்துள்ளன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடைக்காலம் அல்லது பக்திஇயக்க காலம் என வழங்கப்பெற்ற பல்லவர்காலம் முதல் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தோன்றித் தமிழ் இலக்கியத்தில், பல்வேறு வடிவமைப்பில் இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். அம்மரபு தமிழ்மொழியில் பெருஞ்செல்வாக்குப்பெற்றது. அதன் விளைவால் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றலாயின. இத்தகு சிற்றிலக்கியங்களைப் படைத்த பெருமைக்குரியர்களில் செல்வாக்குப்பெற்றவர்கள் குமரகுருபரர், சிவப்பிரகாசர், சிவஞானமுனிவர் போன்றோர் ஆவர்.

இத்தகு சிற்றிலக்கியங்கள் பல கொங்குநாட்டிலும் தோன்றின. அவற்றுள் எண்ணற்றன ஏட்டில் ஏறாது அழிந்து விட்டன. எஞ்சியனவே இன்றுள்ளன. கவியரசு கு. நடேசகவுண்டர் அவர்கள் சிற்றிலக்கியங்கள் பாடுவதில் வல்லவர் ஆவார். பேருருக்குக் “கலம்பகம்” என்ற இலக்கிய வகையைப் பாடியவர் இருவர். அவர்களில் ஒருவர் கவியரசு. மற்றொருவர் தவத்திரு. கந்தசாமி சுவாமிகள் ஆவார். அக்கலம்பகங்கள் இரண்டுமே பிறவாநெறித்தலமாகிய பேருரில் எழுந்தருளி அருள்பாலிக்கும் இறைவன்மேல் பாடப்பட்டனவாகும். புலமைநலம் பெற்ற கவியரசு அவர்கள் கொங்குநாட்டைச் சார்ந்த “கோவன்புத்தூர்” என்னும்

என்னும் வரலாற்றுப் பெயர்கொண்ட கோவை மாநகரில் தோன்றியவர் ஆவார். "அழுக்குச்சாமி" என்ற பெயர்பெற்ற குருவின் வழியினைப் பின்பற்றித் தோத்தர சாத்திரங்களில் நன்கு பயிற்சி பெற்றார். செந்நெறியாகிய ஒழுக்கத்தைப் பேணி வாழ்ந்தார். பழனிசாது சாமிகள், தடாகம் திருமுடிசாமிகள் ஆகியோரைத் தமக்கு ஞான குருமார்களாகக்கொண்டு போற்றி வந்தார். இவரது படைப்புக்கள் எண்ணற்றன. இவரது படைப்புக்களில் மிகப்போற்றத்தக்கது "நியாயக்களஞ்சியம்" என்னும் உரைநடை நூலாகும்.

கொங்கு நாட்டின் மேற்குப்பகுதியில் உள்ள காஞ்சி ஆற்றின் கரையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளி அருள்வழங்கும் திருத்தலம் "பேரூர்" ஆகும். பக்தியுலகம் இத்தலத்தினை மேலைச்சிதம்பரம் எனவும், பிறவாநெறித்தலம் எனவும் போற்றும். இங்குள்ள கோவில் சிற்பமும், கல்வெட்டுக்களும் நிறைந்த ஒரு பேழையாகக் காட்சிநல்குகின்றது.

கலம்பகம் :

பல்வேறு வகையான யாப்பில் பல்வேறு உறுப்புக்கள், சுவைகள் கலந்து பாடப்படும் இலக்கியம் "கலம்பம்" எனப்படும். திருப்பேரூர்க் கலம்பகம் காப்புக்கடவுள், வழிபாடு கடவுள் - (ஞான சம்பந்தர்) வாழ்த்துக்களுடன் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுள் 101 பாடல்கள் உள்ளன. பேரூர்த்தல இறைவன் பெயர் பட்டிப்பெருமான். இறைவி பெயர் பச்சைநாயகி. இத்தலத்திற்கு ஆன்பட்டி, அரசவனம், ஆதிபுரி என்ற பெயர்கள் உள்ளன. இப்பெயர்களுக்குரிய காரணங்கள் நூலுள் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், காமதேனு என்ற பசு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றதால் பட்டிப்பெருமான் என்ற பெயர் வந்தமையைச்

" சுரபி தந்த குழவி கொம்புகுர மழுந்து சுவடனே "
என்றும்,

" கற்றாவின் கோடுழுத தழும்பு மார்பிற்
காரிகையால் முலைத்தழும்பு மேனியெல்லாம் " - என்றும்
கவியரசு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நூலாசிரியர் தேவாரத் திருமுறைகளில் மிகுந்த பயிற்சி
உடையவர் என்பதை,

வேண்டத் தக்கன யாவையு மறிந்தே

வேண்டு மன்பார்கட் கருளுமெம் மான்என்
றாண்ட கைத்திரு வாதவு ரடிகள்

அருளிச் செய்ததை யறிந்து மீ தென்னே
ஈண்ட கப்படு துரும்பென மனனே

யின்பதுன்பத்தி னிடைச் சுழல் வதுதான்
நீண்ட சோலை சூழ் பட்டிநா யகன்றாள்

நினைந்தெ மக்கெனென் றிருவிது சுகமே " .

"இலைமலிந்த வேனம்பி யிடையே மேவ

இடப்பாற்சிற் றிடைப்பச்சை வல்லி மேவ
அலைமலிந்த புனற்கங்கை யாடுந் திங்கள்

அமுதநில வெறிந்து முடிக் கணியாய் மேவ
மலை மலிந்த திண்டோண்மேற் கொன்றை மேவ

மழவிடை மேல் வருங்காட்சி வழங்கு வாயே
குலைமலிந்த தேமாவின் பொழில்க டோறும்

குயினுழையுந் திருப்பேருர்க் கோயிலானே "

எனவரும் பாடல்கள் மாணிக்கவாசகரையும், சுந்தரையும் நினைவு
கூர்ச்செய்கின்றன.

நாலுக்கு அழகு சேர்க்கும் வகையில், உள்ளுறை உவமஅணி, வேற்றுபொருள்வைப்புஅணி, மாறுபடுபுகழ்நிலை அணி, விலக்கு, உருவகம் போன்ற அணிகள் நாலுள் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளன. “குறம் ‘என்ற பகுதியில் மருதமலை முருகனின் குலப்பெருமையை, “அன்னே மருத மலைக்குறவ னப்பன் வெள்ளி

மலைக்குறவன்

ஆத்தாள் பச்சை மலைக் குறத்தி யவர்களெல்லாம்

எமக்குறவர் “

என்று குறத்தி கூறுவதாக அமைந்துள்ள பகுதி நகைச்சுவைக்கு உரியதாக அமைந்துள்ளது.

கொற்றியார் என்ற பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள

“வையா நசையா ரெந்நாளும் மாலார் பஞ்ச ராத்திரியார்

வருந்து எவுத்தார் குறைதீர வண்மை நீரான் மண்ணிடுவார்

மெய்யா மண்பாற் சங்கரிதன் விளங்கு நாமம் விளம்பிடுவார்.

மேவும் பேரை நகரினிலே வீதி தோறும் திரிந்தே நீர்

பொய்யா மிடையால் கனதனத்தாற் புதிய திருவாய் மொழியினால்

புதுக்கி மாலார் நெறிவளர்க்கப் புறப்பட்ட டீரே கொற்றீரே

உய்யா ரிந்த வூரார்நீ ருவந்து திருக்கண் ணமுதளித்தும்

உரத்த சடகோ பமுங்கரத்தி லுதவாவிடின் வீழ்ந்

தொழிவாரே “

என்ற பாடலைப் பற்றி இந்நூல் பதிப்பாசிரியர் க.சி. குமாரசிவம் என்பார் “கொற்றியார் “ என்ற தலைப்பை இந்நூலாசிரியர் விளக்கிக் கூறியதுபோல் பிற கலம்பகத்துள் எவரும் கூறினார் அல்லர் “ எனப்புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

அடியார்களுக்கு எளிவந்த பிரான் சிவன். அவரே இவ்வடியார்களின் பெருமையினை விளக்க “உலகமெலாம் “ என அடியெடுத்து நல்கிச் சேக்கிழார் பெருமானால் திருத்தொண்டர் புராணத்தை அருளச்செய்தார்.

இவ்வடியார்களின் அருமை பெருமையினைக் கவியரசு,

“கேடுதரும் வினைகெடுக்கும் கிளர் சிவஞானம் கொடுக்கும்
பீடுதரு கல்விதரும் பெருஞ்செல்வம் தருந்தருவின்
ணாடுதரும் வீடுதரும் நளிரரசம் பலநடுவே
ஆடுதரு மவ்விடைய னடித்தொண்ட ரடித்துகளே “

எனப் புகன்றுள்ளார். மேலும்,

“காரியமுகி னெடிய சிலையொடுவந் தன்ன

காளத்திக் கண்ணப்ப னெச்சி லுண்ட

பெரிய பொரு ளான திருப்பேரு ரீசன்

பெருந்தொண்டர் தமையறியாப் பேதை யாரே “

“தேவ தேவநிற் பித்தனென் றிகழேன்

செம்ம லர்ப் பதம் சுமந்திட முனியேன்

ஓவி லாதுபொன் றரு கென வளையேன்

ஊடு மாதர் பாற் றுதென விடுக்கேன்

ஆவலான் வலிந் தடிமைசெய் கின்றேன்

ஆவலான் வலிந் தடிமை செய் கின்றேன்

ஐய னேயெனக் கொளித்திட லழகோ

பாவகாரிகட் கரியவான பட்டிப்

பச்சை வல்லிசேர் பவளமால் வரையே

..... கல்லா லுன்னைப்

போட்டேனோ உதைத்தேனோ செருப்புக்காலால்

விரை மலரார் முடிமீதிலுமிழ்ந்திட் டேனோ “

எனவரும் பாடலடிகளில் சிவபிரானது தொண்டர்களின் பெருமைகளையும் அவன் அடியார்களை ஆட்கொண்டு அருளிய தன்மைகளையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் நூலாசிரியர்.

சுருங்கச்சொன்னால் இனிய சந்தமும், எளிய நடையும் கொண்ட கவியரசின் இக்கலம்பகம் தமிழுக்குக் கொங்குமண் தந்த கொடை எனலாம்.

திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை சதகம்

முனைவர் வே. செல்லாத்தாள்
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

கொங்கு நாட்டில் இலக்கண இலக்கியப் புலவர்கள் பலர் தோன்றி தமிழன்னைக்கு அணிகலன் படைத்துக்கொடுத்துள்ளனர். அவர்களுள் சிலரது பெயர் இலக்கிய வரலாற்றிற்கூட இடம்பெறாது உள்ளது. அத்தகைய புலவர்களுள் ஒருவரே குட்டியப்ப கவுண்டர் ஆவார். இவர் கோவைக்கு அருலுள்ள ஓராட்டுக்குப்பை செட்டிபாளையம் என்னும் ஊரினர். இவரைக் குட்டி கவுண்டர் என்றும் குறிப்பிடுவர்.

கி.பி.1800-இல் இவர் செல்லீ கவுண்டர் என்ற சீமானின் மகனாகிய இராமண கவுண்டர் என்பவரின் முதல் மகனாகத் தோன்றினார். இவர் தமது 15 வது வயதில் வைகுரியினால் விழியிழந்தார். இவரது குலகுரு உத்தமபண்டிதராவார். இதே ஊரில் தான் அவிநாசி, கருணாம்பிகை சதகம் இயற்றிய மகாவித்துவான் வாசுதேவ முதலியாரும் தோன்றினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பயிற்ற கலைகள் :

குட்டியப்ப கவுண்டர் தமது கேள்வி ஞானத்தால் சோதிடம், கணிதம் போன்ற கலைகளைக் கற்று விளங்கினார். சொக்கட்டான், பதினைந்தாங்கரம் போன்ற விளையாட்டுக்களில், வெற்றிபெற்று அவற்றிற்குரிய பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். மேலும், பஞ்சாங்க கணித மஞ்சரி, கிரககணித மஞ்சரி முதலிய நூல்களை இயற்றினார். இவருக்கு வழித்துணையாக இருந்தவர் இவரது பெரியப்பா மகன் கப்பண்ண கவுண்டர் ஆவார்.

இவர் மருதமலை முருகனை வழிபடுகடவுளாகக் கொண்டிருந்தார். மருதமலை முருகன் மீது மருதாசலமுர்த்தி சதகம், மருதீசர் பதிகம், ஊசல், தாய்மகளேசல், சந்தக்கொச்சகம் முதலான நூல்களை அருளியுள்ளார்.

பேருர் பட்டிசுவரரை வழிபட்ட காலத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து அடியார் ஒருவரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றார். அவரே இவரது ஞானகுரு ஆவார். அக்காலத்தில் பேருர் பட்டிசுவரர் பேரில் கண்ணாடி விடுதாது மற்றும் பச்சைநாயகியம்மை பதிகம், அரசம்பலவிருத்தம், பச்சைநாயகியம்மை வருகை, திருவூசல் , தெம்மாங்கு முதலிய துதிப்பாடல்களை அருளியுள்ளார்.

சதகம் :

நூறு பாடல்களுள்ள பிரபந்தவகை சதகம் ஆகும். சதம் என்பது நூறு எனும் பொருண்மையைக் குறிக்கும்.

திருவாசத்தில் வரும் " திருச்சதகம் " என்ற பகுதியால் இச்சொல்லாட்சியின் காலத்தை உணரலாம்.

வடமொழியில் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் சதக இலக்கியங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றன. இச்செல்வாக்கைத் தழுவியே தமிழிலும் சதக இலக்கியங்கள் தோன்றின என்பர்.

இது தர்மம், காமம், மோட்சம் (நீதி, சிருங்காரம், வைராக்கியம்) என்ற மூன்று நிலையில் அமையும்.

தமிழில் அறம், தத்துவம், இடம் என்ற மூன்று நிலையில் இச்சதகம் அமைந்துள்ளது. கி.பி 17-ல் இலக்கண விளக்கம் இதற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளது.

யரப்பு :

சதகம் பெரும்பான்மையும் ஆசிரியவிருத்தத்தால் பாடப்படும். கலிவிருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறையிலும் சிறுபான்மை பாடப்படும்.

பாடுபொருள் :

1. கடவுளை முன்னிறுத்தி அறவுரை கூறுதல்.
2. நன்றிகூறி வள்ளலை முன்னிலைப்படுத்தி அறவுரை கூறுதல்.
3. சோதிடம், அசுவ சாத்திரம் முதலிய கலைகளைக் கலந்து கூறல்.
4. கடவுளின் பெருமைகளைக் கூறுதல்.
5. பழமொழிகளை அமைத்துக் கடவுளைப் போற்றுதல்.
6. நாட்டைச் சிறப்பித்துப் பாடுதல் என்ற நிலையில் சதக இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் அமையும்.

சிறப்புப்பெற்ற சதகங்கள் சில : தண்டபாணி சுவாமிகளின் சீரங்க நாராயண சதகம், நாராயண பாரதியின் கோவிந்த சதகம், சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் வைராக்கிய சதகம், எழுமூர் வீராசாமி உபாத்தியாயரின் சிவசங்கர சதகம், கொங்கு மண்டல சதகங்கள் முதலியனவாகும்.

இத்தகைய சிறப்புக்களைப் பெற்ற சதகத்தைத் திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை மீது, குட்டியப்ப கவுண்டர் அருளியுள்ளார். இச்சதகத்தில் 19-வது பாடலில் தொடங்கி இடையில் எண் விட்டு விட்டு 84 - வது பாடல் வரை பாடல்கள் உள்ளன. இறுதி இரண்டு பாடல்களுக்கு எண் இல்லை. மொத்தம் 24 பாடல்களே உள்ளன. ஏனைய பாடல்கள் சிதைவுற்றிருக்கலாம். R.N. கல்யாண சுந்தர கவுண்டர் என்பவர் கி.பி. 1948-ஆம் ஆண்டு இவரது வரலாறு, இவரது நூல்கள் ஆகியவைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு "மரகதாம்பிகை சதகம்" என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்நூலில் தம்மோடு அன்புற்றிருந்த பெரிய தகப்பனாரின் மகன் நஞ்சப்ப கவுண்டரின் மருமகனாகிய நஞ்சப்பன் என்பவரைப் பாடல்களின் இறுதி வரியில் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அதே போன்று ஒவ்வொரு

பாடலிலும் பேரூர் மரகதாம்பிகையின் அருட்சக்தியினைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

வேளாளரும் வேளாண்மையும் :

முதல் பாடலில் உழவுத் தொழிலின் மேன்மையும், உழவர்களின் கடின உழைப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது. உழவர்கள் குறிப்பாக அழககோத்திர வேளாளர்கள் மழைக்காகத் தவஞ்செய்பவர்கள் என்றும், இத்தவ வலிமை ஞானசம்பந்தருக்கு ஞானப்பால் ஊட்டிய உண்ணாமுலைத் தாயாரின் அருளால் கிட்டியதே என்றும் நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். "கவுணியர்க்கு" அன்னை ஞானப்பால் ஊட்டியதால் கறி, பஞ்சபட்சணப் பரமான்னம், பால், தயிர், நெய், சர்க்கரை, முக்கனி இவற்றோடு உண்டசுகமும், நாள்தோறும் ஏற்படும் பசியின் கொடுமையிலிருந்தும் ஞானசம்பந்தர் விடுபட்டார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனால், நூலாசிரியர்க்கு ஞானசம்பந்தர் மீதிருந் பக்தி புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

"பசிவரப் பத்தும் பறக்கும்" என்பது முதுமொழி. இதனைப் பசிப்பிணி என்பர். இதனது கொடுமை கருதித்தான், தானங்களுள் சிறந்தது அன்னதானம் என்றனர் போலும். இத்தகைய பசிதீர்க்கும் உணவுப்பொருட்களை உற்பத்தி செய்வோர் வேளாளர் என்று நூலாசிரியர் வேளாண்மையையும், வேளாளரையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் இப்பெருமைகருதித்தான் வள்ளுவரும்,

"சுழன்றும்ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை"

என உழவுத்தொழிலைச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

தியானமும் உண்மைச்சுகமும் :

முடவன் கொம்புத்தேனை உள்ளங்கையில் வைத்து உண்ண முடியாது. கீழே விழுந்தால் தான் எடுத்துண்ண முடியும். இதே போன்று

தவமிலார் செல்வம் யாருக்கும் பயனுடையதாக அமையாது. அச்செல்வத்தை யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள்.

கடந்து செல்லும் இன்ப துன்பங்களை நாம் அனுபவித்துத் தான் தீர வேண்டும். அது நம்மை விட்டு ஒருகாலும் நீங்காது. மேருமலையினை வலம் வந்த நிலவின் களங்கம் எந்நாளும் தீராது. அதுபோன்று இவ்வுலகத்தில் நடப்பனவற்றை, ஊழ்வினைப் பயனென உணர்ந்து அவற்றை இறையருளால் தீர்க்க வேண்டும் என்ற உலகநியதிகளைக் குறிப்பிட்டு இறுதியில் இறைவனின் திருப்பாதங்களை இடைவிடாது நினைத்தலாகிய தியானத்தைச் செய்தாலல்லது உண்மைச் சுகத்தினைப் பெற முடியாது. இதனைப் பெறவும் இறைவன் அருள் வேண்டும் என்கிறார். இது " அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி " என்ற மாணிக்க வாசகரின் கொள்கையடிப்படையில் உள்ளது.

மானிடர்க்கே தெய்வ பக்தி :

மானம் கெட்டபின் வாழக் கூடாது என்பதை, " மானமது கெட்டபின் வண்மையும், செல்வமும் வந்த புகழ் நலமும் என்ன பயன் தரும்" என்கிறார் நூலாசிரியர். வண்மை, செல்வம், புகழ், நலம் இவையெல்லாம் மானம் கெட்டபின் வந்தாலும் பயனில்லை. எனவே, இவற்றை விட மானமே பெரிது எனவும், இன்ப துன்பங்களில் நண்பர்கள் உதவ வேண்டும். அவ்வாறு உதவாத நட்பு நட்பல்ல எனவும், தானம் இட்டு உண்ண வேண்டும். நன்மைக்காகக் கைப்பொருளைச் செலவிட வேண்டும். கடன் வாங்கியவர்கள் கடன் கொடுத்தவன் வற்புறுத்திக் கேட்பதற்கு முன் கொடுத்துவிட வேண்டும். அறிவு, கல்வி, மரியாதை நலம் இவற்றையெல்லாம் உணரார் இடத்தில் நன்மை தீமை பற்றிப் பேசக் கூடாது என்றும், நாள் தோறும் பச்சைநாயகியை நினையாதவர் " மனிதப் பிறப்பெடுத்தலும், நாயாய்ப் பிறத்தலும் ஒன்றே " எனத் தெய்வ பக்தி மானிடர்கே உரியது என்ற உண்மையும் மரகதாம்பிகை

சதகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

அம்மையினைத் திருமகள் போன்ற தெய்வப் பெண்களும் தேவர் முதலியோரும் வந்து வணங்கும் சிறப்பினைக் கூறி, அம்மையின் பெருமையை அவர்களாலும் கூற இயலாது எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். நான்முகன், முகுந்தன், இந்திரன் முதலான தேவர்களும் அம்மையை வழிபட்டே பேறு பெற்றுள்ளனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் நாலாசிரியர்.

அறம் வளர்த்த நாயகி :

நாலெட்டறம் வளர்த்து உயிரனைத்தும் வளர்ப்பவள் அம்மை என அம்மையின் பெருமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. அம்மை வளர்த்த அறங்கள் முப்பத்திரண்டு. இவற்றினை, ஆதுலர்சாலை, ஐயம், அறுசமயத்தோர்க்குணவு, ஒதுவார்க்குணவு, சேலை, ஏறுவிடல், காதோலை, மாது போகம், மகப்பால், மகப்பேறு, மகவளர்த்தல், நோய்க்கு மருந்து, விலை கொடுத்தாயிர்காத்தல், கண்ணாடி, பிரிிற்காத்தல், கன்னிகாதானம், காவளர்த்தல், வண்ணார், நாவிதர், சுண்ணம், மடம், தடம், கண்மருந்து, தண்ணீர்ப்பந்தல், தலைக்கு எண்ணெய், சிறைச்சோறு, விலங்கிற்குணவு, பசுவுக்கு வாயுறை, அறவைப் பிணம் அடக்கல், அறவைத் தூரியம், நிறையத்தின் பிண்டம் நல்கள், ஆவுரிஞ்சுதறி எனச் சூடாமணி நிகண்டு பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளது.

மனம் மிகவேகமாக நீண்ட தூரம் செல்லக்கூடாது. அதாவது வீண்கற்பனைகளில் முழுகியிருப்பது. இம்மனதின் வழிச்செல்லாது நல்ல செயல்களைச் செய்வது நன்மை பயக்கும். பொழுதினை வீணாகக்கழிக்கக் கூடாது. கற்றவர்களின் சொற்களைக் கேட்டல் வேண்டும்.

கொடிய நெஞ்சம் கொண்டவர்களின் செல்வத்தைவிடச் சான்றோரின் வறுமை நன்மை தரும். இவ்வுலகில் இரவு பகல் அனுபவிக்கும் இன்பங்களைக் காட்டிலும், மரகதாம்பிகையின்

அருளினை நினைந்து, கனிவான அன்பால் திளைத்து, அதன் வழிவரும் ஆனந்த சுகமே நன்மை தரும் என மனதின் இயல்பு, கேட்டலின் சிறப்பு, சூழ்ச்சியின் திறன், சான்றோர் பெருமை, பக்தியின் மாண்பு போன்றனவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் நூலாசிரியர்.

தானத்தின் மேன்மை :

ஈயென இரத்தல் இழிவு. அதனினும் ஈயேன் என்றல் இழிவு எனப் பிச்சையெடுத்தலின் இயல்பையும், பிச்சை இடாதார் இழிவையும் புறநானுற்றுச் சான்றோர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தானத்தின் பெருமையினை தா, தா எனப் பொருள் இல்லாது வந்து இரப்போர்க்கு என்னிடத்தும் எதுவும் இல்லை என உண்மை கூறுவது அரைக்கால்த் தியாகம். மனவெகுளி இன்றிப் பின்வா என்று இயல்பாகக் கூறுவது கால்த்தியாகம். இவனுக்கு நீயும் ஏதாவது கொடு என முன்னிற்போனிடம் ஏவுவது அரைத்தியாகம். தனக்கு வேண்டப்படோரிடம் கூறிப் பலவித உபகாரங்களைச் செய்யச் சொல்வது முக்கால்த் தியாகம். கேட்டவுடன் இன்முகத்தோடு எதுவும் சிந்தியாது தன்னிடத்திருப்பதை அப்படியே அப்பொழுதே ஈவது முழுத்தியாகம் எனப் பாகுபடுத்திக் காட்டியுள்ளார் குட்டியப்ப கவுண்டர். இது தானத்தின் மேன்மையைக் காட்டுகிறது. இப்பாடலின் பொருள்,

"கொடுப்பதாஉம் துய்ப்பதாஉம் இல்லார்க்கு அடுக்கிய
கோடிஉண் டாயினும் இல்"

என்ற குறளுக்கு மிக விரிந்த உரையாக அமைந்துள்ளது எனலாம். பூவுலகம் கடல், அகத்தியர் வயிறு என பெரியவற்றுள் பெரிதாகவும், மேலானவற்றுள் மேலானதாகவும் விளங்குவது உமையின் திருவடி என அம்மையின் திருவடிச் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது.

" கல்லாதான் அறிவு நிறைந்த சான்றோர் அவையில் பேசும் மொழியால் நன்மை வந்து சேராது. தனது கையில் பொருள் இல்லாதவர்கள் உலகத்தில் வளமையோடு வாழ முடியாது. முன்பிறப்பில் தவம் செய்யாதவர்க்கு இப்பிறப்பில் நற்செல்வம் கைகூடாது. நன்மை தரும் தானங்களைச் செய்யாதவர்க்கு. மேன்மை பொருந்திய புகழ் வராது. நிலையான மனநிலை இல்லாதவர்க்கு அன்புபெரு நிலைமையுள் நீதி வராது. மரகதாம்பிகையின் தயை இல்லாதவர்க்கு உண்மைப்பொருள் எதுவும் கிட்டாது" எனப் பேச்சாற்றல், வளமை, நற்செல்வம், புகழ், நீதி, மெய்ப்பொருள் இவற்றையெல்லாம் பெறத்தேவையான தகுதிகளைச் சுட்டியுள்ளார்.

சேர்க்கையால் கெடுவன :

தேன்போல் சொற்பொழிவு செய்யும் அறிவு கொண்டவன் முடரிடம் சார்ந்தால் அவனது புகழ் கெடும். நல்ல குணமுடையவர்கள் தடியரோடு உறவாடினால் அவர்களது நலமும் கெடும். கற்புடைய பெண் ஒருத்தி பரத்தையுடன் உறவு கொண்டாடினால் அவளது பெருமையும் போகும். சவ்வாதினைச் சுண்ணாம்பில் கலந்தால் அதன் வாசனை போகும். கிரகத்தின் பாதிப்பால் மழை பொழிவது கெடும். நல்ல மனைவி இல்லாதவனின் தன்னலம் கெடும் எனச் சார்பால் கெடுவனவற்றைக் காட்டியுள்ளார்.

வேண்டுவனவும் விலக்குவனவும் :

செல்வவளம் மிக் குவரும் வருமானம் தரும் தொழிலில் முயற்சியினைச் செலுத்த வேண்டும். தன்னை மதிக்காதவர் வழி மிகப் பெரிய பயன்கிட்டினும் அவரை விட்டு விலகிடல் வேண்டும். இரவில் சந்திரன் ஒளி இல்லையென்றால் துணையோடு தான் செல்ல வேண்டும். குதிரை படைக்குரிய இலக்கணம் பெற்றதாக இருப்பினும், அக்குதிரை மீது சவாரி செய்யும்போது சவுக்கு வேண்டும். வெளுத்த சேலையில் அழுக்கு இருப்பின் அதை உடுத்தல் கூடாது. ஞானியும் நாள்தோறும்

இறைவனது திருப்பாதங்களை நினைத்து தியானம் செய்ய வேண்டும் என உலகியல் நியதிகளையும் உண்மைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒருவனது வாழ்வில் வறுமை வந்தால் அவனைப் பெற்றோரும் விரும்பார்கள்; மனைவி சலித்துக் கொள்வாள்; உற்றார் சிறுமை பேசுவார்கள்; அவனது உருவத்தையும் அவன் சொல்லும் சொல்லையும் உலகத்தில் யாரும் மதிக்கமாட்டார்கள்; அவனுக்கு அதிகத் துன்பம் நேரிடும்; மேன்மேலும் உறவினர்கள் வேறுபட்டு நிற்பார்கள்; இவர்களுக்குக் கல்வியினால் வரும் பெருமையில்லை, மானமில்லை, குலமில்லை, கருணையில்லை, அறிவு இல்லை. எனினும் இவர்கட்கு மரகதாம்பிகையின் கடுகளவு கருணை கிடைத்தால் உலகில் பெற்றிடாச் செல்வம் பெறுவர் என மூதேவி பிடித்தவரின் இழிவையும், அம்மையின் அருள் பெற்றோர் மேன்மையினையும் நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்குமியின் திருவருள் பெற்றோரது வாழ்வு, மனை, குலம் சிறக்கும் எனவும், அங்குத் தெய்வீகத் திருமணங்கள் நிகழும் எனவும் வெற்றிகள் கிடைக்கும் எனவும் கூறியுள்ளார்.

பயனற்ற பொருட்கள் :

உணராத அறிவும், நினையாத ஆசையும், உரையாத உட்பொருளும், சேராத போகமும், அணியாத ஆபரணமும்,

பொய்யான் காயமும், செய்யாத பூசையும், புலன்கள் குழைய மணராத வாசமும், மகிழாத ஆனந்தமும் என எதிர்மறையான முறையில் ஒரு பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவையெல்லாம் பயனற்றவை என்பது பொருள்.

பெற்றோர்கள் தமது பெண்ணின் குணத்தை ஆராயாது சம்பந்தியைக் குறை கூறி இகழ்வார்கள். வினைப் பயனால் வந்த நோய் நீங்காது எனினும் மருத்துவரை முடன் என்பர். அறிவில்லாப் பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் ஆசிரியர் நல்லவராக அமையவில்லை என்பிள்ளைக்கு. எனவே அவன் படிக்கவில்லை எனபர் வறுமையால் தெய்வத்தை நொந்திடுவர் எனறெல்லாம் ஒன்றினால் ஒன்றின் பெருமை கெடும் இயல்வபு பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"பெண்ணவ குணத்தினாற் சம்பந்தி வாய்மையும்

பெய்மால் மென்று சொல்வர்

பெற்றிடுங் கர்மவினை நோயினாற் பண்டிதன்

பேசு மதிமுட னென்பர்

நண்ணிவரு கூர்மையில் லாப்பிள்ளை யால் வாத்தி

நலமில்லை யென்று

நலிவுற்ற வறுமையாற் றெய்வத்தை நொந்திடுவர்

நாட்டினிற் சரத மம்மா..."

சகுனப்பயன் :

அறிவில்லா ஆண்பிள்ளை செய்யும் செயல்கள் சிறப்பாக அமையாது. கைப்பொருளைப் பரத்தைக்குக் கொடுக்கும் காளையின் இல்லத்தில் நட்டங்கள் ஏற்படும், சூரியனின் உதயத்திற்கு முன் தானம், செபங்கள் செய்ய வேண்டும். இறைவியின் திருவருள் பெறாதவர்க்கு உலகில் எப்பயனும் இல்லை. நல்ல காரியங்களுக்குச் செல்லும் பொழுது காகம், நரி, கிளி, வேங்கை, நாய், முயல், கோழி, சகோதரம் (செம்போத்து) மயில், கொக்கு, ஓந்தி, பூனை, பசு, எருமை, நாரை, அன்றில், சேவல் இவையெல்லாம் செல்பவரின் வலப்பக்கம் சென்றால் நல்ல காரியம் கட்டாயம் நடைபெறும் எனச் சகுனம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அளக்கலாகாப் பெருமையின :

இந்நூலில், சிவமகிமை சொல்ல இயலாதது, இறைவனது திருவருள் பெற்ற பெரியோர்களின் திருவுள்ளத்தினைச் சோதிக்கவும் இயலாது, மழையினது பெருமையினையும் அதனால் பெறும் வளமும் ஒப்புமை கூற இயலாதது, மனிதர்களால் மங்கையர்களின் மனதின் ஆழத்தையும் கடலின் ஆழத்தினையும் அளந்து கூற இயலாது எனச் சில அரிய உண்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அநீதம் வலிதம் :

பசியுடைய குதிரை, பொன்னிற உடும்பு, கருந்தாமரை, ஐந்தலை நாகம், கிளையோடு சேராத காகம், புல்லுருவி தகவுற்ற சோதிமரம், கசிந்த அமிர்தம், முறைவேம்பு இவையெல்லாம் உலகில் கிடைத்தற்கரிய பொருள்கள் என்று நூலாசிரியர் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முலிகை, சித்தர்கள் செய்த காயசித்தி (எட்டு), அட்டகருமம் முதலியன வலிதாய தொழில்கள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐம்பூதங்கள் நால்வகைப் பிறப்பு, இருவினை, நல்லறம், இவற்றினை ஞானத்தினால் உணர்ந்து இவற்றினது நிலையாமை கண்டு எக்காலமும் காட்சிதரும் அம்மையின் பாதகமலங்களைப் பற்றுதல் வேண்டும் என்கிறார் நூலாசிரியர்.

மரகதாம்பிகையின் திருவருட் பெருமையினைக் கூறும் இந்நூலில் உலகியல் நடைமுறை அறங்களும் இலௌகீக நீதிகளும், சமுதாய நம்பிக்கைகளும் - பக்தி இலக்கிய வரலாற்றுக்கண்ணோடு எளிமையான நடையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் எளிய உவமைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உலகியலில் அரிய செயல்கள், அரிய பொருள்கள் முதலியன தொகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அதேசமயம் சிறந்த தோத்திர நூலாகவும் இது அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

கோவை இலக்கியங்கள்

(பேருர்க்கோவை, திருப்பேருர்க் கோவை,
பேருர் மும்மணிக்கோவை)

முனைவர் கா. நாகராசு

தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

கோவை இலக்கியத்தின் தோற்றம் :

அகப்பொருள் கோவை என்ற இலக்கிய வகை சுருக்கமாகக் கோவை என்று குறிப்பிடப்பெறுகிறது. தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான இக்கோவை இலக்கியத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அவர்தம் திருச்சிற்றம்பலத் திருக்கோவையார் பன்னிரு திருமுறையில் எட்டாந்திருமுறையாக அமைந்த சிறப்புடையது. அதன்பின் பல கோவை நூல்கள் தோன்றின. அவற்றுள் தஞ்சைவாணன் கோவை முதலிய நூல்கள் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றன.

தமிழுக்கே உரிய பொருளிலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது இவ்விலக்கிய வகை. அகப்பொருளுக்குரிய எல்லாக் கூறுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டது கோவை. இது அகப்பொருட்துறைகளை நிரல்பட அமைத்துப் பாடப்படுவது ஆகும். அகப்பொருட்துறைகளை முறையாக கோத்துச் சொல்வதால் இவ்விலக்கிம் கோவை என்றும் பெயரைப்பெற்றது.

கோவை இலக்கியத் தோற்றத்துக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது தொல் காப்பியம். இதில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள அகப்பொருளிலக்கண மரபுகளைத் தழுவியும், தொல்காப்பியர் கூறும் அகப்பொருளிலக்கண மரபுகளைத் தழுவியும், தொல்காப்பியர் கூறும் அகப்பொருட் செய்திகளை நாடகப்பாங்கில் முறைப்படுத்தியும்

தரும் அமைப்பில் கோவை நூல்கள் தோன்றின. பொருள் இலக்கணத்தில் ஒருபகுதியான அகப்பொருளுக்கு மட்டும் இலக்கணம் கூறும் நூல்கள் பிற்காலத்தில் எழுந்தன. இறையனார் அகப்பொருள், நம்பியகப்பொருள், மாறனகப்பொருள் முதலிய நூல்கள் இத்தகையன. இவற்றுள் அகப்பொருட்துறைகளான களவு, கற்பு முதலியன விரிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இவற்றுக்கு உதாரண இலக்கியங்களாகவும் பல கோவை நூல்கள் தோன்றின. இறையனார் அகப்பொருளுக்குப் பாண்டிக்கோவையும், நம்பி அகப்பொருளுக்குத் தஞ்சைவாணன் கோவையையும் உதாரண இலக்கியங்களாக விளங்குகின்றன.

கோவையின் இலக்கணம் :

கோவை முதலிய இலக்கியங்கள் சிற்றிலக்கியங்கள் அல்லது பிரபந்தங்கள் என்னும் இலக்கிய வகையினுள் அடங்குவன. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றிலக்கியங்களுள் பாடல் எண்ணிக்கை அதிகமாக அமையும் இலக்கியம் கோவையே ஆகும். சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றி வளர்ந்த சூழலில் அவற்றுக்கு இலக்கணம் படைக்கும் முயற்சியும் தோன்றின. இம்முயற்சியின் விளைவாக எழுந்தனவே பாட்டியல் நூல்களாகும். தமிழில் பல பாட்டியல் நூல்கள் உள்ளன. இவற்றில் கோவையின் இலக்கணத்தை வெண்பாப் பாட்டியல், பன்னிரு பாட்டியல், நவநீதப்பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியல், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், பிரபந்த மரபியல், பிரபந்த தீபிகை, சுவாமிநாதம் என்னும் பத்து நூல்கள் கூறுகின்றன.

“ கோவை என்பது கூறும் காலை
மேவிய களவு கற்பெனும் கிளவி
ஐந்திணை திரியா அகப்பொருள் தழீஇ
முந்திய கலித்துறை நானாறு என்ப ”

(பன்னிரு பாட்டியல் - 221)

“ ஆய்ந்த கலித்துறை தான் நானாறு அகப்பொருள்மேல்
வாய்ந்த நற் கோவையாம் ”

(வெண்பாப் பாட்டியல் - செய்யுளியல் - 15)

“ முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் முகந்து
கள்வு கற்பெனும் வரைவு உடைத்தாகி
நலனாறு கலித்துறை நானாறாக
ஆயிரண்டு உறுப்பும் ஊறு இன்றி விளங்கக்
கூறுவது அகப்பொருள் கோவையாகும் ”

(இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் - 56)

“ பொருளதிகாரத் திறத்தைப் புகீன்று கலித்துறைகள்
வருவது நானாறு கோவை என்றாகும் ”

(நவநீதப் பாட்டியல் - 54)

“ கலித்துறை நானாறு வகைப் பொருள் மேற்காட்டி
வலித்துரைத்தல் கோவை ... ” (பிரபந்தத்திரட்டு - 42)

என்ற இலக்கணப்படி இது நானாறு கட்டளைக்கலித்துறைப்
பாடல்களால் இயற்றப்பெறுவது. பொருளதிகார அகப்பொருள்
இலக்கணத்தைத் தழுவிக் களவு கற்பு எனும் இருவகைப் பிரிவுகளைக்
கொண்டு ஐந்திணையில் திரியாது அமைவதாகும். பிரபந்த மரபியல்
என்னும் நூல், தலைவனும் தலைவியும் காதல் வயப்பட்டு, எண்வகை
மணங்களுள் அகநெறிக்குரிய மணமான காந்தருவ மணம் புரிந்து

நடப்பது கோவையின் பொருளாகும் என்பதை,

“காதல் அன்புறு காந்தருவ மணத்தில்

கொடிச்சியும் ஊரனும் குலவுநெறி நடப்பது

அகப்பொருட் கோவை யாமென மொழிப ”

(பிரபந்த மரபியல் - 7)

என்று எடுத்துரைக்கிறது.

கோவை நூல்களின் பொருள் அமைப்பு :

தொல்காப்பிய அகத்திணையலில் இடம்பெறும்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம் ” (நூற்பா எண் ; 56)

என்னும் நூற்பா அடிகள் அகப்பொருள் பாடல்களின் அமைப்பை விளக்குகிறது. இதில் இடம்பெறும் நாடகவழக்கம் என்பதற்கு இளம்பூரணர், “நாடகவழக்காவது, சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல். அஃதாவது செல்வத்தானும் குலத்தானும் ஒழுக்கத்தானும் அன்பினானும் ஒத்தார் இருவராய்த் தமரின் நீங்கித் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டார் எனவும், அவ்வழிக் கொடுப்போருமின்றி அடுப்போருமின்றி வேட்கை மிகுதியாற் புணர்ந்தார் எனவும், பின்னும் அவர் களவொழுக்கம் நடத்தி இலக்கண வகையான் வரைந்தெய்தினார் எனவும், பிறவும் இந்நிகரனவாகிச் சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஒருங்கு வந்தனவாகக் கூறுதல் ” என்று விளக்கம் அளிக்கிறார். இளம்பூரணரின் இவ்விளக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தனவே கோவை இலக்கியங்களாகும்.

சிறந்த தலைமக்கள் இருவர் தாமே ஒரு தனியிடத்துச் சந்தித்துக் காதல் கொள்வதாகக் கோவை இலக்கியங்கள் தொடங்கும்,

இக்காதல் தலைமக்களின் தோழமைகளால் வளரும். பல இடையூறுகளுக்கிடையில் அவர்தம் களவு வாழ்வு, கற்பு வாழ்வாக மலரும். கற்பு வாழ்வில் இடம்பெறும் ஊடலின்பமும் இந்நூல்களில் சுவைபட எடுத்துரைக்கப்பெறும். கற்பு வாழ்வு சிறக்கும்பொருட்டுத் தலைவன் பொருள் தேடுதல் முதலியன காரணமாகப் பிரிதலும் பின்னர் வினைமுற்றி வந்து தலைவியோடு சேர்ந்து மகிழ்தலும் கோவை நூல்களின் இறுதியில் இடம்பெறும்.

கோவை இலக்கியங்களின் துறைகள் கைக்கிளை முதலாகப் பொருள்வயிற் பிரிவு ஈறாக உள்ள முப்பத்து மூன்று கிளவிகளில் அடங்கும். கைக்கிளை, இயற்கைப்புணர்ச்சி, வன்புறை, தெளிவு, பிரிவுழிமகிழ்ச்சி, பிரிவுழிக்கலங்கல், இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கி மதியுடன்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம், பகற்குறி, பகற்குறியிடையீடு, இரவுக்குறி, இரவுக்குறியிடையீடு, வரைவுவேட்கை, வரைவு கடாதல், ஒருவழித்தணத்தல் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்றிரிதல், வரைவு மலிதல் அறத்தொடுநிலை, உடன்போக்கு, கற்பொடு புணர்ந்த கல்வை, மீட்சி, தன்மனைவரைதல், உன்போக்குஇடையீடு, வரைதல், இவ்வாழ்க்கை, பரத்தையிற் பிரிவு, கல்விப்பிரிவு, காவற்பிரிவு, தூதிற்பிரிவு, துணைவயிற்றிரிவு, பொருள் வயிற்றிரிவு என்பன அம்முப்பத்து மூன்று கிளவிகள். இக்கிளவிகளுக்குரிய பாடல்கள் நானூறும் கோவை இலக்கியங்களில் அமைதல் மரபு. ஆயினும் சில கோவைநூல்களில் இவ்வெண்ணிக்கை சிறிது மாறுபடுவதும் உண்டு.

பேரூர்க் கோவைகள் :

கோவை இலக்கியங்கள் எண்ணிக்கையில் பிற சிற்றிலக்கியங்களைப் போல அதிகமாகத் தோன்றவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குக் காரணம் அகப்பொருள் மரபில் நானூறு பாடல்களை ஏற்கெனவேயுள்ள கோவை நூல்களின் சொல்நயம், பொருள் நயம் முதலியவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்திப் புதிய சுவையோடு

பாடுவதென்பது எளிதான ஒன்றல்ல. ஆயினும் பேரூர்த்திருத்தலத்தின் மீது புலவர்கள் கொண்டிருந்த பக்தி இத்தலத்திற்கு இரண்டு கோவை நூல்களை ஆக்கித்தந்துள்ளது. பேரூர்க்கோவை, திருப்பேரூர்க்கோவை என்ற இரு கோவை நூல்கள் பேரூர்ப் பட்டிப்பெருமான் பெருமைகளை அகப்பொருள் செய்திகளில் பின்னணியில் நின்று எடுத்துரைக்கின்றன.

இவ்விரு நூல்களுள் பேரூர்க்கோவை காலத்தால் சற்று முற்பட்டதாகும். இதனைப் பேரூர்ப்பட்டிசுவரக் கோவை என்றும் குறிப்பிடுவர். இதனை முதன்முதலில் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகம் 1955 இல் வெளியிட்டது. இதனைப் பதிப்பித்தவர் கோவைகிழார் சி.எம். இராமச்சந்திரஞ்செட்டியார் ஆவார். இவர் பதிப்புக்குதவிய சுவடிகள் மூன்று. அதில் ஒன்றில் மட்டும் கீழ்வரும் பாயிரம் காணப்பட்டதாக அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

"அகப்பொருள் கோவைத் துறையொரு நானூற்
 றீறதா யந்தத்தி னிடையே
 அருளினாற் செறிந்த துறையதென் பதினொன்
 பானவை யகத்தினி லுணர்ந்து
 புகப்பெரு மறிஞர் நெறிபெறு முறையே
 புந்தியைச் செலுத்தியன் பதனால்
 புவிகொளப் பேரைப் பதியர் பட்டிசர்
 பொலியருட் கமலத்தா ளிணைமேல்
 இகத்தினிற் புனைந்த தொடையல்நா னூறோ
 டெண்பதி னொன்பது தானும்
 இதிறுறைக் கிரண்டாம் செய்யுள்பன் னொன்றாய்
 இசைந்தவை நூறெனும் கலியைச்
 செகத்தினே ரசைமுன் னூரொரு பானான்

**காய்நிரை நூற்றெண்பத் தாறாய்
செப்பினன் முத்து நயினாத்தை வேளான்
செந்தமிழ் மாவையா திபனே "**

இதன் அடிப்படையில் இந்நூலாசிரியர் பெயர் முத்துநயினாத்தை முதலியார் என்று தெரியவருகிறது. இவர் பேரூர்ப்பச்சைநாயகியம்மை பிள்ளைத் தமிழையும் பாடியுள்ளார். இவர்தம் ஊரான பேரூரையடுத்துள்ள மாதம்பட்டியையும் இப்பாடலின் இறுதியிலுள்ள மாவை என்ற சொல்லால் குறிக்கிறார். மேலும் கோவைகிழார் இந்நூலாசிரியர் சுமார் 170 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர் என்றும் தாம் கேள்விப்பட்ட வகையில் குறிப்பிடுகின்றார். மற்றபடி இந்நூலாசிரியர் பற்றி எதையும் அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை. இப்பாடல் வழி இக்கோவைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 490 எனத் தெரிகிறது.

மற்றொரு கோவை நூலான திருப்பேரூர்க்கோவை சென்ற நூற்றாண்டில் தோன்றியது. இதனைப் பாடியவர் சிரவையாதீனத்து இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானமாக விளங்கிய தவத்திரு. கந்தசாமி சுவாமிகள் ஆவார்கள். இந்நூல் திருக்குறிப்புத்தொண்டர் என்னும் அன்பரால் கோவையில் 1975 -இல் முதன்முதலில் பதிக்கப்பெற்றது. இவ்விரு நூல்களும் இன்னும் மறுபதிப்புக் காணவில்லை.

பேரூர்க் கோவை :

“துறை நானூறும் என்றன் மடநாவில் காட்டி நலம் செயுமே ” என்ற காப்புப்பாடலடி வழி இந்நூலின் பாடல் எண்ணிக்கை நானூறு என்று தெரிகிறது. எனவே இது முழுமையான கோவை நூலாகப் பாடப்பெற்றது என்பது புலப்படுகிறது. ஆயினும் பேரூர்க்கோவையில் தற்பொழுது 335 பாடல்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. களவியலை அடுத்துள்ள வரைவியலில் உடன்போக்கு என்னும் பகுதிவரை தான்

பாடல்கள் உள்ளன. பின்னுள்ளனவும் கற்பியற்பகுதியும் கிடைக்கவில்லை. நூலின் இடையிலும் பல பாடல்கள் கிடைக்காமற் போயின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பேரூர்த்தல புராணக் குறிப்புகள் :

பேரூர்க்கோவை அகநூலாக இருப்பினும் பேரூரின் பெருமைகளை எடுத்துரைக்கிறது. அங்கு எழுந்தருளியுள்ள பட்டிப்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் போற்றுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டது. எனவே இதில் பேரூர்த்தலத்தின் புராணச் சிறப்புகள் பல ஆங்காங்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

தலச்சிறப்புகள் :

பேரூர்த்தலம் மேலைச்சிதம்பரம், பிறவாநெறி என்றெல்லாம் போற்றப்பெறுவது. கோமுனி, பட்டிமுனி என்னும் பெயரில் தன்னை நோக்கித் தவம் புரிந்த திருமால், நான்முகன் ஆகியோர்க்காக சிவபெருமான் பேரூரில் திருநடனம் புரிந்த புராணவரலாறு தொன்மையானது. இங்கு சிவபரம்பொருள் அரசமரத்தின் கீழ் வெள்ளியம்பலத்தில் நடனமாடியதாகப் புராணம் குறிப்பிடும். பேரூர்ப்பெருமான் தில்லையில் திருநடம் செய்யும் சிறப்பைச் சுந்தரர் தமது தேவாரத்தில்,

“ மீ கொங்கில் அணிகாஞ்சிவாய்

பேரூர் பெருமானைப் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே பெற்றாமன்றே
(தில்லை திருக்கடைக்காப்பு)

என்று எடுத்துரைத்துப் போற்றுகிறார். இதனால் தில்லைக்கு மேற்கேயுள்ள பேரூர் “மேலைச் சிதம்பரம்” என்று போற்றப்பெறுகிறது. இச்சிறப்பை இக்கோவை,

“மேலைச் சிதம்பரப் பேரைப் பட்டிசர் வியன்கிரி ...” (பா.எ. 7)

என்ற அடியில் எடுத்துரைக்கிறது. இதேபோல சுந்தரர் தேவாரத்தில் அமைந்துள்ள,

“பேருர் உறைவாய் பட்டிப்பெருமான் பிறவா நெறியானே ‘

(ஊர்த்தொகை - பா.எ. 4)

என்ற அடியின்மூலம் பேருர் “பிறவாநெறி” என்ற சிறப்புப்பெயர் பெற்றுள்ளதை அறியலாம். புராணவரலாறுப்படி பேருர் காசித்திருத்தலத்தைப் போன்று முத்தித் தலமாக விளங்குவது. இறந்தவர்களது எலும்புகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்து பேருரில் ஓடும் காஞ்சிமாநதியில் விடும் வழக்கம் கொங்கு நாட்டிலும் கேரள மாநிலத்தின் பல பகுதிகளிலும் இன்றும் நிலவுகின்றது. இது பேருர்ப் பிறவாநெறி காட்டும் தலம் என்பதை விளக்கும் தொன்மையான வழக்கமாகும். இச்சிறப்பைப் பேருர்க்கோவையும்,

“துறவார். தமக்கும் துறந்தோர் தமக்குமுன் சூழ்வினையில்
பிறவா நெறிதனைக் காட்டும் பட்டிசர் பெருங்கிரி ...”

(பா.எ. 141)

“முத்திக்கு நல்ல வித்தாகும் பட்டிசர் முதுகிரி...” (பா.எ. 93)

என்று எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பேருரில் அரசமரத்தின் கீழ் சிவபெருமான் நடனமாடியதால் இங்குள்ள இறைவன் அம்பலவாணர் என்று போற்றப்படுகிறார். இக்குறிப்பை இக்கோவை பல பாடல்களில் காட்டுகின்றது.

“சூழ்போதி வாழுந்தென் பேரைப் பட்டிசர் சுடர்கிரி...”

(பா.எ. 151)

"...விண்ணிற் கற்பகமாம்

வனம்போதி சூழ்த்தேன் பேரைப்பட்டிச் வரையிடத்தே" (பா.எ. 327)

என்னும் அடிகள் இதற்குச் சான்றாம். பேருரின் சிறப்புக்களுள் ஒன்று அங்கு செழித்துள்ள இறவாப்பனைமரமும், பிறவாப்புளிமரமும். இதன் பெருமைகளைத் தலபுராணம் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறது. இறவாப்பனை குறித்து இக்கோவையும்,

"இறவாப்பனை வளர் பேரைப் பட்டிச் எழிற்கிரி..." (பா.எ. 310)

"அரும்பனை வாழ்ந்திடும் பேரைப் பட்டிச் அணிவரை..."

(பா.எ. 118)

"நற்பனை தன்னை வடகயிலாயத்து எஞ்ஞான்று மன்னி..."

(பா.எ. 122)

என்ற அடிகளில் எடுத்துரைத்துப் போற்றுகிறது.

குழகன் குளம்புச் சுவடேற்றது :

படைப்புத்தொழில் செய்யும் திறன் வேண்டிக் காமதேனுப்பசு தவம் செய்த தலம் பேரூர் என்பது புராண வரலாறு. அவ்வாறு காமதேனு தவம்செய்து கொண்டிருந்தபோது அதன் கன்றான குழகன் உடன் இருந்து வந்தது. ஒரு சமயம் அது விளையாடும் போது இறைவன் திருமேனி மறைந்திருந்த புற்றினைக் கொம்பில் குத்தியும் அதன் மேல் காலை வைத்து ஏறி விளையாடியும் மகிழ்ந்திருந்தது. அப்போது கொம்பாலும் குளம்பாலும் இறைவன் திருமேனியில் காயம்பட்டுக் குருதி வடிந்தது. அதைக்கண்ட காமதேனு பெரிதும் வருந்த இறைவன் அதன்முன் தோன்றி ஆறுதல் கூறியதோடு குழகனின் செயல் தமக்கு மகிழ்ச்சியையே தந்ததாகக் கூறி அதன் அடையாளமாகக் கொம்புச் சுவட்டையும், குளம்புச் சுவட்டையும் தம் திருமேனியில் நிரந்தரமாக ஏற்றுக்கொண்டு காமதேனுவுக்கு அருள் புரிந்தார்.

பேருரில் காமதேனு தவம் செய்த இடத்தில் (பட்டி) இறைவன் எழுந்தருளியதால் பட்டிசர் என்று பெயர் பெற்றார். இன்னும் சிவலிங்கத் திருமேனியில் குழகனது கொம்பு பாய்ந்த குழியையும் கால்க் குழம்பின் சுவட்டையும் காணலாம். இப்புராண நிகழ்ச்சியைப் பேருர்க்கோவை,

“ சுரபிக்

கன்று குளம்பு கொள் பட்டிசா....” (பா.எ. 308)

என்று போற்றுகிறது.

சிவனது அருட்செயல்கள் :

பேரூர்ப்புராண நிகழ்ச்சிகளோடு ஏனைய புராண வரலாறுகளையும் பேருர்க்கோவை ஆங்காங்கே எடுத்துரைக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்காகச் சிவபெருமான் பரவை நாச்சியார் இல்லத்திற்குத் தூது சென்ற எளிமை பெரியபுராணத்தில் இடம்பெறும் ஓர் அற்புத நிகழ்ச்சியாகும். இச்சிறப்பை இக்கோவை நூல்,

“ பரவை மனைக்கு இருகால் தூதுசென்றபட்டிசர் ...” (பா.எ. 53)

“ பாதாம்புயம் சிவப்புற இருளில் பரவையின் பால் தூதாய் நடந்தவர் பேரைப் பட்டிசர்” (பா.எ. 193)

“ நற்றெரிவையர் பால்

தூதே நடந்தவர் பேரைப்பட்டிசர் ... ” (பா.எ. 320)

என்றெல்லாம் காட்டுகின்றது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை இறைவன் தடுத்தாட்கொண்டு அருள்புரிந்ததை,

“ நாடித் தடுத்தருள் பேரைப்பட்டிசர் “ (பா.எ. 321)

என்று இக்கோவை சிறப்பிக்கின்றது. இறைவன் திருக்கயிலை மலைக்குத் தலையால் நடந்து வந்த காரைக்காலம்மையார்க்குத் திருவருள் புரிந்ததை,

“தலையால் நடந்து வரும் காரைக்காலம்மை தன்னையருள்
தொகையா நலம் செய்யும் பட்டிசர் ...” (பா.எ.70)

என்று குறிப்பிடுகிறது. சிவமகாபுராணம் கூறும் சிவபுராணச்
செய்திகளையும் இக்கோவை எடுத்துப்போற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது.
யானை உருவில் வந்த அவுணனைச் சிவபெருமான் உரித்துப்
போர்த்திய அற்புதத்தைப் பேரூர்க் கனகசபையில் கல்லில் வடித்து
வைத்திருப்பதைக் காணலாம். சிவபெருமானின் இவ்வெற்றித் திறத்தை
இக்கோவை,

“கொலை யானையின் உரிபோர்த்த பட்டிசர்...” (பா.எ. 74)

“கொலையானை வென்றவர் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 313)

“கரியாடை போர்த்திடும் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 107)

என்ற அடிகளில் பேசுகின்றது. இறைவன் தேவியைத் தம்
இடப்பாகத்தில் கொண்ட அருட்சிறப்பை,

“தேவி அங்கோர் புறம் மெய்யில் துலங்கத் திருநடனம்
மேவி அருள் தரும் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 262)

“மங்கையைப் பாகத்தில் வைத்த பட்டிசர்” (பா.எ. 32)

“சீரார் மரகதப் பாகர்பட்டிசர்...” (பா.எ. 76)

“பரையோர் பங்கானவர் ...” (பா.எ. 75)

போன்ற அடிகளில் எடுத்துரைக்கிறது.

தேவர்களும் அவுணர்களும் சேர்ந்து அமுதம் வேண்டிப்
பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அப்போது அதிலிருந்து ஆலகால நஞ்சு
எழுந்ததைக் கண்டு அவர்கள் அஞ்சியோடி அரனடி சரண்புகுந்தனர்.

இறைவன் அவர்களுக்கு அபயம் அளித்து அவ்வாலகால நஞ்சையுண்டு உயிர்களைக் காத்தருளினார். இறைவனது இக்கருணைச் சிறப்பினால் அவனுக்குத் திருநீலகண்டன் என்ற திருப்பெயர் ஏற்பட்டது. இறைவன் இவ்வாறு நஞ்சுண்டதைப் பேருர்க்கோவை,

“ நஞ்சை ஒளிக்கும் மிடற்றார் ...” (பா.எ. 137)

“ நஞ்சு மிடற்றார் தென்பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 196)

“ ஆலம் அன்றுண்டு தம் கண்டத்திலே மை அமைத்த எழிற் கோலத் தரித்தார் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 220)

என்றெல்லாம் போற்றுகின்றது.

பகீரதன் தவத்துக்கு இரங்கிய ஆகாயகங்கை பூவுலகம் வரசம்மதிக்கின்றாள். அப்போது தன்னைத் தாங்கிப் பூமியில் விடுவதற்கு ஆற்றலுடைய ஒருவரை ஆயத்தப்படுத்துமாறு பகீரதனுக்குக் கட்டளையிடுகிறாள். அதற்கு ஏற்புடையவர் சிவபெருமான் ஒருவரே என்பதை அறிந்த பகீரதன் அவரைக் குறித்துத் தவமிருந்து கங்கையைத் தாங்குமாறு வேண்டுகிறான். பகீரதன் தவத்திற்கு மகிழ்ந்த சிவபெருமான், வேகமாகப் பூமியில் இறங்க முற்பட்ட கங்கையைத் தம் திருச்சடையில் தாங்கி உலகிற்குத் தேவையான அளவு நீரை மட்டும் கீழேவிட்டு உதவுகின்றார். பெருமானது இவ்வருட்செயலை,

“ பணியுநதியும் அறுகுங் கடுக்கையும் பான்மதியோடு அணியும் பிரான் எங்கள் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 23)

“ கடமோதிய வெங்களிற்றூரி போர்த்த கங்காதரர் கார் விடமோர்ந்திடு கந்தரத்தர் பட்டிசர் “ (பா.எ. 29)

“சோமனைக் கங்கையை வேணியில் வைத்தவர் ...” (பா.எ. 349)

என்ற அடிகளால் இக்கோவை போற்றுகின்றது.

தவந்திலிருந்த சிவபெருமானை நோக்கி மலர்க்கணைகளை வீசித் தவத்தைக் கலைக்க முயன்ற மன்மதன் அவரது நெற்றிக்கண் நெருப்புக்கு இரையானான். இப்புராணச் செய்தியை இக்கோவை பலவிடங்களில் சுட்டிப்போற்றுகின்றது.

“காமனைக் காய்ந்திடும் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 350)

“காமனைக் காய்ந்த விழியின்றி காண்கிலனே ...” (பா.எ. 257)

“காமனைக் காய்ந்தவன் ...” (பா.எ. 39)

சிவபெருமானுக்கு மாமனாராக வாய்த்தவன் தக்கன். ஆயினும் இறைவனது பெருமையை உணராத அவன் சிவத்தைப் பழித்து வேள்வியொன்று இயற்றத் தொடங்கினான். அதனால் தக்கனும் அவ்வேள்வியில் கலந்து கொண்டோரும் சிவபெருமானது சீற்றத்துக்கு ஆளாகித் தண்டிக்கப்பெற்றனர். இறைவனது இம்மறக்கருணை,

“மாமனைச் செற்றவர் பேரைப் பட்டிசர்...” (பா.எ. 257)

“மாமன் சிரத்தைத் துணிந்து ..” (பா.எ. 171)

என்றெல்லாம் இந்நூலின் பேசப்படுகின்றது.

மார்க்கண்டேயமுனிவர் தம் வாழ்நாள் கழிவுறும் தறுவாயில் சிவத்தை வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தார். அவர்தம் உயிர்வவ்வ வந்தஎமன் பாசக்கயிற்றை வீசினான். அது இறைவன் திருமேனி மீதும் விழுகின்றது. மார்க்கண்டேயரைக் காக்க இறைவன் வெளிப்பட்டு எமனை உதைத்து அவன் உயிர் கொண்டார். இவ்வருட்செயலை,

“ சமனை வலங்கெடுத்து
காமனைக் காய்ந்திடும் பட்டிசர்” (பா.எ. 171)

“ காலாற் சமனை உதைத்த பட்டிசர் ...” (பா.எ. 176)

“ காயும் வெங்கூற்றை உதைத்தார் ...” (பா.எ. 217)

என்று இந்நூல் எடுத்துக்கூறுகின்றது.

தக்கனது சாபத்தால் கலை குறைந்த சந்திரன் சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சரணடைந்தான். அடியில் வீழ்ந்த அவனைத் தமது முடியில் வைத்துப் பட்டிசர் கருணை புரிகின்றார்.

“ நிலவணி நீள்சடை எங்கள் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 28)

“ பான்மதியோடு
அணியும் பிரான் எங்கள் பட்டிசர்” (பா.எ. 3)

“ பிஞ்சு மதியும் அணிந்து பட்டிசர் ” (பா.எ. 98)

“ பிறையே சடையில் அணிந்த பட்டிசர் ...” (பா.எ. 123)

“ பிறையைத் தரித்தவர் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா. எ.223)

“சோமக் கொளுந்தணி பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 344)

போன்ற அடிகளில் இக்கோவை இதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சிவன் முப்புரஞ் செற்ற திறனையும் பேருர்க்கோவை வியந்து பாடுகின்றது. கீழ்வரும் அடிகளில் முப்புரம் எரித்த இறைவனது பெருமை பேசப்படுகின்றது.

“தொலையாத முப்புர நீறாக்க மேருவைத் தொட்டுக்கையிற்
சிலையாய் வளைத்தவர் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 334)

“நீறாக முப்புரந் தன்னைச் சிரித்தவர் நேரிழைதன்
கூறாக நின்றவர் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 142)

தம்மில் யார் பெரியார் என்று படைப்புக் கடவுளான நான்முகனும், காத்தற் கடவுளான திருமாலும் தம்முள் பூசலிட்டுக் கொண்டபோது அவர்களுக்குப் பரம்பொருள் தாமே என்பதையுணர்த்த, சிவபரம் பொருள் நெருப்புப் பிழம்பாக ஓங்கி நிற்கின்றார். அப்பிழம்பின் மேற்பகுதியை நான்முகனும் கீழ்ப்பகுதியைத் திருமாலும் முறையே அன்னமும் பன்றியுமாய் மாறித் தேடிக் கண்டுபிடித்துத் தம்மில் யார் பெரியார் என்பதை முடிவு செய்ய முற்படுகின்றனர். இறுதியில் தம்முயற்சியில் தோற்று உண்மை உணர்கின்றனர். இப்புராண வரலாறு திருவண்ணாமலைத் திருத்தலத்தில் நிகழ்ந்ததாக உரைப்பர்.

“ஏனமும் அன்னமுமாய் மாலும் அயனும் இருநிலமும்
வானமுந் தேடற்கரிதாம் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 136)

என்ற பாடலடிகளில் பேருர்க்கோவையும் மேற்கண்ட வரலாற்றை விளக்குகிறது.

இவ்வாறு இந்நூல் பேரூர்ப்பெருமானுக்குரிய அடைமொழிகளை உருவாக்கப் பெரியபுரண, சிவபுராண, தலபுராண நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. பட்டிசர் என்ற சொல்

பாடல்களில் மிகுதியும் பயின்று வருவதும் இப்புராண வரலாறுகளால் ஆன அடைகளை அடுத்து இச்சொல்லே இறுதியில் பயின்று வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

பட்டிப்பெருமான் பெருமைகள் :

பேருரில் எழுந்தருளியுள்ள பட்டிப் பெருமான் கருணை இந்நூலில் பலவாறாகப் பேசப்பெறுகின்றது. பட்டிப் பெருமான் தன்னை வழிபடுவோர்க்கு முத்திக்கு வழிகாட்டும் இயல்பினன் என்பதை,

“ துறவார் தமக்கும் துறந்தோர் தமக்கும் முன் சூழ்வினையில் பிறவா நெறிதனைக் காட்டும் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 141)

“ பகை சேரும் ஐந்து புலன்களை வென்று பதத்தை உன்னும் வகை சேரத் செய்திடும் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 16)

“ தொழுதே துதிப்பவர்க்கு ஆவிப்பட்டிசர் ...” (பா.எ. 17)

“ துணையே உயிர்க்குத் தென்பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 60)

“ முத்திக்கு நல்ல வித்தாகும் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 94)

“ வேலைப் புவியில் பிறந்திடு நோய்க்கு இங்கு மேவிவளர் சோலைத் தென்பேரைத் தல மருந்தாகும் ...” (பா. எ. 117)

“ தன்னுயிர் போல் எவ்வுயிரும் புரந்திடத் தாங்கி வந்து உன்னுயிராய் வரும் பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 166)

“ அனையாகியும் தந்தையாகியும் காலனுக்கு அஞ்சல் என்றே எனையாண்டு அருளும் தென்பேரைப் பட்டிசர் ...” (பா.எ. 178)

" ... அடியார் பவத்தில்

திரும்பி வராமல் அருளும் பட்டிசர் ..." (பா.எ. 184)

" என்பும் உருகும் மெய்யன்பரைக் காக்க இசைந்தும் அவர் முன்பு வந்து ஈண்டிடும் பேரைப் பட்டிசர் ..." (பா.எ. 192)

" இறைவாது எஞ்ஞான்றும் எப்பேற்றையும் ஈபவர் இந்நிலத்தில் பிறவாப் புகழுறும் பேரைப் பட்டிசர் ..." (பா.எ. 230)

" முயலாது அருள்தரும் பேரைப் பட்டிசர் ..." (பா.எ. 295)

" தாயினும் அன்பர் தென்பேரைப் பட்டிசர் ..." (பா.எ.343)

போன்ற அடிகளில் பேரூர்க்கோவை திரும்பத்திரும்ப எடுத்தியம்புகின்றது.

நூல் நயங்கள் சில :

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் இடம் பெறுவது காட்சி என்னும் துறை. இதில் தலைவன் தலைவியைக் காண்கின்றான். தலைவியின் பேரழகு அவனைத் தடுமாறச் செய்கிறது. எதிரில் நிற்பது அவனுக்கு ஒரு பெண்ணாகவே தெரியவில்லை. மலர்க்கூட்டம் தான் தன் முன் இருப்பதாகக் காண்கிறான். அவன் கண்ட காட்சியைப் பேரூர்க்கோவை ஆசிரியர் அற்புதமான முறையில் படைத்துக்காட்டுகிறார். தலைவியின் நிலவு போன்ற முகத்தில் அமைந்துள்ள மூக்கு குமிழ்மலர் போல இருக்கிறது. அவளது கண்களிரண்டும் நீல மலர்களை நிகர்த்துள்ளன. பற்களோ முல்லை அரும்புகளைப் போலுள்ளன. மார்புகளோ கோங்க முகைகளை ஒத்துள்ளன. கைகள் தாமரைமலரைப் போன்றுள்ளன. மொத்தத்தில் அவளது உருவம் பன்மலர்க் கதம்பம் பூத்த கொடியாகக் காட்சியளிக்கிறது.

“ நிலவோர் குமிழ் இருகாவி ஓரம்பல் நன்னீர் தளவாம்
இலவோடு உயிர் கஞ்சம் ஓர் கொடி தாங்கி இருந்ததுவே ”

(பா.எ. 1)

என்று இதைப் புலவர் படைத்துக் காட்டுகிறார். இக்கற்பனை மாணிக்கவாசகப்பெருமான் படைத்த திருக்கோவையாரில் அமைந்துள்ளமையும் கீழ்வரும் காட்சித்துறைப் பாடலோடு ஒத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“ திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர் தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்கு பைங்காந்தள் கொண்டு ஒங்கு தெய்வ
மருவளர் மாலையொர் வல்லியின் ஒல்கியன நடை வாய்ந்து
உருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன்று ஒளிர்கின்றதே ”

ஐயம் என்னும் துறையிலமைந்த பேருர்க்கோவைப் பாடலும் கற்பனை நயம் பொலிய விளங்குகிறது. தலைவியைக் கண்ட தலைவன் இவள் யார் ! என்று ஐயுறுகின்றான். அவன் ஐயம் அழகான பாடல் வடிவில் வெளிப்படுகின்றது.

“ திருவோ புவிமகளோ மதனாகமம் தேர் இரதி
குருவோ உரகர் தங்கோதையரோ மணமே கொடுக்குந்
தருவோடு இலங்கும் அரம்பை கொல் இங்குத் தனித்து நின்றார்
அருவோடு உருவுமார் பட்டிசர் பேரை அணிவரைக்கே ”

(பா.எ. 2)

என்னும் அப்பாடல் சுந்தரர் பரவை நாச்சியாரைக் கண்ட போது ஐயுற்ற நிலையை விளக்கும் கீழ்வரும் பெரியபுராணப் பாடலோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

“ கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ ? காமன்தன் பெருவாழ்வோ ?
 பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ ? புயல் சுமந்து
 விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ ?
 அற்புதமோ ? சிவனருளோ ? அறியேன் என்று அதிசயத்தார் “
 (தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் பா.எ. 140)

தலைவியின் வாயிதழ்களுக்குச் சிவந்த பவளத்தை உவமை
 கூறுவதுண்டு. பேரூர்க்கோவையில் இடம்பெறும் பண்பு பாராட்டல்
 துறையில் அமைந்த பாடலில் தலைமகனுக்கு ஓர் ஐயம்
 தோன்றுகின்றது. பவளத்துக்குச் சுவை இல்லை. ஆனால் தலைவியின்
 உதடுகளுக்கோ,

“ பாலோடு தேன் கலந்தற்றே பனிமொழி

வாலெயிறு ஊறிய நீர் ” (திருக்குறள் - 1121)

என்றபடி சுவையிருப்பதால் பவளத்தை எவ்வாறு அவள் இதழ்களுக்கு
 உவமை கூறுவது என்பது அவனது ஐயம். இதை,

.....செவ்வாய் அதரம்

துப்பாம் எனில் அந்தத் துப்பில் சுவையில தால் சொலவே

தப்பாம் இவள் இதழ்க்கென்னோ உவமை கொல் ? சாற்றரிதே ”

(பா.எ. 31)

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

அரிதான பொருட்டு குதிரைக் கொம்பு, முயற்கொம்பு போன்ற
 இல்பொருட்களை உவமையாகக் கூறுவதுண்டு. அம்முறையில்
 இந்நூலிலும் தலைவியின் அருமைக்கு ஓர் இல்பொருள் உவமை
 கூறப்படுகிறது. சிற்றெரும்பின் முலைப்பாலில் முயற்கொம்பைச்
 சேர்த்து அரைத்துச் செய்யப்பட்ட குளிகை

கிட்டதற்கு அரிதானது. அதுபோன்ற அருமை உடையது நீ தலைவியைப் பெறுவது எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுவதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவியருமை சாற்றல் துறையில் அமைந்த இப்பாடல் வருமாறு :

“ சிற்றெரும்பின் முலைப்பாலில் முயற்கொம்புச் சேர்த்து அரைத்து வெற்றி வசீகரமாகும் குளிகை விளங்கிடினும் நற்றவமே தரும் பட்டிசர் வெற்ப நளினமுகச் சிற்றிடையாளைப் பெறுதும் என்றெண்ணுதல் சிற்றறிவே ”

(பா.எ. 101)

இப்பாடலில் அமைந்துள்ள நயம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவன் தலைவி தன்னை உயர்த்திக் கூறல் என்னும் துறைப்பாடலில் தலைவியின் அடிகளுக்குப் பேருர்க் கோவை,

“ பஞ்சம் அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் பார்த்தகற்றக் கொஞ்சம் பரிபுரத்தாள் ” (பா.எ.98)

என்று உவமை கூறுகின்றது. இப்பாடலில் அமைந்துள்ள உவமைப் பொருள் திருக்குறளில் அமைந்துள்ள,

“ அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர் அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம் ” (கு.எ. 1120)

என்னும் குறட்பாவை நினைவுபடுத்துகின்றது. முன்னோர்தம் மொழியைப் பொன்னேபோற்போற்றல் என்பதற்கு மேற்கண்ட கோவைப் பாடல் உதாரணமாக விளங்குகிறது.

புகழ்தல் என்னும் துறைப்பாடலொன்றில் இலக்கியச் சுவைமிக்கு விளங்குகிறது. அதில் தலைவியின் முகத்திற்குத் திங்களையும் தாமரையையும் உவமை கூறத் தலைவன் நாணுகின்றான். காரணம் திங்களில் களங்கம் இருப்பதும், தாமரை மாலையில் குவிவதுமேயாகும். ஏனெனில் இவை இரண்டும் தலைவியின் முகத்தில் காணப்பெறாதனவாம்.

“ திங்கள் என்போம் எனில் திங்களின் மாசு தெரிந்திருக்கும்
பங்கயம் தான் எனில் கங்குல் குவியப்படும் வாயில்
சங்க நிறைந்திடும் பேரைப் பட்டிசர் தடங்கிரியில்
செங்கமலத் திரு அன்னாள் முகத்து இணை செப்பரிதே ”

(பா.எ. 152)

என்பது அப்பாடல்

இவ்வாறு பேருர்க்கோவையில் உவமை, வருணனை, கற்பனை, பொருள் முதலிய நயங்கள் சிறந்து விளங்கிக் கற்போருக்கு பக்தியையும் இலக்கியச் சுவையையும் ஊட்டுகின்றன.

திருப்பேருர்க்கோவை :

இந்நூலில் காப்புப் பாடல்கள் முன்றும், நூற்பகுதிப் பாடல்கள் 477 -ம் ஆகமொத்தம் 480 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கோவை இலக்கணம் கூறும் பாடல் எண்ணிக்கையை விட இதில் 80 பாடல்கள் அதிகமாக அமைந்திருப்பதைக் கோவை இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட பிற்கால மாற்றங்களில் ஒன்றாகக் கொள்ளலாம். இவற்றில் களவியலில் மட்டும் 309 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. வரைவியலில் 100 பாடல்களும், கற்பியலில் 68 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

இதன்மண்ணுள்ள கிளவிகள், கைக்கிளை, இயற்கைப் புணர்ச்சி, பிரிவுழி மகிழ்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், பாங்கி மதியுடன்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம், பகற்குறி, பகற்குறியிடையீடு, இரவுக்குறி, இரவுக் குறியிடையீடு, வரைதல்வேட்கை, வரைவு கடாவுதல், ஒருவழித்தணத்தல், வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல், வரைவு மலிதல், அறத்தொடு நின்றல், உடன்போக்கு, கற்பொடுபுணர்ந்த கௌவை, மீட்சி, தன்மனை வரைதல், உடன் போக்கிடையீடு, வரைதல், இல்வாழ்க்கை, பரத்தையிற் பிரிவு, ஓதற்பிரிவு, காவற்பிரிவு, தூதிற்பிரிவு, துணைவயிற் பிரிவு, பொருள் வயிற் பிரிவு என முப்பதாகும்.

புரணைச் செய்திகள் :

திருப்பேருர்க்கோவையும் மகாபுணம், உப்புராணம், பேருர்ப் புராணம் (தல புராணம்) ஆகியவற்றில் அமைந்துள்ள பல்வேறு புராணக் கூறுகளை எடுத்துக்காட்டி அதன்வழித் தலத்தையும் தீர்த்தத்தையும் இறைவனையும் போற்றுகின்றது.

சிவபெருமான் மன்மதனை நெற்றிக் கண்ணால் எரித்தமை,

“நயக்கும் தகைத் திருப்பேருர் அங்கி நயனம் விண்ணோர்
கயக்கும் படி ஒரு வேட்காய்ந்தொர் வேள்வரக் காட்டிடல் போல்”

(பா.எ. 5)

என்றும், முப்புரம் எரித்த செயல்,

“படையில்லை என்றமைத்தோர் நாணப் பல்லில் பகைவர்திரி
புடையில்லை இல்லைசெய் பேரூர்ச் ...” (பா.எ. 31)

என்றும், ஆனையுரித்த திறன்,

“கைத்தந்தி ஈர் உரிப்பேரைப் பிரான் ...” (பா.எ. 11)

என்றும், விநாயகப்பெருமான் அம்மையப்பரை வணங்கி மாங்கனி பெற்றமை,

“அடல்வாய்த்த சேய்புவி சூழுமனத்தனை ஐங்கரன் சுற்றிடல்வாய்த் தருங்கனி பெற்றதில் வெள்ளி வெற்பு ...”

(பா.எ. 21)

என்றும், உமையை இறைவன் இடப்பாகத்தில் ஏற்ற செய்தி,

“உமாதேவி வாமமெய்ப் பேரைப் பிரான் ...” (பா.எ. 68)

என்றும், விடையை ஊர்தியாகக் கொண்டமை,

“உந்தும் விடைப்பரிப் பேரைப்பிரான் ...” (பா.எ. 70)

என்றும், நஞ்சுண்ட புராண வரலாறு,

“ஆலத்தை உண்டருள் பேரூர் வரையர் ...” (பா.எ. 396)

இந்நூலில் எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றன. இவையெல்லாம் மகாபுராணம் மற்றும் உபபுராணங்களில் காணப்படும் புராண வரலாறுகளாகும். இவற்றின்வழி சிவபெருமானது அருட்திறம் காட்டப்படுகின்றது.

இதேபோல் பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், பேரூர்ப்புராணம் போன்றவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள செய்திகளும் இக்கோவையில் பலவிடங்களில் பேசப்படுகின்றன.

சிவபெருமான் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்க்குத் திருமுதுகுன்றில் பொன் அளிக்க, அவர் அதை அங்குள்ள மணிமுத்தாற்றில் இட்டுப் பின் இறையருளால் திருவாரூரின் கண்ணுள்ள கமலாலயக் குளத்தில் எடுக்கிறார். பெரியபுராணம் கூறும் இவ்வரலாற்றை இக்கோவை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“ஆற்றிட்ட பொன் அணி ஆருராக்குக் குளத்து அன்றளித்து இன்
பூற்றிட்ட பாப்புனை பேரைப் பிரான் ...” (பா.எ.41)

மாணிக்கவாசகர் பொருட்டும் வந்தியம்மை பொருட்டும் சிவபெருமான்
மண் சுமந்து பிரம்படிபட்ட புராண வரலாற்றைத் திருப்பேருர்க்கோவை,

“அமைகொட்டி உற்பல மாதி கொள் வையை அடைத்திடமண்
சுமை கொட்டினார் திருப்பேருர் ...” (பா.எ. 30)

என்று கூறுகின்றது.

பேரூப்புராணம் குறிப்பிடும் மூர்த்தி, தீர்த்த, தலச்சிறப்புக்கள்
இக்கோவை முழுவதும் நிறைந்துள்ளன. பேரூரில் கோயில்
கொண்டிருக்கும் பட்டிப்பெருமானின் இயல்புகள் இந்நூலில்
பலவிடங்களில் எடுத்துரைத்துப் போற்றப்பெறுகின்றன. சிவபெருமான்
தன்னை வழிபடுவோர்க்கு இரங்கியருள் புரியும் தன்மை,

“பரவுக்கு இரங்கு அருட் பேருர் ...” (பா.எ. 40)

என்றும், இறைவன் வீடுபேறளிக்கும் கருணை,

“வீட்டை விழைந்தவர் தோய்பேரை நாதர் ...” (பா.எ. 49)

என்றும் போற்றப்பெறுகின்றன. காமதேனுவின் கன்றான குழகனின்
கொம்புச் சுவடும் குளம்புச்சுவடும் தன் திருமுடியில் பொலிய
வீற்றிப்பவர் பட்டிப்பெருமான், இச்சிறப்பை இந்நூல்,

“கவடுற்ற போதி வைப்பில் தேனுவின் கன்றின் காலிற்
கொம்பில்

சுவடுற்ற சீர்பட்டி லிங்கற்கு ...” (பா.எ. 143)

“கற்றாங் குளம்பு கொம்புச் சுவட்டார் “ (பா.எ. 308)

“ஒயிலாய தேனுவின் கன்றான் முடித் தழும்பு உற்றவர் ...”
(பா.எ. 357)

“ தூய கன்றிட்ட முடித்தமும்பார் ...” (பா.எ. 362)

“ கன்றிட்ட தாஞ்சுவடார் முடிப்பேரையெங்கத் தன் ...”

(பா.எ. 386)

என்றெல்லாம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

பேரூர்த்தலச் சிறப்புகளில் முக்கியமானது அங்குள்ள பிறவாப்புளியும், இறவாப் பனையும் ஆகும். இவற்றின் பெருமைகளை இக்கோவையில் பலவிடங்களில் காண முடிகிறது.

“ இறவாப் பனைமகிமைப் பேரை வெள்ளிவெற்பு ...”

(பா.எ. 132)

“ கருமாலைக் காலன் றனைத் தீர் புளி பனை காட்டுபதி ...”

(பா.எ. 169)

“.....பவமிறப்பில்

பெண்ணையுஞ் சிந்தமும் ஓங்கும் பேரூர்ப்பிறவா நெறியே ...”

(பா.எ. 352)

“ மண்ணியல் சீர்ப் பிறவாப் புளி நீடிதவாப் பனையீ

தெண்ணிய பட்டிவிநாயகர் ஆலயமீது கைலை

புண்ணியக் காஞ்சி நதி இ.து அ.தோங்கு விழுதி நன்மே

டுண்ணிறை யற்புதம் பேரூர்க்கண் வாய்ந்த உலப்பிலவே “

(பா.எ. 356)

போன்ற அடிகளில் அம்மரங்களின் சிறப்புப் பேசப்படுகின்றது.

இவற்றோடு மேற்கண்ட இறுதிப்பாடலில் பேரூர்த்தலத்தின் சிறப்புக்களாகப் பட்டிவிநாயகர் கோவில், காஞ்சியாறு, திருநீற்றுமேடு முதலியனவும் சுட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. காஞ்சியாற்றின் சிறப்புகளையும் இக்கோவையில் பரக்கக்காண முடிகின்றது.

“முங்கென்று காஞ்சியில் ஆழ்த்தலும் போகியை முன்பில்
விண்மேல்
தங்கென்று வைத்த அருட்பேரை ...” (பா.எ. 211)

“கங்கையில் ஏற்றம் பொலி காஞ்சிப்பேரைத்
தென்கைலையின் கண் ...” (பா.எ. 123)

“அலையேவு காஞ்சியம் பேரூர் ...” (பா.எ. 56)

“விண்ணிறை முழக்க கணத்திற் பவத்தை விரக்கி முன்தோய்
கண்ணியம் ஈந்தருள் காஞ்சிப்புனலிற் றென்கைலை அன்னாய் ...”
(பா.எ. 27)

போன்ற அடிகள் தீர்த்தச் சிறப்பைப் போற்றும் முறையில் அமைந்துள்ளன.

பேருரும் அதைச் சார்ந்த வெள்ளிமலையும் தென்கயிலை என்றே பேரூர்ப்புராணம் முதலியவற்றில் போற்றப்படுகின்றன. பேரூர்க் கோவை நூல்களில் இடம் பெறும் மலையும் வெள்ளிமலையே ஆகும்.

“பூமகள் வத்திர நேர் கொங்கு நாட்டில் புலவர் தொழும்
பாமகள் போற்று தென்கைலை அன்னாய் ...” (பா.எ. 359)

“தஞ்சம் புகுந்தவர் தோய் பேரைத் தென்கயிலைச் சாரல் ...”
(பா.எ. 46)

“ ஏட்டில் அடங்கரும் பேரைத் தென் கைலையர் ...” (பா.எ. 175)

“... பேரைத் தென்கைலை ...” (பா.எ. 410)

போன்ற அடிகள் பேருரைத் தென்கயிலையாகவே போற்றுவதைக் காணலாம். பேருர் தென்கயிலைத் தலமாக இருப்பதால் வழிபடும் அடியவர்களுக்கு அருள்பொழிவதில் நிகரற்றதாக விளங்குகிறது.

“ கூட்டிக் கொடுக்கும் தவப்பேரை வெற்பினில் ...” (பா.எ. 318)

“ மறமாற்றிய கொடியோரையும் பேரை மருவில் விண்ணில் உற மாற்றியல்பினை ஒத்து ...” (பா.எ.245)

“அறக் கடலன்ன அணித்திருப்பேருர் ...” (பா.எ. 54)

“ பாராட்டுந் தொண்டர்க்கு அருள்பேரை வெள்ளிப்பறம்பு ...”
(பா.எ. 317)

போன்ற அடிகள் பேருர்த்தலத்தின் பெருமைகளைப் பேசுகின்றன.

முன்னோர்மொழி போற்றல் :

திருப்பேருர்க்கோவையில் அமைந்த சிலபாடல்கள் முன்னோர் மொழியைப் பொன்னே போல் போற்றிச் சிறப்பிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. திருக்குறளில் அமைந்துள்ள,

“ பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்

பொருளல்லது இல்லை பொருள் ...”

(பொருள் செயல்வகை, அதிகாரம் கு.எ. 1)

என்னும் குறட்பாவினை நினைவூட்டும் வகையில் இக்கோவையில்,

“ பொருளல்லவரைப் பொருளாகக் செய்யும் புகழ்ச் சிறப்பார்
பொருளல்ல தில்லை பொருளென்று காவலர் போயினரே “
(பா.எ. 472)

என முடியும் பாடல் ஒன்று அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.
இதேபோல, கந்தரலங்காரத்தில் அமைந்துள்ள,

“ விழிக்குத் துணை திருமென்மலர்ப் பாதங்கள்
மெய்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணை முருகா வெனு நாமங்கள் முன்பு செய்த
பழிக்குத் துணை அவன் பன்னிருதோளும் பயந்த தனி
வழிக்குத் துணை வடிவேலும் செங்கோடன் மயூரமுமே “
(பா.எ. 70)

என்னும் பாடலின் அடி முதற் சொற்களை எடுத்துக்கொண்டு,

“ விழிக்குத் துணையியற் பேருரர் வெள்ளி விலங்கலிலென்
மொழிக்குத் தடையில தன்பர் செய் சூள்
வழு முன்னித் தெய்வம்
பழிக்குப் பழிபுரியா முன்மின்னே நாம் பணிந்து தயா
வழிக்குத் திருப்பிடச் செல்லுவம் பூசை வயங்குதற்கே “
(பா.எ. 322)

என்னும் ஒரு பாடலை இந்நூலாசிரியர் படைத்திருப்பது சுட்டத்தக்கது.

நூலின் கண் அமைந்த நயங்கள் சில :

தலைமகன் தலைவியின் மீதுற்ற காதலால் களிகொண்டு
அவளையே எண்ணிக்கொண்டு இருக்கின்றான். தலைமகளின்
பின்னால் தனது மனதைச் செல்லவிட்டுத் தவிக்கும் தலைவனைப்

பார்த்துப் பாங்கன் இரங்குகின்றான். தலைவனுக்கு ஆறுதல் கூறும் முறையில் ஒரு அழகான உவமையைக் கூறித் தேற்றுகின்றான். ஞானசம்பந்தர் மதுரையில் சமணர்களோடு புனல்வாதம் செய்தபோது வைகையில் இட்ட தேவார ஏடு நீரோடு செல்லாமல் அதை எதிர்த்துச் சென்றது. அதேசமயம் வைகையில் சமணர்கள் இட்ட ஏடு நீரோடு சென்றது. இச்செய்திகளைப் பாங்கன் சுட்டிக்காட்டித் தலைவன் மனம் சம்பந்தர் இட்ட ஏடுபோல் உறுதியாக நில்லாமல், சமணர் இட்ட ஏடுபோல் தலைவியின் பின்னாலேயே சென்றுவிட்டதைக் காட்டிக் கடிந்து கொள்கிறான். மேற்கூறிய பெரியபுராணச் செய்தி உவமையாக அமைந்த பாடல் வருமாறு :

“வீட்டை விழைந்தவர் தோய்பேரை நாதர் விரும்பி அணி
பாட்டை இசைத்தருள் ஞானசம்பந்தர் பதிகம் உற்ற
ஏட்டை நிகர்த்திலை நீ, உரவா, சமணனார் கை ஏட்டு
ஓட்டைநிகர்த்தனையால் என்? ஓர் பேதைக்கு உடைந்தகமே “
(பா.எ 49)

தலைமகன் பாங்கனிடம் தலைவியின் அழகைப்பற்றிப் பேசும் பாடலொன்று கற்பனை நயம் சிறக்க அமைந்துள்ளது. அப்பாடலில்,

“ அலையேவு காஞ்சியம் பேரூர் அமையருளப்பர் முடிக்க
கலையேநுதல், கைக்கலையே அலைவிழி, கார்முகமாம்
சிலையே முலை, பணியே அல்குலாம், துடிசிற்றிடை, மா
விலையே எனத் தந்தென் ஆவி கொண்டார் இடம் மென்
மொழியே “ (பா.எ. 56)

என்று சிவபெருமானின் திருமுடியிலுள்ள இளம்பிறை தலைவியின் நெற்றியாகவும் திருக்கையில் தாங்கியுள்ள மான்கன்று விழியாகவும், சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலை மார்பாகவும், அவர் அணிந்துள்ள நாகத்தின் படம் அல்குலாகவும், அவர் ஏந்தியுள்ள துடி இடையாகவும் உருவகம் (முற்றுருவகம்) செய்யப்பட்டுள்ள திறன் வியத்தற்குரியது. இவ்வாறு சிவபெருமானோடு தொடர்புடைய பொருட்களையே தலைவியின் உறுப்புக்களாக உருவகம் செய்துள்ள அணிநலம் தனித்த சிறப்புடையது. பேருரின் பெருமையைப் பேச எழுந்த நூலாதலால் சிற்றின்பச் சுவைக்குரிய இடத்திலும் இந்நூலாசிரியர் பேரின்பப் பெருமானின் அடையாளப் பொருட்களையே உருவகத்திற்குக் கையாண்டுள்ளமை போற்றத்தக்கது.

பொதுவாக இவ்விரு கோவைநூல்களையும் ஒப்புநோக்கிக் காணும்போது, திருப்பேருர்த் தலபுராணச் செய்திகளின் அடிப்படையில் பேருரின் மூர்த்தி, தல, தீர்த்தச் சிறப்புக்களை அகப்பொருள் பின்னணியில் எடுத்துரைப்பது இவற்றின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளமை புலப்படுகிறது.

பேரூர் மும்மணிக்கோவை

மும்மணிக்கோவையின் இலக்கணம் : மும்மணிக்கோவைகளில் உள்ள முன்றுவகை மணிகளைக் கொண்டு கோர்க்கப்பட்ட மாலைபோல, முன்றுவகையான யாப்புகளால் அமைந்த பாடல்களைக் கொண்டது மும்மணிக்கோவையாகும். இவ்வகை இலக்கியத்தில் மூவகை யாப்புக்கள் நிரல்பட அமைந்து, ஒவ்வொரு யாப்பிலும் பத்துப்பத்துப் பாடல்கள் விளங்கும். மும்மணிக்கோவைக்குரிய யாப்புகள் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலித்துறை என்ற மூன்று. இவ்விலக்கியம் பற்றிப் பன்னிருபாட்டியல், வெண்பாப்பாட்டியல், நவநீதப்பாட்டியல், பிரபந்தமரபியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம்,

முத்துவீரியம், பிரபந்த தீபிகை, சுவாமிநாதம் ஆகிய இலக்கண நூல்கள் விளக்கம் தருகின்றன. இவற்றுள், பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் மும்மணிக்கோவை இலக்கணத்தையே பெரும்பான்மையான பாட்டியல்நூல்களும் கூறுகின்றன.

“வெள்ளையும் அகவலும் நேரிசை ஆகக்
கலித்துறை வர அந்தாதி ஆகி
முறைமையின் இயல்வது மும்மணிக்கோவை” (ப.பா.நா.எ. 156)

என்பது பன்னிருபாட்டியல் நூற்பா. இதன்படி வெண்பாவும், ஆசிரியப்பாவும், நேரிசை வெண்பாவும் நேரிசை ஆசிரியப்பாவும் ஆகமட்டுமே வரவேண்டும் என்பதும், பாடல்கள் அந்தாதித் தொடையில் அமைய வேண்டும் என்பதும் விளங்குகின்றன. பாடல் எண்ணிக்கை முப்பது என்பதை,

“முன் ஆசிரியம் பின் வெண்பாக் கலித்துறை முப்பதென்று
சொன்னார்கள் மும்மணிக் கோவைக்கு ...” (பா.எ. 36)

என்ற நவநீதப் பாட்டியல் நூற்பா வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. நவநீதப் பாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல் முதலியவற்றில் முதலில் வரவேண்டிய யாப்பு ஆசிரியம் என்று குறிப்பிடப்பெறுகிறது. சில பாட்டியல் நூல்களில் கலித்துறை என்பது கட்டளைக்கலித்துறை என விதந்து கூறப்படுகிறது. சுவாமிநாதம் கலித்துறைக்குப் பதிலாகக் கலிப்பாவை இவ்விலக்கியத்துக்குரிய யாப்புக்களுள் ஒன்றாகக் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மும்மணிக்கோவை நூல்களில் காலத்தால் முற்பட்டது சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பாடிய திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையாகும். இது பதினோராந்திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதே திருமுறையில் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை, முத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை திருக்கமூல

மும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, ஆளுடைய பிள்ளையார் மும்மணிக்கோவை முதலிய மும்மணிக்கோவை நூல்களும் அமைந்திருப்பது சுட்டத்தக்கது. மும்மணிக்கோவை இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் இறைவனையோ, அடியார்களையோ போற்றும் நோக்கிலேயே எழுந்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அம்முறையில் பேரூர் மும்மணிக்கோவையும் பேரூரில் எழுந்தருளியுள்ள பட்டிப் பெருமானைப் போற்றும் முறையில் அமைந்த நூலாகத் திகழ்கிறது. இந்நூல் பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் இலக்கணப்படி அமைந்த நூலாகும்.

இதனை இயற்றியவர் கோவை வித்துவான் கந்தசாமி முதலியார் ஆவார். இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து பல நூல்களை இயற்றித் தமிழ்ப்பணி புரிந்த பெரியார் ஆவார். இந்நூல் 1881 - ஆம் ஆண்டில் அவராலேயே கோவை கலாநிதி அச்சுக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நூல்மறுபதிப்புக் காணாதது என்பது சுட்டத்தக்கது.

பேரூரின் சிறப்புகள்

பேரூர் மும்மணிக்கோவை பேரூர்த் தலபுராணத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த பேரூரின் பெருமைகள் பலவற்றை எடுத்துரைக்கும் பாங்குடையது. இங்கு அமைந்துள்ள பிறவாப்புளி, இறவாப்பனை ஆகியவற்றின் சிறப்பு,

“ பிறவாப் பேறும் இறவாப் பேறும்

பிறவா நெறிப் பெயர் பெற்ற இத்தலத்தில்

உறைவோர் தமக்கே உதவும் உண்மைக்குப் பிறவாப்

புளியொடும் இறவாப் பனையைச்

சான்றாய் நிறுவிய தோன்றால் ...” (பா.எ. 1)

என்னும் அடிகளில் விரித்துரைக்கப் பெறுகிறது. பேருரைச் சூழ்ந்துள்ள பஞ்சகிரிகள் சிவன், உமை, முருகன், நான்முகன் திருமால் ஆகியோர்க்கு உரியன. இவற்றின் சிறப்புக்களைப் பேரூர்ப் புராணத்தில் விரிவாகக் காணலாம். இப்பஞ்சகிரிகளின் சிறப்பை இந்நூலும்,

“பரம்பரனு வந்து நிரந்தரம் அமர்தலின்
ஒள்ளி தாகிய வெள்ளியங் குன்றினை
ஒப்பத் திகழ்ந்தே அப்பெயர் தாங்கிய
வெள்ளியங்கிரியும் வள்ளி மணாளன்
முருகற்கினிய மருதக் கிரியும்
அரி அயர் கிரியொடு தெரிவை தன் கிரியென
ஐங்கிரி நடுவுள் தங்கு பேரூர் ... ” (பா.எ. 7)

என்று விரித்துரைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பேரூரில் பங்குனி உத்திர நன்னாளில் சிவபரம் பொருள் பட்டிமுனி, கோமுனி, காலவமுனி ஆகியோர் காண வெள்ளியம்பலத்தில் திருக்கூத்து நிகழ்த்தினார். இச்செய்தியை,

“கிட்டருந் தவமுடைப் பட்டிமா முனிவனும்
மாமுனிக் கணந்தொழும் கோமுனிப் பனவனும்
காலவனாதிய சீலரும் தொழுதிடப்
பங்குனி உத்திரத் திங்களின் ஞான்று
பரசிய பெருமை இரசித மன்றத்துள்
மேல் நிவந்தோங்கிய ஞானபீடிகையின்
மாண்டகு நடநவில் தாண்டவராய ...” (பா.எ. 7)

என்று இக்கோவை எடுத்துரைத்துப் போற்றுகின்றது.

பேரூர்த் திருத்தலம் பிறதலங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்தது என்பதை இந்நூல் பின்வருமாறு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றது.

“ அதிசய வளம்சேர் பதிபலவற்றினும்
தலைமை படைத்துயர் நிலைமை உடைத்தாய்
ஆரூர் அண்ணற்கு அருநடம் காட்டிய பேரூர்” (பா.எ. 25)

“ காஞ்சிசூழ்வைப்பாய்க் கருத்தில் கருதரி
தாம் சிவராஜ தானியாகையினால்” (பா.எ. 28)

இதே போல காவிரி முதலிய புண்ணிய நதிகளிலும் பேரூரிலுள்ள காஞ்சி நதியே மேன்மையுடையது என்றும் இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கருத்தை காவிரியைக் காஞ்சியோடு ஒப்பிட்டுக் குறை கூறும் பாங்கில் அமைந்த ஒரு பாடலில் (பா.எ. 13) விரிவாகக் காண முடிகின்றது. மேலும் மற்றொரு பாடலில் (பா.எ. 12) அரச வாழ்வை விட மேலானது பேரூரில் ஒரு பன்றியாய்ப் பிறக்கும் பேறு என்றும் இந்நூல் எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறு பேரூரின் முர்த்தி, தீர்த்தம், தலம் என்ற மூன்றின் சிறப்பையும் பேரூர் மும்மணிக் கோவை நூல் முழுவதிலும் பார்க்க முடிகின்றது.

நூல் நயங்களில் சில :

சிவபெருமான் பச்சைநாயகியாகிய பெண்கொடி படர்வற்குரிய கொம்பாகவும் குறைவற்ற அன்பினால் மலரும் மலராகவும், பத்தி என்னும் நிலத்தில் விதைத்தற்குரிய வித்தாகவும் இருக்கின்றாய் என்று இந்நூல் ஓரிடத்தில் (பா.எ.4) நயமாக எடுத்துரைக்கின்றது. இதே பாடலில், உயிர்கள் எமனால் கொண்டுபோகப்படுவதற்கு உலகவழக்கில் சொல்லப்படும், “பூனை கையில் அகப்பட்ட கிளி ” என்ற உவமை பயன்படுத்தப்படுகிறது. சிந்தித்தற்குரிய அப்பகுதி வருமாறு ;

“ முடியாப் பொருளைப் படியால் அளப்பினும்
மக்களை மாதரை ஒக்கலை அளிப்பினும்
தள்ளி அங்க வை எலாம் கொள்கிலனாகி
உயிரே கொண்டும் இயமனார் வந்துழிப்
பூசை கைப்புக்க பாசிளம் கிளியென ...” (பா.எ. 4)

எத்தகையோ ஊர்திகள் இருக்கச் சிவபிரான் காளையைத் தமக்குரிய ஊர்தியாகக் கொண்டிருக்கின்றார்; பலவகையான பட்டாடைகள் இருப்ப, அவற்றைவிடுத்து யானைத்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டுள்ளார்; எத்தகையோ அணிகலன்கள் இருக்க அவற்றையெல்லாம் அணியாது எலும்பு, தலை, கொம்பு முதலியவற்றை அணிந்துகொண்டுள்ளார்; பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சைத் தாம் மட்டுமே உண்டு, தேவர்கள் அனைவருக்கும் அமுதத்தை அளித்தருளியிருக்கின்றார்; தூய இடங்கள் பலவிருக்க அவற்றை விடுத்து ஈமக்காட்டில் குடிகொண்டுள்ளார்; உண் கலன்களை ஒழித்துத் தலையோட்டை ஏந்தியுள்ளார்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்த இக்கோவையாசிரியர், இறைவனிடம் இவ்வாறு கூறுகின்றார் : ” பெருமானே ! மேற்கூறிய உமது செயல்களை எல்லாம் பார்க்கும்போது வேண்டாத பொருட்களையெல்லாம் நீ விரும்பி ஏற்பது எனக்குப் புலப்படுகின்றது. அந்தவகையில் உன்னால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பெறும் தகுதி எனக்கு அதிகமாகவே இருக்கின்றது. எனவே, நான் உன்னைச் சரண் புகுந்துள்ளேன். நீ என்னையும் ஏற்றருள வேண்டும்” (பா.எ. 16) இத்தகைய நயமான கருத்தமைந்த பாடல்கள் பல இக்கோவை நூலில் அமைந்திருப்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலாசிரியர் படைத்த பேரூர்பற்றிய பிற இலக்கியங்களிலும் இத்தகைய நயங்கள் பல அமைந்து விளங்குவது சுட்டத்தக்கது.

திருப்பேருர்க் கலம்பகம் (தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள் பாடியது)

முனைவர். கா. நாகராசு
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் கலம்பகம் என்பதும் ஒன்று. கலம்பகம் பல்வேறு உறுப்புக்கள், பல்வேறு யாப்பு வகைகள் கலந்தமைந்த ஓரிலக்கியமாகும். கலம்பகம் என்ற சொல்லமைப்பைப் பிரித்தால் கலம்பு + அகம் என வரும். கலப்பு என்பது மெலித்தல் விகாரமாக, கலம்பு எனவாயிற்று. இவ்வாறு பல்வேறு உறுப்புகளும் தன்னகத்தே கலந்து வருவதால் இதற்கு இப்பெயர் அமைந்தது எனலாம். “கலந்து பாடுவது கலம்பகம்” என்று இக்கருத்தை நவநீதப் பாட்டியல் விளக்கும்.

“வாகு, தவம், வண்டு, அமனை, வண்பாண், மதங்கு, நல் மாகைக்கிளை, ஊசல், வன்மடக்குகோடு - ஓகையூர் காலம், மறம், களி, பைந்தழை, கண்டிரங்கல் சாலெழிலி, தூது, சம்பிரதம்”

“வஞ்சித்துறை, விருத்தம், வானுறை, வெண்பா, மருட்பா மஞ்சகவல், மன்விருத்தம், வன்கலியும் - எஞ்சாது பின்னாம் ஓர்போகு வெள்ளை பேசங்கலித்துறையே முன்னாம் கலம்பகக்கு முன்” (பா.எண். 32,33)

என்னும் பாடல்களில் பிரபந்தத்திரட்டு என்னும் பாட்டியல் நூல் கலம்பக உறுப்புக்களை எடுத்துரைப்பது இங்குச் சான்றாகச் சுட்டத்தக்கது.

கலம் என்றால் பன்னிரண்டு, பகம் என்றால் அதில் பாதி (ஆறு) என்று பதினெட்டு உறுப்புக்களைக்கொண்டு இந்நூல் பாடப் பெறுவதால் கலம்பகம் எனப்பெயர் வந்ததாகவும் சிலர் கூறுவர். பாட்டியல் நூல்கள் சிலவற்றில் கலம்பகம் பதினெட்டு உறுப்புக்களைப் பெற்று வரவேண்டும் என்ற வரையறை இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கலம்பக நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் இப்பதினெட்டு உறுப்பு என்ற வரையறை பின்பற்றப்படவில்லை என்பதும் கருதத்தக்கது.

கலம்பக இலக்கணத்தைப் பன்னிருபாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல், நவந்தப் பாட்டியல், பிரபந்த மரபியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியல், தொன்னூல் விளக்கம், முத்து வீரியம், பிரபந்தத்தீபிகை, சுவாமிநாதம் முதலிய பாட்டியல் நூல்கள் விவரித்துள்ளன.

கலம்பக இலக்கிய உறுப்புக்கள் எல்லாம் அகத்திணைகளையும், புறத்திணைகளையும் சார்ந்தவை. பாட்டியல் நூல்கள் கூறும் கலம்பக உறுப்புக்களைக் கணக்கிட்டால் மொத்த எண்ணிக்கை இருபது வருகிறது. அவையாவன, புயம், அம்மானை, ஊசல், களி, மறம், சித்து, காலம், மதங்கி, வண்டு, மேகம், சம்பிரதம், தவம், பாண், கைக்கிளை, ஊர், தழை, இரங்கல், தூது, குறம், தென்றல் என்பன.

பிற்காலப் பாட்டியல் நூல்களில் மேற்கண்ட உறுப்புக்களோடு, ஆற்றுப்படை, இடைச்சியார், கீரையார், வலைச்சியார், கொற்றியார், பிச்சியார், யோகினியார், பள்ளு, வெறி விலக்கல், பாத வகுப்பு, சிலேடை முதலிய உறுப்புக்களும் சேரலாயின. கலம்பகத்தில் பாடல் எண்ணிக்கை பாடப்பெறும் பாட்டுடைத் தலைவனுக்கு ஏற்ப அமைய வேண்டுமென்றும் பாட்டியல் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்கணக்குப்படி கலம்பகப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை முப்பது முதல் நூறு வரை அமைவதற்கு வாய்ப்புக்கள் உள்ளன.

பிற்காலப் பாட்டியல் நூல்கள் கலம்பகப் பாடல்கள் அந்தாதித் தொடையில் அமைய வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகின்றன. மேலும் இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் அந்தாதித்து வருதலோடு இறுதிப் பாட்டின் ஈற்றுநிலை முதற்பாட்டின் முதல்நிலையோடு மண்டலித்தும் வர வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விலக்கணப்படி இத்திருப்பேருர்க் கலம்பகமும் அந்தாதித் தொடை பெற்றே முடிந்துள்ளது. அத்தோடு நூலின் முதல் பாட்டின் முதல் நிலையான "கார்" என்பதே நூலின் இறுதிப் பாட்டின் இறுதி நிலையாகக் "காரே" என்று மண்டலித்தும் முடிந்துள்ளது. இது மிகவும் சிறப்புக்குரியதாகும்.

இந்நூலாசிரியரான தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள் சிரவை ஆதினத்தின் இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானமாக விளங்கிய பெருமைக்குரியவர். பல்லாயிரக் கணக்கான பாடல்களைக் கார்

மறையெனப் பொழிந்தவர். பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், கோவை, மாலை, பதிகம் என ஐந்து வகையான இலக்கியங்களைப் பேருருக்கு இவர் படைத்தளித்துள்ளார்; இவர் பக்தமான்மியம் என்னும் பேருநாலையும் முன்று தலபுராணங்களையும் இயற்றிய சிறப்புக்குரியவர்.

இந்நூலில் ஊர், புயவகுப்பு, தவம், அம்மானை, மதங்கு, கைக்கிளை, காலம், தழை, தூது, மறம், சம்பிரதம், குறம், பாண், சித்து, ஊசல், களி, இடைச்சியார், வலைச்சியார், கொற்றியார், பிச்சியார், பள்ளு, குரவை, வருகை என இருபத்துமூன்று உறுப்புக்கள் அமைந்துள்ளன. கலம்பக இலக்கணப்படி, நூறு பாடல்களை இந்நூல் கொண்டு விளங்குகிறது.

தல முர்த்தி :

பேருர்த்தல முர்த்தியாக விளங்குகின்றவர் பட்டிப்பெருமான். இவரது பெருமைகளை இக்கலம்பகம் விரிவாகப் பேசுகின்றது. சிவபெருமானுடைய திருமேனிச் சிறப்பும், அவர் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களும், அவரது பரத்துவ இயல்புகளும் மிக அழகாகவும், நுட்பமாகவும் இந்நூல் முழுவதும் எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இறைவனது தோற்றப் பொலிவு :

பட்டிப்பெருமான் பச்சைநாயகி அம்மையைத் தனது திருவுடலில் இடப்பால் கொண்டு விளங்குபவர் ; இளம்பிறை சூடியவர்; வெண்ணீறு பூசியவர் ; ஒளிபொங்கும் திருமேனியர்; கங்கையைச் சூடியவர் ; உமையவள் வளைத்தமும்பும், தனத்தமும்பும் அணிந்தவர்; நஞ்சை விடத்தில் கொண்டவர் ; முக்கண்ணர் என்றெல்லாம் இறைவனின் திருமேனிச் சிறப்பு (பாடல் எண் : 1) இந்நூலில் எடுத்தியம்பப்படுகின்றது.

இறைவன் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்கள் :

திருப்பேரூரில் இறைவன் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் பல. இவை பேரூர்ப்புராணத்தில் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்வற்புதங்கள் இந்நூல் முழுவதும் இடம்பெற்றுள்ளன. பட்டிப்பேருமான் காமதேனுப்பசுவின் கன்றான குழகனின் குளம்புச் சுவட்டையும் கொம்புச் சுவட்டையும் ஏற்ற சிறப்பு,

“ வரமிசையு முமையவடன் வளைத்தமும்புந் தனத்தமும்பு
முரமிசையக் கொண்டுமுளத் துவகைதணிந்திலிர் கொல்லோ?
சிரமிசையும் படிகாம தேனுவின் மென் குழக்கன்றின்
குரமிசையுஞ் சுவட்டுடன் கோட் றுசுவடுங் கொண்டு வந்தீர் !”
(பா.எண் :1)

என்னும் அடிகளில் கூறப்படுகின்றது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பேரூர்க்கு வந்தபோது இறைவன் வயலில் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்,

தேனமுத மழைபோலுந் திருப்பாட்டுத் திருநாவற்
கானமுதல் வன்பேரு ரணைய வய லணைந்தாடுங்
கானமுதன் மறைமுடிதோய் கமலபதத் துணையவண்டோய்
மீன முத லாயிருப்பின் மிக வெளிதி லணை வேனே
(பா. எண் :13)

என்னும் இப்பாடலில் நயம்பட எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

திருமால் கோமுனியாகவும், நான்முகன் பட்டிமுனியாகவும், பேரூரில் தவம்செய்து வழிபட்டனர். நாரதர், காலவர் முதலிய முனிவர்களும் இங்கு வழிபட்டு வரம்பெற்றனர். இப்புராணச் செய்திகள் இந்நூலில்,

“ துதித்திடு நாரதத் தொன்முனி யுள்ள
 மிதித்தனன் வழிபட வகுத்த வாதிபுரி
 சாலவன் புள்ளந் தழைத்தரும் தவஞ்செய்
 காலவ முனியுங் கடனிற வண்ணத்
 திருமா லமிசாத் திகழ்கோ முனியு
 மருவார் கமல மலரா தனனெனும்
 பட்டிமா முனியும் பணிந்தினி தேத்த
 மட்டிலா னந்த மாநடம் புரிந்த
 வரசம் பலத்தெம் வரசம்பு சங்கர !

(பா. எண். : 100)

என்னும் பாடல் அடிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பேரூரில் பெருமான் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களோடு பிற
 புராண வரலாறுகளும், இக்கலம்பகத்தில் மிகுதியாகப் பயின்று
 வருகின்றன. மாணிக்கவாசகர், வந்தியம்மையார் ஆகியோருக்காக
 இறைவன் பிட்டுக்கு மண்குமந்து பிரம்படிபட்ட திருவிளையாடல்,

“ வரம்பில் பெருங்கங்கையுன் வாரசடையொன்றடக்கு மெனிற்
 பிரம்படி கொண்டொருவையைப் பெருங்கடை நீ யடைத்த தென்னே ”?

(பா. எண் : 1)

என்னும் அடிகளில் நயம்பட இடம்பெறுகின்றது.

சிவபெருமானுடைய அட்டவீரட்டச் செயல்களில் இடம்பெறும்
 கூற்றுதைத்த சிறப்பும், மாரனை எரித்த பெருமையும், புரமெரித்த
 புதுமையும் இந்நூலில் பல பாடல்களில் போற்றப்படுகின்றன.

பெரியபுராண வரலாறுகளும், தவத்திரு சுவாமிகளால் உரிய
 இடங்களில் அழகுபெறப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. திருஞானசம்பந்தர்,
 திருநாவுக்கரசர் ஆகியோருக்கு இறைவன் அருள்புரிந்த சிறப்பு,

“ உரிமைமிகுஞான், வடிவுளகுமார னுரைசெய்தணியார
முள முட்கனிந்து முற்றப்புனைந்தன
உரமெய்துழுவார விறைவர் பசி நாடி யுலவில் பொதிசோறு
தருதற்கிசைந்து வைத்துப் புரந்தன ;
உலகறிய நீயெ னடிமையெனவோத லுடைய முறியோலை
தனையொப்பில் சுந்த ரற்கிட்டவன்பின ”

(பாடல் எண் : 10)

என்னும் இவ்வடிகளில் அழகுற உரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

சேரமான் பெருமாள்நாயனாரின் பெருமையும் (பாடல் எண் : 1)
மகவறிந்துட்டிய சிறுத்தொண்டரின் செயற்கரிய செயலும் (பாடல் எண் : 48) சுந்தரருக்காக இறைவன் திருவொற்றியூரில் சங்கிலிநாச்சியாரின் ஊடலையும், திருவாரூரில் பரவைநாச்சியாரின் ஊடலையும் தீர்த்தருளிய அருமையும் (பா.எ : 37) இக்கலம்பகத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

திருப்பேருத்தலச் சிறப்புகள் :

திருப்பேருரின் பெயர்களாக இந்நூல் தென்கயிலை (பா.எ. 43), பிறவாநெறி (பா.எ. 4), பிப்பிலாரணியம் (பா. எ. 55), போதி உய்யானம் (பா.எ. 71), அரசாரணியம் (பா.எ. 47), திருப்பேரை (பா.எ. 8), அரசம்பலம், ஆதிபுரி (பா.எ.100), பிப்பிலவனம் (பா.எ. 1), போதிவனம் (பா.எ.20) என்பவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பேருர்த் திருத்தலத்து வீதியில் படிந்துள்ள துகள் ஒன்றே உயிர்களைப் பற்றியுள்ள மும்மலங்களையும் நீக்கும் ஆற்றல் உடையது என்பதை,

“துகளொன்று மும்மலமுந் துடைக்கும்பே ரூர்வீதித்
துகளொன்றிங் கென்னிலுனைத் துதித்தலுப சாரம்தே!” (பா.எ. 1)
என்னும் இவ்வடிகள் நயம்பட எடுத்துரைக்கின்றன.

பேரூர், முத்தித்தலம் (பா.எ. 2), தென்கயிலையாகத் திகழும்
சிறப்புடையது (பா.எ. 1), சிவலோகம் போன்றது (பா.எ. 10),
வெள்ளிமன்றத்தை உடையது (பா.எ. 17) என்றெல்லாம்
புகழ்ப்பெறுகின்றது.

பேருருக்குரிய தீர்த்தங்களுள் தலைமை பெற்றது
காஞ்சிமாநதியாகும். இதன் ஒரு பகுதி : பிறப்பு இறப்பை நீக்கும்
பேருமைக்குரியது என்பதை இந்நூல்,

“ சலத்துளியை பிறப்பிறப்பைத் தாண்டுவிக்கத் திருக்காஞ்சி
சலத்துளியே போதுமுன்றன் றரிசனமும் மிகையாமே ”

(பாடல் எண் : 1)

என்று மிக உயர்வாகப் பேசுகின்றது.

அணிகள் :

பலவகை யாப்புக்களால் ஆன செய்யுட்களைத் திருப்பேரூர்க்
கலம்பகம் கொண்டு விளங்குவதைப் போலவே பலவகையான
சொல்லணிகளையும், பொருளணிகளையும் கொண்டுள்ளமை
குறிப்பிடத்தக்கது. இயமகம் (பாடல் எண்கள் : 1,24,69 முதலியன),
மடக்கு (பாடல் எண்கள் : 5,11,36,44,46,48,49;50,51 முதலியன), திரிபு
(பாடல் எண்கள் : 3, 12,14,47,84,89 முதலியன) போன்றன நூலாசிரியரது
புலமை நலத்திற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றன.

உவமை, உருவகம், தற்குறிப்பேற்றம் முதலிய பொருளணிகளும்
இந்நூலில் பயின்று வந்துள்ளன. உதாரணமாக,

“ மின்போன்று மறைந்திடுமிவ் வினையுடலந்

தோன்றிலந்தோ விளக்க மேவிப்

பொன் போன்ற மனங்குரங்கு போலாகி மாயையினுட்

பொருத்தமென்னிற்

பேருரெம் பட்டிலிங்கப் பெருமானுன் னருளினிற்

யேருர் மெய்க் கதிபெறயா னென்செய்கே னென் செய்கேன்”

(பாடல் எண் : 57)

என்ற உவமையணிப் பாடல் ஆழ்ந்த தத்துவக் கருத்துக்களை
எளிய உவமைகள் மூலம் எடுத்துரைப்பதைக் கூறலாம்.

சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் :

சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படையாக விளங்குவன உயிர், இறை, தளை என்னும் முப்பொருள்களாகும். இவற்றின் இயல்புகள் இக்கலம்பகத்தில் ஆங்காங்கே சுட்டப்பெறுகின்றன. இறை, உருவம், அருவம், அருவுருவருமாகிய மூன்று வடிவங்களில் விளங்குபவர்; உயிர்களுக்குத் திருவருள் புரியவே அவர்திருமேனி கொள்கிறார் ; பற்று விட்ட ஞானிகளால் போற்றப்பெறும் சிதாகாச வடிவினர் ; ஆதியும் அந்தமும் அற்றவர் ; மேலான ஒளிவடிவினர் ; இருவினைகளை நீக்கும் கருணையர் ; மெய்யடியார்களுக்குப் பேரின்பத்தை வழங்குபவர் (பாடல் எண் : 1) என்றெல்லாம் இந்நூல் இறையியல்புகளை விளக்குகிறது.

தளை மூன்று வகைப்படும். அவை ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன. ஆணவமலம் மனதை மாட்டுவிக்கும் இயல்புடையது (பாடல் எண் : 15) கன்மமலம் உயிர்களின் துன்பத்திற்குக் காரணமானது (பாடல் எண் : 5) உயிர்கள் செய்யும் வினைகளே அவற்றின் பிறப்புக்குக் காரணமாகின்றன. (பாடல் எண் : 57)

மாயாமலம் என்பது உடல், கருவிகள், உலகம், நுகர்வு ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். இதன் ஆற்றலால் கானல்நீர் போன்ற நிலையற்ற உலகம் நிலையானது போலத் தோன்றும். இதை,

“ சித்தவிகா ரத்திருப்பான் மெய்ம்மை யாகத்
தொரிந்திடுபேய்த் தேராம்பொய்ச் செகத்தின் மீதில் “

(பாடல் எண் : 78)

எனத்தொடங்கும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

உயிர்கள் மாயையிலிருந்து நீங்க, சிவபெருமானின் திருவருளே துணை செய்யும் (பாடல் எண்கள் : 57,58), மனிதப்பிறவியின் பயன் சிவவழிபாடு செய்து அவன் திருவடிகளை அடைதலே (பாடல் எண் : 56) என்றெல்லாம் தவத்திரு. கந்தசாமி சுவாமிகள் எடுத்துரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு திருப்பேருர்க் கலம்பகம் சொல்நயம், பொருள்நயம், அணிநயம், மெய்யியல் உண்மைகள் போன்றவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு கற்போர்க்குக் கற்பகக்கனியாகச் சுவை தருகின்றது.

பச்சைநாயகியைப் போற்றும் பரமரலைகள்

முனைவர் கா. நாகராசு
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

திருப்பேரூர்த்தலத்தின் இறைவனான பட்டிப்பெருமானின் இடப்பாகத்தில் இருந்தருளும் இறைவியான பச்சைநாயகியம்மை கொங்குநாட்டு மக்களின் மனங்கவர்ந்த தெய்வம் ஆவாள். இவ்வம்பிகையின் திருப்பெயர் வடமொழியில் மரகதவல்லி என்று குறிக்கப்பெறும். பச்சைநாயகியைப் போற்றும் இலக்கியங்கள் பல சிறப்புடன் விளங்குகின்றன. அவற்றுள் பச்சைநாயகியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள், மரகதாம்பிகை சதகம், திருப்பேரூர் மரகத மஞ்சரி முதலியன குறித்து இந்நூலில் தனிக்கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அதேபோலத் திருப்பேரூர்த் தோத்திரப் பிரபந்தத் திரட்டு, திருப்பேரூர்த் தோத்திரப்பாமாலை முதலியவற்றில் அமைந்துள்ள பச்சைநாயகியம்மைக்குரிய இலக்கியங்களும் தனிக்கட்டுரைகளில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர்த்த இலக்கியங்கள் மட்டும் இங்கு விளக்கப்பெறுகின்றன.

திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகியார் ஊசல், திருப்பேரூர் மரகதவல்லியம்மன் மாலை, பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மை ஆசிரிய விருத்தம், திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மன் பந்தடி, பச்சைநாயகி மாலை, திருப்பேரூர் மரகதமாலை, பச்சைநாயகியம்மன் பேரில் வருகை, பச்சைநாயகி பேரில் ஊஞ்சல், பச்சை நாயகியம்மை பேரில் தென்பாங்கு, பச்சைநாயகியம்மன் பைந்தமிழ் மாலை, பச்சை நாயகியம்மை சோடசோபசார மாலை, மார்கழித் திருவாதிரை ஊடல், பங்குனிஉத்திர ஊடல் என்பன மேற்கூட்டிய இலக்கியங்களாகும்.

1. திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகியார் ஊசல் :

இந்நூல் கோயமுத்தூர் வித்துவான் கந்தசாமிமுதலியார் அவர்களால் பாடப்பெற்றது. இந்நூல் நந்தன ஆண்டு அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இதில் பதினொரு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

ஊசல் இலக்கணம் :

ஊசல் என்பது சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றாகும். இதன் இலக்கணத்தை வெண்பாப்பாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல், பிரபந்த மரபியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல்விளக்கம், முத்துவீரியம் ஆகிய பாட்டியல்நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஊசல் விருத்தம், கலித்தாழிசை ஆகிய யாப்புக்களால் பாடப்பெறுவது. விருத்தம் என்பது ஆசிரிய விருத்தத்தையே குறிக்கும். இந்நூல் ஊசலாடும் மகளிர், பாட்டுடைத் தலைவன் அல்லது தலைவியின் புகழைக் கூறும் அமைப்புடையது. இதில் ஒன்பது அல்லது பத்துப் பாடல்கள் அமைவது மரபு.

ஊசல் இலக்கியத்தைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் மாணிக்கவாசகர் ஆவார். திருவாசகத்தில் அமைந்துள்ள திருப்பொன்னாசலே பழமையான ஊசல் இலக்கியமாகும். பாட்டுடைத் தலைவனை அவன் சுற்றத்தோடும் பொலிக என வாழ்த்திப் பாடும் முறையில் ஊசல் இலக்கியங்கள் அமையவேண்டுமென்ப பாட்டியல் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆடர் ஊசல், ஆடாமோ ஊசல் என்னும் தொடர்களில் ஒன்று இவ்விலக்கியத்தில் பாடல்தோறும் இறுதியில் பயின்று வரும்.

நூலின் சிறப்புக்களும் தனித்தன்மைகளும் :

திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகியார் ஊசலில் பச்சைநாயகியம்மையின் பெருமைகள் இந்நூலில் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றன. அம்பிகை ஞானசம்பந்தருக்கும் அபிராமிப் பட்டருக்கும் அருள்புரிந்த கருணை,

“...அருங்காலத்து அம்புலி வான் அழைத்தசீரும்

கொச்சைமகன் பாடிடப்பால் கொடுத்த சீரும் ...” (பா.எ. 8)

என்று ஒரு பாடலில் எடுத்துரைக்கப்பெறுகிறது.

பேரூர்த்தலத்தின் சிறப்புக்கள் பலவற்றை ஒரு பாடல் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறது (பா.எ.9) அதில் பேரூர், சிறிதளவு தவத்தையும் பெரிதாக்கிவிடும் என்றும், அது பிறவிப்பிணி நீக்கும் தலம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“திருமருவும் வேதாகமங்கள் வாழத் திருநீறும் ஐந்தெழுத்தும்

சிறந்து வாழக்

குருமருவும் மெய்யடியார் கூட்டம்வாழக் கோதிலாத் தமிழ்வேதம்

குலவிவாழ

உருமருவும் அக்கமணி உயர்ந்துவாழ உலகனைத்தும்

சிவசமயம் ஓங்கி வாழத்

தெருமருவு பேரை நகர்ப் பட்டினாதர் தேவி பச்சைநாயகியார்

ஆடர் ஊசல்” (பா.எ. 1)

என்னும் பாடலில் நூலாசிரியரது சைவசமயப் பற்றும் தமிழ்ப்பற்றும் நன்கு வெளிப்படுகின்றன. இதில் திருமுறைகள் தமிழ்வேதம் எனக் குறிப்பிடப்படுவது பெருமைக்குரியதாகும்.

ஊசல் இலக்கிய மரபுப்படி இதில் பாடல்தோறும் இறுதியில் ஆடர் ஊசல் என்ற சொல் இடம்பெறுகிறது. இறுதிப் பாடலில் மட்டும் இம்மரபுக்கு மாறாக ஒவ்வோர் அடியிலும் இருமுறை ஆடர் ஊசல் என்ற சொல் இடம்பெறுவது சுட்டத்தக்கது. மேலும் இதில் இறைவியை ஊசலாடும்படி

வேண்டுவதாகவே பொருளமைப்பு இருக்கின்றது. அத்தோடு பாட்டுடைத் தலைவரைச் சுற்றத்தோடும் பொலிக என்று வாழ்த்தும் ஊசல் இலக்கணமும் இதில் அமையப்பெறவில்லை. பாட்டுடைத்தலைவி இறைவியாக இருப்பதால் மனிதர்களுக்குரிய வாழ்த்து, தெய்வத்திற்கு வேண்டியதில்லை என்று நூலாசிரியர் கருதியிருக்கலாம். இக்கருத்தின் விளைவாகவே பாட்டுடைத் தலைவரை வாழ்த்தும் பாட்டியல் இலக்கண மரபு இந்நூலில் அமையவில்லை எனத் தோன்றுகிறது.

2. திருப்பேரூர் மரகதவல்லியம்மன் மாலை :

மாலை இலக்கணம் :

ஒரேவகை யாப்பில் பாடப்பட்ட பத்துப் பாடல்களால் அமைவது பதிகம் எனப்பெறும். பன்னிருபாட்டியல், முத்துவீரியம், பிரபந்த தீபிகை, சுவாமிநாதம் ஆகிய பாட்டியல்நூல்கள் இதன் இலக்கணத்தை எடுத்துரைக்கின்றன. திருமுறைகளும் திவ்வியப்பிரபந்தமும் ஏராளமான பதிகங்களைத் தம்முள் கொண்டுள்ளன. பன்னிருபாட்டியல் மட்டும் பதிகத்தில் இருபது பாடல்கள் அமையலாம் என்று கூறுகின்றது. மேலும் பதிகத்திற்குரிய யாப்பு வகைகளையும் இது வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. ஆயினும் பிற பாட்டியல் நூல்களில் பன்னிருபாட்டியல் கூறும் இலக்கணம் போற்றப்படவில்லை. சுருக்கமாகக் சொன்னால் பதிகம் என்பது ஏதேனும் ஒரு யாப்பில் பத்துப்பாடல்களைக் கொண்டது என்று கூறலாம். இப்பதிகங்கள் பெரும்பாலும் இறைவனையோ, மன்னரையோ புகழ்ந்துபாடும் அமைப்புடையன. இப்பதிகங்களின் வளர்ச்சியே மாலை எனலாம். பத்துப் பாடல்களுக்குப் பதிலாக இருவகை யாப்பில் இருபது பாடல்களால் பாடப்பெறுவது இரட்டைமணி மாலை எனப்படும். அதேபோல மூவகையாப்பிலும் நால்வகை யாப்பிலும் முறையே முப்பது, நாற்பது பாடல்களால் அமைவது மும்மணி மாலை, நான்மணி மாலை எனப்பெறும். ஒரேவகை யாப்பில் பத்துப் பாடல்களுக்குமேல் குறிப்பாக

ஐம்பது அல்லது நூறு பாடல்களால் பாடப்பெறுவது மாலை எனப்படும். மாலை நூல்களின் பாடல் எண்ணிக்கை சிலசமயம் வேறுபடலாம். பதிகம், மாலை முதலியன ஒரே வகை மலரால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலை போன்றன. இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிமாலை, நான்மணிமாலை என்பன முறையே இரண்டு, மூன்று, நான்குவகை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை போன்றன.

திருப்பேரூர் மரகதவல்லியம்மன் மாலை என்பது கோயமுத்தூர் வித்துவான் கந்தசாமிமுதலியார் அவர்களால் பாடப்பெற்றது. இதில் முப்பத்தொரு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இந்நூலின் யாப்பு கட்டளைக் கலித்துறையாகும். இது பேரூர்ப்புராணத்தின் ஒவ்வொரு படலக் கருத்தையும் சுருக்கமாக ஒரே பாடலில் எடுத்துரைக்கும் பாங்குடையது. ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் மரகதவல்லி மின்னே என்ற மகுடம் அமைந்துள்ளது. சந்திரகுல மன்னரான குசத்துவசன் மகப்பேறு வேண்டித் திருப்பேரூரில் வழிபாடு நிகழ்த்தினான். அதன்பயனாக அவன் வேண்டிய வரம் கிடைத்தது. இச்செய்தி பேரூர்ப்புராணத்துக் குசத்துவசன் வரம்பெறு படலத்தில் அமைந்துள்ளது. இதை இம்மாலை,

“சுகப்பேறு பெற்றமதிசுல மன்னன் குசத்துவசன்

சுகப்பேறுள் புத்திரப்பேறு வேண்டித் தொழுதிடலும்

இகப்பேறெலாந்தரும் மாமருதாசலத் தெல்லையிலே

மகப்பேறும் நல்கினை யன்றோ மரகதவல்லி மின்னே” (பா.எ.26)

என்று எடுத்துரைக்கின்றது.

3. திருப்பேரூர் மரகதமாலை :

இந்நூல் 51 பாடல்களைக் கொண்டது ; இன்னும் வெளிவராத நூல். இது தம்மிடமிருந்த “பலகதம்பத்து ஏடு” என்று பெயர் பொறித்த ஓர் ஏட்டுச் சுவடியில் இருந்ததாக திரு. சிவக்கவிமணி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூலாசிரியர் சுமார் நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவராக

இருக்கலாம் என்றும் அவர் கருதுகின்றார். இந்நூலில் அமைந்துள்ள

“திருவிருக்கும் செழுங்கொடித் தாமரைச் செங்கண் மாலும் பிரமனும் தேடிய
கருவிருக்கும் கனைகழல் சேவடிகாட்டி என்னையும் கைக்கொளவேண்டுமே
குருவிருக்கும் குறியறிவித்திடாய் கொன்றை தாதகி தும்பை குராமலர்
மருவிருக்கும் சடாடவிக் குன்றிலே வளரும் பேரை மரகத வல்லியே”
என்னும் பாடல் குறிப்பிடத்தக்கது.

4. பச்சைநாயகி மாலை :

இந்நூல் சிரவையாதீனத்தின் இரண்டாவது குருமகா
சந்நிதானமாக விளங்கிய தவத்திரு. கந்தசாமி சுவாமிகளால்
பாடப்பெற்றது. இதில் 103 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இதன் முதற்பதிப்பு
சென்ற நூற்றாண்டில் (1940) வெளிவந்தது. இன்னும் மறுபதிப்புக்
காணவில்லை. ஆழ்ந்த பொருட்சிறப்பும் அரிய கற்பனை நயங்களும்
அமைந்த இந்நூலில் பச்சைநாயகியம்மையின் பெருமைகள் விரிவாக
எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் பேருர்த்தல புராணச்செய்திகளும்
சிலவிடங்களில் உரைக்கப் பெறுகின்றன.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தடுத்தாட்கொள்ளப் பெற்றபோது
இறைவனைப் பித்தா என்று அழைத்தார். அவ்வாறு அவர் கூறியது
சரிதான் என்று இந்நூற் பாடல்ஒன்றில் சுவாமிகள் மிக நயமாகக்
கூறுகின்றார். அப்பாடல் வருமாறு :

“பித்தன் என்று ஓதிய ஆரூர்ன் மீதில் பிழையுளதோ

ஒத்தகுலப்பெண் மணம்போக்கி வேசையுதவு பெண்ணின்

கைத்தலம் பற்றுவித்து அங்கு அவள் ஊடல்களையும் ஒற்றாய்

நத்தமுற்று உற்றலைந்தால் பேரைவாழ் பச்சைநாயகியே” (பா.எ. 10)

அருச்சுனைமுறையில் அமைந்த பாடல்களும் இந்நூலில்
அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக,

“கனியே இனிய கற்கண்டே கணபதி கந்தன் வருந்
தனியே தனிமுதற்கோர் துணையே மெய்தழைத்த மனோன்
மனியே நவமணியே கண்மணிக்குள் வளரும் மின்னே
நனி ஏத்தும் அன்பர்க்கருள் பேரை வாழ் பச்சைநாயகியே “

(பா.எ. 50)

இது போன்ற அரிய பாடல்கள் பலவற்றைக் கொண்டதாக இந்நூல் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

5. பச்சைநாயகியம்மன் பைந்தமிழ் மாலை :

இந்நூல் 115 பாடல்களைக் கொண்டது. இதில் நூற்பகுதியில் 100 பாடல்களும், காப்பு, வாழ்த்து ஆகிய பகுதிகளில் 15 பாடல்களும் அடங்கியுள்ளன. இந்நூலாசிரியர் சிவனடிமை ப. இராமசுவாமி அவர்கள். இவர் கல்லூரிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர்; மரபுவழிப்பட்ட பத்திப்பனுவல்கள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளார்; பொள்ளாச்சி வெள்ளாளபாளையத்தைச் சேர்ந்தவர். இந்நூல் 1989 - இல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலின் பிற்பகுதியில் பச்சைநாயகியம்மன் பதிகங்கள் இரண்டும் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பதிகங்கள் இரண்டுமே பன்னிரு பாடல்களைக் கொண்டதாகவும் பச்சைநாயகியே என்று முடிவதாகவும் உள்ளன.

பச்சைநாயகியம்மன் பைந்தமிழ் மாலையில் பாடல்கள் தெளிந்த நீரோட்டம் போல விழுமிய கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன. இவற்றில் இலக்கியச்சுவையும் சிறந்து விளங்குகின்றது. பாடல்கள் எளிமையும் இனிமையும் ததும்ப மிளிர்கின்றன. பச்சைநாயகியம்மையின் சிறப்புக்களை எடுத்துரைக்கும்,

"பக்திக் கிரங்கி யருள் சொரியும் பரையே | பட்டிப்பெருமானார்
சித்தந் தினிக்கும் செங்கும்பே | சிவையே தமிழின் நறுஞ்சுவையே
முந்திக் குருகும் மெய்தொண்டர் முன்னின்றருளும் தவப்பயனே
சத்தாக்கினிய சிற்சத்தி தகைசேர் பச்சை நாயகியே !" (பா.எ. 5)

என்னும் பாடல் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. நூல் முழுவதும் இதேபோன்ற அமைப்பில் பாடல்கள் அமைந்து இறைவியின் புகழை எடுத்துரைப்பதோடு கற்போரையும் பத்திநெறிக்கு ஈர்க்கின்றன.

6. பச்சைநாயகியம்மை சோடசோபசார மாவை :

இது கோவையைச் சேர்ந்த திரு. சி.ச. கண்ணாயிரம் அவர்கள் இயற்றிய சிறு நூலாகும். இதில் 18 பாடல்கள் உள்ளன. இது தற்காலத்தில் இயற்றப்பட்டது. சோடசோபசாரம் என்பது இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் வழிபாட்டுமுறைகளுள் ஒன்றாகும். இதில் பதினாறு நிகழ்முறைகள் அடங்கியுள்ளன. இந்த அடிப்படையில் இந்நூல் இயற்றப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு புதிய முயற்சியாகும். இந்நூற் பாடல்கள் உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டு சிறந்த முறையில் விளங்குகின்றன.

7. பேரூர்ப்பச்சைநாயகியம்மை ஆசிரிய விருத்தம் :

ஒரு மன்னனுக்குரிய குடை, வாள், வேல், செங்கோல், வில், குதிரை, யானை, ஊர், நாடு என்னும் ஒன்பதையும் புகழ்ந்து விருத்தப்பாவால் பாடும் இலக்கியம் விருத்த இலக்கணம் எனப்பெறும். பாட்டியல் நூல்களில் இவ்விருத்த இலக்கணத்திற்கும் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. பாட்டியல் நூல்களில் சொல்லப்பட்டாலும் இவ்விலக்கியம் மிகுதியாகத் தோன்றவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் இதே விருத்தத்தால் பாடப்பெறும் வேறுவகையான இலக்கியங்களை "விருத்தம்" என்ற பெயரில் காணமுடிகின்றது. பதினோராந்திருமுறையில் அமைந்துள்ள நம்பியாண்டார் நம்பிகளது ஆளுடையபிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம், கோயில்

திருப்பண்ணியர் விருத்தம், நம்மாழ்வாரது திருவிருத்தம், அருணகிரிநாதர் பாடிய மயில்விருத்தம் போன்றன இத்தகையன. கிளிவிருத்தம், நரிவிருத்தம் போன்ற சமணநூல்களும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன.

இவ்விருத்த இலக்கிய வகையில் திருப்பேரூர் அரசம்பல விருத்தம், பேரூர்ப்பச்சைநாயகியம்மை ஆசிரிய விருத்தம் போன்ற பேரூரின் பெருமைபேசும் சில நூல்களும் எழுந்துள்ளன. பேரூர் பச்சைநாயகியம்மை ஆசிரியவிருத்தம் கோயமுத்தூர் வித்வான் கந்தசாமி முதலியார் அவர்களால் இயற்றப்பெற்றது. இதன் முதற்பதிப்பு 1878 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ளது. இன்னும் மறுபதிப்பு வரவில்லை. இதன்கண் 11 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. காப்புப்பாடல் மட்டும் வெண்பாலிலும் பிற பாடல்கள் ஆசிரிய விருத்தத்திலும் பாடப்பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்கள் எளிமையாகவும், சுவையாகவும் விளங்குகின்றன. ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதிப்பகுதியும்,

“பச்சிளங் சோலை திகழுச்சிதப் பேரைவளர் பச்சை மரகத வல்லியே”

என்று முடிகின்றது. பேரூரில் எழுந்தருளியுள்ள பச்சைநாயகியம்மையின் திருவுருவச்சிறப்பு இந்நூலின் முதற்பாடலில் மிக அழகாக எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றது. இறைவழிபாட்டின் சிறப்பு, அதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் முதலியன இரண்டாம் பாடலில் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. இது கற்போரைப் பக்திநெறிக்கு ஈர்க்கும் முறையில் அமைந்துள்ளது. இந்நூலில் பேரூர்த்தல புராணச் செய்திகள் பல ஒரே பாடலில் தொகுத்துக் கூறப்படுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“நிலமை பெறு காலவன் பட்டிமுனி யாதியோர் நிருத்த நோக்கண்டு தொழலால்

நீசனாய்த் திரிசுமதியாதியோர் பவமெலாம் நீங்கியுயர் கதி சேறலால்

குலசேகரச் சேரனாதியோர் தாங்கரிய கொடியபிணி நீங்கியுறலால்

குரக்குமுக மாற்றியும் அரக்கவுரு மாற்றியும் கோதற்ற

வரமருள்கையால்

(பா.எ. 8)

என்பது அப்பாடற் பகுதி, பொதுவாக இந்நூலில் இறைவியின் எளிவந்த கருணையும் எளியமுறையில் வழிபட்டாலே போதும் ; இறையருளைப் பெறமுடியும் என்ற கருத்தும் அதிகமாக வலியுறுத்தப்பெறுகின்றன.

8. திருப்பேருர்ப் பச்சைநாயகியம்மன் பந்தடி :

இந்நூல் பேருரில் கோயில் கொண்டுள்ள பச்சைநாயகியம்மன் பந்தடித்து விளையாடுவதாகக் கற்பனை செய்து பாடப்பட்ட ஒரு சிற்றிலக்கியமாகும். மகளிர் பந்தடித்து விளையாடுவது காப்பியங்கள் பலவற்றுள்ளும் இடம்பெறும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். குற்றாலக்குறவஞ்சி முதலிய சிற்றிலக்கியங்களிலும் பந்தாட்டம் இடம்பெறுகின்றது. இதைத் தனித்த ஓர் இலக்கியமாகப் படைக்கும் முயற்சி பிற்காலத்தில் எழுந்துள்ளது. அதன் விளைவாய்த் தோன்றியதே இந்நூலாகும். இதை இயற்றியவர் கோவை மாவட்டம் ஓராட்டுக்குப்பை செட்டிபாளையம் மகாவித்துவான் வாசுதேவமுதலியார் ஆவார். இவர் சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர் என்பர். இந்நூல் 20 பாடல்களைக் கொண்டது. இந்நூற்பாடல்கள் கலிப்பாவிலும் சந்த ஆசிரியப்பாவிலும் அமைந்தவை. காப்புப்பாடல் மட்டும் வெண்பாவால் அமைந்தது. இந்நூலைக் கோயமுத்தூர் வித்துவான் கந்தசாமி முதலியார் அவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு பதிப்பித்துள்ளார். இன்னும் மறுபதிப்பு வெளிவரவில்லை. இதில் பச்சைநாயகியின் திருவுருவ வருணனைகள் மிகச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. இறைவியின் பெருமைகளோடு பட்டிப்பெருமானின் சிறப்புக்களும் பாடல்களில் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இதிலமைந்துள்ள ஆசிரியப்பாடல்களின் சந்தம் பந்தாட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பேருர்ப்புராண வரலாறுகள் பாடல்களில் ஆங்காங்கே விரவிக் கிடக்கின்றன.

“செயசவுந்தர விடையினான் மதி
 யயமிருந்ததொளிர் சடையினான்
 தேவர் சிந்தைசெய் சோதியான் சிவ
 காமசுந்தரி - பாதியான்
 வயமுறும் பரசார் கையான் செழுங்
 கயலுறும் பிரையாகையான்
 வரங்கொள் பேரை நகரினான் உயர்
 திரங்கொள் சீர்கள் தழைக்கவே
 பயிலு மோதிம நடையினான் மயில்
 இயலுஞ் சாயன்பின் இடையினான்
 பங்கே ருகப் பொற்கழலினான் மிருங்
 கொங்கே யிருக்கும் குழலினான்
 கயலணி வளை சிலம்பவே குழல்
 வயினறுபதம் புலம்பவே
 கதிக்கு மரகதாம்பிகை யன்பர்
 துதிக்க வொரு பந்தாடினான் “

(பா.எ. 1)

என்பது போல இதில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இந்நூற்பாடல்களின் முற்பகுதியில் சிவபெருமானது மேன்மைகளும் பிற்பகுதியில் அம்பிகையின் சிறப்புக்களும் கூறப்படுவது சுட்டத்தக்கது.

9. பச்சைநாயகியம்மன் பேரில் வருகை, ஊஞ்சல், தென்பாங்கு :

பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் அமைந்துள்ள வருகைப் பருவப் பாடல்களைப் போன்ற அமைப்புடைய பாடல்களைக் கொண்டது பச்சைநாயகியம்மன் பேரில்வருகை என்ற சிறுநூல். இதில் பத்துப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சிவக்கவிமணி அவர்களிடமிருந்த “பலகதம்பத்தேடு” என்னும் ஓலைச்சுவடியில் இதுவும் பச்சைநாயகி பேரில் ஊஞ்சல், பச்சைநாயகியம்மன் பேரில் தென்பாங்கு ஆகியனவும்

இருந்ததாக அவர் திருப்பேருர்ப்புராண வசனச் சுருக்கம் என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். ஊஞ்சல், தென்பாங்கு ஆகியவற்றிலும் பத்துப் பத்துப் பாடல்கள் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். வருகை, தென்பாங்கு முதலிய நூல்கள் பாட்டியல்நூல்கள் குறிப்பிடாத சிற்றிலக்கிய வகைகளாகும். இம்முன்று நூல்களை இயற்றியோர் பற்றிய செய்திகள் தெரியவில்லை. இவற்றின் காலம் குறித்தும் அறியமுடியவில்லை. ஆயினும் ஓராட்டுக்குப்பை செட்டிபாளையத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திரு. குட்டிகவுண்டர் இயற்றிய கண்ணாடி விடுதாது என்னும் நூலில் அவர் இயற்றியதாகப் பச்சைநாயகி அம்மை வருகை, திருவூசல், தென்பாங்கு என்னும் நூல்களும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. எனவே அவரே இவற்றின் ஆசிரியர் எனக் கருதலாம்.

10. மார்கழித் திருவாதிரை ஊடலும்,

பங்குனி உத்திர ஊடலும் :

அகப்பொருள் இலக்கணத்தில் அடங்கும் ஊடல் குறித்த பாடல்கள் தமிழிலக்கியங்களில் மலிந்துள்ளன. சங்கப்பாடல்களிலும், திருக்குறளிலும், காப்பியங்களிலும், சிற்றிலக்கியங்களிலும் ஊடல் பொருளில் அமைந்த பாடல்கள் பலவற்றைக் காணலாம். ஆயினும் ஊடல் என்னும் தனித்த ஓர் இலக்கியமாகவே இது பிற்காலத்தில் வளர்ந்துள்ளது. அவ்வகையில் திருப்பேருரில் நிகழும் மார்கழித் திருவாதிரை விழா ஊடல் நிகழ்வும், பங்குனி உத்திரப் பெருந்திருவிழா ஊடல் நிகழ்வும் அழகிய இலக்கியங்களாக மலர்ந்துள்ளன. இவ்வூடல் இலக்கியங்கள் பச்சைநாயகியம்மையின் பெருமைகளை எடுத்துரைக்கும் பாங்குடையன. மார்கழித் திருவாதிரை ஊடலையும், பங்குனி உத்திர ஊடலையும் பாடியவர் சென்றநூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இலக்கண நிறைகடல் பண்டிதர் அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்கள். இவற்றைப் பேருரில் இயங்கும் மணிவாசகர் அருட்பணிமன்றம் முதன்முதலில் 1999-இல் பதிப்பித்தது. மார்கழித் திருவாதிரை ஊடலில் 23 பாடல்கள்

அமைந்துள்ளன. பங்குனி உத்திர ஊடலில் 26 பாடல்கள் உள்ளன. இவ்விரு ஊடல்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. மார்கழித் திருவாதிரையன்று பேரூர் ஆடல்வல்லான் திருவுலாப் போகின்றான். உடன் அம்மையும் செல்கிறாள். கலைமகள், திருமகள் ஆகியோர் இறைவியைச் சூழ்ந்துவருகின்றனர். அப்போது கலைமகள் வீணை மீட்டியபடி இறைவனின் புகழைப் பாடி வருகிறாள். இறைவியும் அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து வருகிறாள். அப்போது தாருகாவனத்து முனிபத்தினியர் நெறிகெடும்படி இறைவன் வடிவெடுத்துச் சென்றதையும் பாடுகின்றாள். அதைக்கேட்ட அம்மை ஊடல் கொண்டு பாங்கியரோடு இறைவனை விட்டுப் பிரிந்து கோயிலுக்குள் சென்றுவிடுகிறாள். இவ்வூடலைத் தீர்க்க இறைவன் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் தூதனுப்புகின்றான். சுந்தரர் இருமுறை தூது சென்று அம்மையின் ஊடலைத் தீர்க்கின்றார். இந்நிகழ்வுகளைக் கூறுவதே மார்கழித் திருவாதிரை ஊடலாகும்.

பங்குனி உத்திரத்தின் போது பேரூர்ப்பெருமான் காலவ முனிவர், கோமுனிவர், பட்டிமுனிவர், காளி (அதிமுர்க்கம்மன்) ஆகியோர் காணத் திருநடம் புரிகின்றான். அப்போது காளி இறைவனிடம் “ ஐயனே ! திருவாலங்காட்டில் நின்னோடு போட்டியிட்டு நடனமாடித் தோற்றேன். அக்குறை நீங்கும்படி பேரூரில் தவம் செய்து உனது நடனக்காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன். இந்நடனத்தைக் தேவரீர் எனக்கு உரியதாக்க வேண்டும் !” என்று வரம் கேட்க, இறைவனும் அவ்வாறே அருள் புரிகின்றான். இதனால் ஊடல்கொண்ட இறைவி இறைவனைப் பிரிந்து கோயிலுக்குள் சென்று விடுகிறாள். இம்முறையும் இறைவன் சுந்தரரைத் தூதனுப்புகின்றான். அவரும் முன்றுமுறை தூதுசென்று இறைவியின் ஊடலை மாற்றுகின்றார். இந்நிகழ்வுகளைப் பாடும்முறையில் அமைந்தது பங்குனி உத்திர ஊடலாகும். கற்பனைச் சிறப்புமிக்க இவ்விரு நூல்களிலும் பட்டிப்பெருமானது பெருமைகளும்

பச்சைநாயகியம்மையின் சிறப்புக்களும் விரிவாக எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றன. பேரூர்ப்புராண அடிப்படையில் அமைந்த இவ்வூடல் நூல்கள் எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்தனவாக அமைந்திருப்பதைக் கீழ்வரும் பாடல்கள் காட்டும்.

“ மண்டலம் போற்றும் எங்கள் மரகதவல்லித் தாயார்
துண்டவெண் மதியம் குடும் சோதியான் புரியுமாடல்
கண்டுளம் பூரித்து அந்தக் களிப்பினை உயிர்கள் எல்லாம்
மண்ட மற்றிறைவன் வீதிவலம் வரத் தானும் வந்தாள் “

(மார்கழித்திருவாதிரை ஊடல், பா.எ. 3)

“ பிறையணி சடையாய் போற்றி பிஞ்ஞகா போற்றி போற்றி
இறைவியோர் பாகமாக இயல்நடம் புரிந்தாய் போற்றி
குறைவிலா நடனக்காட்சி கொற்றவைக்கு ஈந்ததாலே
மறைவடிவான அன்னை வன் பிணக்கு உற்றார் என்றார் “

(பங்குனி உத்திர ஊடல், பா.எ. 20)

இந்நூல்களோடு இந்நூலாசிரியர் பாடியுள்ள பங்குனிப் பெருந்திருவிழா - சுந்தரர் வேடுபறி என்னும் ஒரு சிறுநூலும் சேர்த்து அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இது திருமுருகன்பூண்டியில் இறைவன் பூதகணங்களை வேடுவர்களாக அனுப்பிச் சுந்தரரிடம் பொருட்களைப் பறித்த திருவிளையாடலைக் கூறுவது. மிகச் சுவையாக இந்நூல் பாடப்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திருப்பேரூர் - தோத்திரப் பிரபந்தத்திரட்டு

முனைவர் தவத்திரு. மருதாசல அடிகளார்
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

நாலாசிரியரின் பிறப்பும், பெருமையும் :

திருப்பேரூர் தோத்திரப் பிரபந்தத் திரட்டு என்னும் நூலை அருளியவர் சிரவையாதீன இரண்டாவது குருமகாசந்நிதானம் தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள் ஆவார்.

சுவாமிகள் நந்தன ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் எட்டாம் நாள் அவதரித்தார். இவரது பெற்றோர் சிரவணம்பட்டி திரு. வெங்கிடசாமிக்க கவுண்டர், திருமதி குட்டியம்மாள் ஆவார்கள். இவர் கொங்குவேளாளர் இனத்தில் காடை குலத்தைச் சார்ந்தவர் ஆவார்.

சுவாமிகள் இளம் வயதிலேயே உயர்ந்த குணநலன்கள் வாய்க்கப்பெற்றவராக விளங்கினார். இவர் தமது 12 - வது வயதிலேயே சிரவணபுரம் கௌமார மடாலயத்தைத் தோற்றுவித்த குருமுதல்வர் தவத்திரு இராமானந்த சுவாமிகளைக் குருவாக அடைந்து ஞானநெறியில் செல்லலாயினார்.

சுவாமிகளது கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், புலமை, பக்தி ஆகியவற்றால் மகிழ்ந்த தவத்திரு இராமானந்த சுவாமிகள் இவரது 30 -வது வயதிலேயே இவரைத் துறவறநிலைக்கு உயர்த்தி அருளினார். அத்துடன் கௌமாரமடத்தின் அடுத்தத் தலைமைப் பொறுப்பையும் அளித்தருளினார்.

இயற்றிய நூல்கள் :

தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள் இயற்றிய நூல்கள் பல. அவற்றுள் சிலவருமாறு : அன்னூர் என்கிற அன்னியூர்த்தலபுராணம், கோயிற்பாளையம் என்கிற கௌசைப்புராணம், காரமடைத் தலபுராணம், பக்தமான்மியம், மருதமலைப் பிரபந்தம், இரத்தினாசலப்பிரபந்தம், வெள்ளியங்கிரிப் பிரபந்தம், பழனிமலைப்பிரபந்தம், பேரூர்க்கோவை , திருப்பேரூர்க் கலம்பகம், பேரூர் சிலேடை வெண்பா, பச்சைநாயகி மாலை, சங்கராச்சாரியார் வைபவம், இராமானந்த சுவாமிகள் பிள்ளைத் தமிழ், சாந்தலிங்க சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ், குருந்தமலை குழந்தை வேலாயுதசாமி பிள்ளைத்தமிழ், பத்திராசலப் பிள்ளைத் தமிழ், பச்சைநாயகி பிள்ளைத்தமிழ் முதலியன.

மேற்குறித்த பக்தமான்மியம் என்னும் நூல் 7371 செய்யுட்களால் பாடப்பட்ட பெருநூலாகும். இது சிவனடியார்களின் பெருமைகளைப் பெரியபுராணம் எடுத்துரைப்பது போல, திருமால் அடியார்களின் பெருமைகளை விளக்கிக்காட்டும் காப்பியமாகும்.

இவர் வெள்ளிக்கிழமைதோறும் சிரவணபுரம் கௌமார மடாலயத்தில் சமயச்சொற்பொழிவு ஆற்றுவது வழக்கம். அச்சொற்பொழிவைக் கேட்டு ஆன்மநலமும், புலமைநலமும் பெற்று உயர்ந்தவர்கள் பலராவர்.

இவரது பாடல்களின் சிறப்பு கவியரசு கு. நேசகவுண்டர் அவர்கள் பாடிய பின்வரும் பாடலில் மிகச்சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்பெறுவது சுட்டத்தக்கது.

“பவப்பிணிக்கு மருந்துளிருட் பகைக்குவிளக் ககத்துறவோர்
தவத்து னைசெந் தமிழ்க்கிலக்குச் சந்தவண்ணக் கருவூலம்
சிவத்திலெமைப் பிணித்திருத்துஞ் சிரவைநகர்க் கந்தமுனி
தவப்பெரிய னருட்பெருக்கிற் றருமருமைத் தமிழ்க்கவியே ”

இத்திரட்டிவுள்ள நூல்கள் :

இப்பிரபந்தத்திரட்டில் பட்டிவிநாயகர் பதிகம், பட்டிசுரர் பதிகம், முருகக் கடவுள் திருப்புகழ்ப் பதிகம், நடராசர் பதிகம், நாராயணமூர்த்தி பதிகம், பச்சைநாயகிஅம்மன் துதி, சந்தக்கவி, அரசம்பலவாணர் பதிகம், சந்தக்கவி, அகிலாண்டநாயகி பதிகம், சந்தக்கவி, கும்பாபிடேக கால விளக்க வாழ்த்துக்கவி, பேரூர்ப்புராண சாரசங்கிரமாகிய பட்டி நாயக மாலை, வாழிவிருத்தங்கள் என்பன அமைந்துள்ளன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை பதிகம் என்னும் தொன்மையான இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தவை. மாலை இலக்கியம் ஒன்றும் இதில் அமைந்துள்ளது. பதிக இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியே மாலை இலக்கியத் தோற்றத்திற்குக் காரணம் என்பர்.

பதிக இலக்கணம் :

பதிகம் என்பது பத்துப்பாடல்களைக் கொண்டது என்னும் பொருள் தரும். பத்துப்பாடல்களால் பாடப்பெறும் இலக்கிய வகை பதிகம் எனப் பெயர் பெற்றது. பதிகம் என்ற சொல்லுக்குப் பாயிரம் என்ற பொருளும் உண்டு. காரைக்கால்அம்மையார் தான் தமிழுக்குப் பதிக இலக்கிய முறையை அறிமுகப்படுத்தியவர் ஆவார். கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் தோற்றுவித்தப் பதிக இலக்கியம் (திருவாலங்காட்டு முத்ததிருப்பதிகங்கள்). இந்நூற்றாண்டு வரை செழித்து வளர்ந்து வந்தள்ளது. தேவாரம் முதலிய திருமுறை இலக்கியங்களில் தான் பதிகம் செழித்துத் தழைத்தோங்கியது. குற்றமில்லாத எந்தப் பொருள் மீதும் பத்துப்பாடல்கள் பாடுவது பதிகம் என்று முத்துவீரியம்

என்னும் இலக்கண நூல் கூறுகிறது. பன்னிருபாட்டியல் என்னும் இலக்கண நூல் மட்டும் பத்து அல்லது இருபது பாடல் கொண்டது பதிகம் என்று குறிப்பிடுகின்றது. திருவெம்பாவை போன்றவற்றை 20 பாடல் கொண்ட பதிகத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

பதிக இலக்கணமும், திருப்பேருர்ப் பதிகங்களும் :

பாட்டியல் கூறும் பதிகப்பாடல் எண்ணிக்கை 10. ஆயினும் திருப்பேருர்த் தோத்திரப் பிரபந்தத்திரட்டிலுள்ள பதிகங்களில் இவ்வெண்ணிக்கை முழுமையாகப் பின்பற்றப்படவில்லை. பட்டிவிநாயகர் பதிகத்திலும், நாராயணமூர்த்தி பதிகத்திலும், அரசம்பலவாணர் பதிகத்திலும், அகிலாண்டநாயகி பதிகத்திலும் காப்பு நீங்கலாகப் பதினொரு பாடல்களும், பட்டிச்சுரர் பதிகத்தில் பதிமூன்று பாடல்களும் முருகக்கடவுள் திருப்புகழ்ப் பதிகத்தில் காப்பு, நூற்பயன், பாடல்கள் நீங்கலாகப் பன்னிரு பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. நடராசர் பதிகம் மட்டும் காப்புப்பாடல் நீங்கலாகப் பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இதே போலப் பட்டி நாயகமாலையும், காப்பு, வாழ்த்துப் பாடல்கள் நீங்கலாக நூற்றிப் பன்னிரண்டு பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. மாலை இலக்கிய நூல்களில் இத்தகைய பாடல் எண்ணிக்கை பெரும்பாலும் அமைவதில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பேருர்த்தோத்திரப்பதிகங்கள் :

செய்யுள் நயங்களெல்லாம் மலிந்துள்ள இப்பதிகங்களில் பேருர்த் தலபுராணச் செய்திகளும், பிற புராணக் கருத்துக்களும் நிறைந்துள்ளன. பேருர்த்தலத்தில் ஒப்பற்ற தீர்த்தமாக விளங்குவது காஞ்சி மாநதி. இது தன்னில் முழுகுவோர் வினையை மாற்றும் சிறப்புடையது. இதைப் பட்டி விநாயகர் பதிகம்,

“கதிக்கை கொண்டுதன் னுட்படிவார்க் கெலாங்

காஞ்சனங்கதிர் மாமணியீந்தயன்

விதிக்கை மாற்றருட் காஞ்சியம் பேரையூர் ...”

(பா.எண். : 1)

என்று எடுத்துரைக்கின்றது.

திருப்பேரூரில் கோமுனி, பட்டிமுனி, காலவ முனிவர்,

நாரதமுனிவர் முதலியோர் இறைவழிபாடு செய்து வெள்ளி

அம்பலவாணப் பெருமானின் திருக்கூத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

இப்புராணச் செய்தி,

“பற்றருந்தவக் கோமுனி காலவன் பட்டிமாமுனி

நாரதனேத்தருள்

விறற்றழைத்து விளங்கியற் பேரையூர்

(பட்டி விநாயகர் பதிகம் பா.எ. : 6)

“மாலவனும் பிரமனுமுன் கோமுனிபட் டிமுனி

வடிவுடன்பே ரேற்றிசைந்து மாதவச்சீ ரோங்குங்

காலவனோ டுற்றுள மெய் கனிந்துகரைந் தேத்தக்

காமர் நடக் காட்சியருள் கடவுளிடம்”

(அரசம்பலவாணர் பதிகம் - பா. எண் 4)

என்றெல்லாம் போற்றப்பெறுகின்றது.

பட்டிப்பெருமான் காமதேனு பசுவின் கன்றான குழகனின் கொம்புச்

சுவட்டையும், குளம்புச் சுவட்டையும் கொண்ட புராண வரலாறு,

“ வம்பிசையு மலைமகண் மெய்த் தனத்தினுடன் கரஞ்சால்
வளைத்தழும்புங் கொண்டதென வானவரான் கன்றின்
கொம்பிசையுஞ் சுவட்டுடன் காற் குளப்படியுங் கொண்ட
கோலமுடி பெற்றவருட் குழகன்”

(அரசம்பலவாணர் பதிகம் பா. எண் : 6)

போன்ற அடிகளில் புகழப்படுகிறது.

பேரூர்ப்புராணப் பள்ளுப்படலச் செய்தியும்,

“ சீருருந் திருநாவ லூராளி நயந்தோய்
செய்யுண் மணந் திசையடிகள் செய்யுண்மணந் திசைய
நாருரு மம்மைமர கதத்துடன் போய் நாற்று
நட்டவனுட் பேரின்ப நட்டவனார்”

(அரசம்பலவாணர் பதிகம் பா.எண். : 8)

முதலிய பாடல்அடிகளில் பேசப்படுகின்றது. பேரூரின் புராணப்
பெயர்களான பிறவாநெறி (பட்டி விநாயகர் பதிகம் - பா.எ. 9) ,
மேலைச்சிதம்பரம் (முருகக்கடவுள் திருப்புகழ்ப் பதிகம் - பா.எ. 10),
வெள்ளி மன்றம் (நடராசர் பதிகம் - பா.எ. 1), அரசம்பலக் கோயில்
(அகிலாண்ட நாயகி பதிகம் - காப்புப் பாடல்) முதலியன பதிகங்களில்
ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளன.

பேரூரின் சிறப்புக்களாக விளங்கும் பிறவாப் புளி, இறவாப்பனை,
ஆகிய மரங்களை இப்பதிகங்கள் பலவிடங்களில் சிறப்பித்துக்
கூறுகின்றது.

“ பிறவாப்புளி இறவாப்
பனை மேவிய திருப்பேரை ...”

(பட்டிச்சுரர் பதிகம்- பா.எ. 2)

“ செனிப்பிறப் பென்கைதீர்நற் புளிப்பனைக்

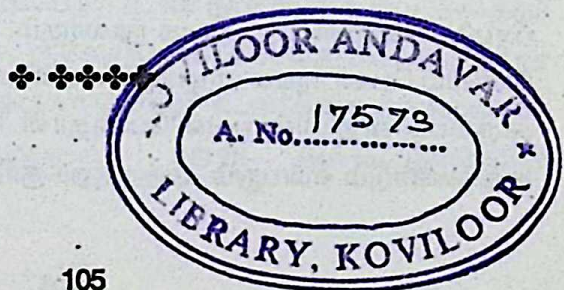
கொன்கொள் பேரை ...”

(முருகக்கடவுள் திருப்புகழ்ப்பதிகம் - பா.எ. 9)

போன்ற அடிகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

இவ்வாறு திருப்பேரூர்த் தோத்திரத் திரட்டில் உள்ள பதிகங்கள்
மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் முன்றின் சிறப்புக்களையும்
பலவிடங்களில் எடுத்துரைக்கின்றன.

இதேபோல, பட்டிநாயக மாலையும், பேரூரின் மூர்த்தி, தலம்,
தீர்த்தம் என்னும் முன்றின் பெருமைகளையும் பேரூர்ப்புராணத்தின்
அடிப்படையில் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. எனவே இதற்குப்
பேரூர்ப்புராண சாரசங்கிரகம் என்ற பெயரும் சூட்டப்பெற்றுள்ளது.
இம்மாலையில் அமைந்துள்ள பாடல்களும் சொல்நயம், தொடை நயம்,
அணிநயம், பொருள்நயம், முதலியன சிறந்து விளங்கிப் படிப்பவர்களைச்
சுவைக்கடலில் ஆழ்த்துகின்றன.

திருப்பேருருலா

முனைவர் ஓ. பாலகிருஷ்ணன்

தமிழ் விரிவுரையாளர்

தமிழில் உள்ள இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று சிற்றிலக்கிய வகை என்பது. இச்சிற்றிலக்கிய வகையைத் தொண்ணூற்றாறு வகையாகப் பகுப்பர். அவற்றுள் ஒன்று உலா இலக்கியமாகும். இது கடவுளர் மீதும் மனிதர் மீதும் பாடப்படும் ஒரு பழமையான இலக்கியமாகும். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே உலா இலக்கிய வகை இருந்துள்ளமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. பதினோராம் திருமுறையில் இவ்வகை இலக்கியமான திருக்கயிலாய ஞான உலா இடம் பெற்றுள்ளது.

மாணிக் கவாசகர் பாடியுள்ள திருச்சிற்றம்பலத் திருக்கோவையார், காரைக்கால்அம்மையார் பாடியுள்ள அற்புதத் திருவந்தாதி, இரட்டைமணிமாலை முதலிய இலக்கியங்கள் காலத்தால் பழமையான சிற்றிலக்கியங்களாகும். இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் வஞ்சிக்காண்டத்தில் உலாப்பற்றிக் கூறியுள்ளார் ; தேவாரக்காலத்தில் மேலும் இது விரிவு பெற்று வளர்ந்தது. இத்தகைய சிறுசிறு சிற்றிலக்கியக்கூறுகள் வளர்ச்சிபெற்று நாளடைவில் பலவகைச் சிற்றிலக்கியங்களாக - உலா போன்ற தனிச்சிற்றிலக்கியங்களாக வளர்ச்சி பெற்றது எனலாம்.

உலா இலக்கியம் :

உலா என்பது தமிழ்மொழிக்குரிய தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒரு வகை நூலாகும். ஒரு தலைவன் பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈறாக ஏழுபருவ மகளிராகும் தன்னைக் கண்டு காதல் கூரும்படி வீதியில் பவனிபோந்தான் என்பதும், கலிவெண்பாவால் கூறவேண்டும் என்பதும் அந்நூலுக்குரிய விதியாகும்.

“ திறந்தெரிந்த பேதை முதலெழுவர் செய்கை
மறந்தயர வந்தான் மறுகென்று
அறைந்த கலி வெண்பா உலாவாம் “

என்று வச்சணந்திமாலை உலா இலக்கணத்தை வரையறுக்கின்றது. மேலும் சிற்றிலக்கியத்திற்குரிய இலக்கணங்களைப் பன்னிருபாட்டியல், வெண்பாப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், இலக்கணவிளக்கப்பாட்டியல் மற்றும் பிரபந்தத்திரட்டு முதலிய நூல்கள் உரைக்கின்றன.

உலாப்பிரபந்த இலக்கியங்கள் அனைத்தும் புலவர்கள் மீதும், கடவுளர்மீது அரசர்கள் மீதும், கடவுளர்களோடு ஒப்பவைத்து எண்ணத் தகுந்த அடியார்கள் மீதும், ஞானாசிரியர்கள் மீதும், தமக்கு உதவிய வள்ளல்கள் மீதும் பண்டைக்காலத்திலிருந்து பாடப்பட்டு வந்தன. எனவே உலாவின் வகைகளாகக் கடவுளின் மீது பாடப்படுவது, மானிடன் மீது பாடப்படுவது என இருவகைகளாகக் கொள்ளலாம்.

கடவுளைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக்கொண்டு பாடப்பெற்ற உலாக்களாக, சேரமான் பெருமாள்நாயனார் பாடியருளிய திருக்கயிலாய ஞானஉலா, பேரூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் மீது பாடப்பெற்ற பேருருலா, திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக வைத்துப் பாடப்பெற்ற திருவாரூருலா, திருக்குற்றாலநாதருலா, திருப்புவணநாதருலா, திருவெங்கைஉலா போன்ற நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். மனிதனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பெற்ற உலா நூல்களாக ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய விக்கிரமசோழனுலா, குலோத்துங்கசோழனுலா, இராசராச சோழனுலா, அப்பாண்டைநாதருலா போன்ற உலாக்களைக் கூறலாம். அவ்வகையில் திருப்பேருருலா பற்றி இக்கட்டுரையில் விளக்கப்பெறுகிறது.

திருப்பேருருலா அமைப்பு :

இந்நூல் 915 கண்ணிகளை உடையது. நூலின் தொடக்கத்தில் பட்டிவிநாயகர் துதி அமைந்துள்ளது. உலா இலக்கண மரபுப்படி இந்நூல் கலிவெண்பாவால் அமைந்துள்ளது. நூலின் தொடக்கத்தில் உலாவரும் தலைவரான பட்டிப்பெருமானின் சிறப்புக்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. அடுத்து இறைவன் பவனிவரும் திருக்காட்சி விளக்கப்படுகிறது. உலாவரும் இறைவனைக்கண்டு காமுறும் ஏழு பருவ மங்கையரின் நிலை காட்டப்படுகிறது. நூலின் இறுதியில்,

“ செஞ்சொல் உணராதசிற் றறிவினேன் உரைத்த
புன்சொல் தவறும் பொறுக்குமே அன்பினால்
வில்லடியும் கல்லடியும் வேத்திரத்தினோர் அடியும்
வல்லடியும் ஏற்கும் அரன் ”

என்ற நூலாசிரியரின் அவையடக்கப் பொருள்தரும் வெண்பா ஒன்றும் உள்ளது.

நூலாசிரியர் :

இந்நூலின் ஆசிரியர் அருணாசலக் கவிராயர் ஆவார். இவர் கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வடவழி என்னும் ஊரினர். இவர் மருதாசலக் கடவுள்மீது பிள்ளைத்தமிழ் நூலொன்றும், யவன காவியம், பாம்பணக் கவுண்டன் குறவஞ்சி, அவினாசி உலா முதலிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவர் சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராவார்.

திருப்பேருருலாவின் இலக்கியத் திறன் :

உலா இலக்கண விதிகளுக்கேற்பத் திருப்பேருருலா அமைந்துள்ளது. உலாவை அதன் அமைப்பு நோக்கில் முதனிலை, பின்னொருநிலை என்ற இருபிரிவாகப் பிரித்துக்கூறுவது மரபு.

இதன்படி பேருருலாவின் முன்பகுதியில் பாட்டுடைத்தலைவனின் சிறப்பும், பவனி வருதல் முதலிய செய்திகளும் கூறப்படுகின்றன. அதேபோல் பின்பகுதியில் ஏழு பருவப்பெண்களும் பாட்டுடைத் தலைவனான இறைவன் மீது காதல்கொண்ட காட்சிகள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

பாட்டுடைத் தலைவனின் சிறப்புகள் :

பேருரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் வேதமாய், வேத விழுப்பொருளாய், மெய்ஞ்ஞான வடிவாய் எங்கும் நிறைந்துள்ளான். இப்பெருமானை வணங்கினால் முத்திப்பேறு எளிதில் கிடைக்கும். அவன் வீற்றிருக்கும் இத்தலம் முத்தித்தலம் என்பதைப் பேருருலா,

“ வேதமாய் வேதவிழுப் பொருளாய் மெஞ்ஞான

போதமாய் நின்ற பரிபூரணம் - ஆதியாய்

சத்தி சிவமாய் தனிப்பொருள தான நிலை

முத்தியுமாய் வந்த முழுமுதல் “ (கண்ணி : 2,3)

என்று எடுத்துரைக்கிறது.

வீரச்சிறப்பு :

இறைவன் முப்புரம் எரித்த சிறப்பு , இவ்வுலாவில்

.....கொழுத்த

புரத்தை எரித்து அறத்தை நிறுத்தி (கண்ணி : 42)

என்று கூறப்படுகின்றது. இறைவனின் அட்ட வீரட்டச் சிறப்புகள் நூல்முழுவதும் ஆங்காங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

இறைவனின் தசாங்கச் சிறப்புகள் :

பாட்டுடைத்தலைவனின் பத்து அங்கமும் ‘ தசாங்கம்’ என்று அழைக்கப்படும். பேரூர் இறைவனின் தசாங்கச் சிறப்புகள் இந்நூலுள் விளக்கமாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. ஆறு, நாடு, ஊர், மலை,

குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, கோல் என்ற இவற்றை இவ்வுலா
குறிப்பிடும்பொழுது பேரூர்ப்பெருமானுக்குரிய மலையை,

' சித்தாதி யோகர் செறிந்த அற்புதமான
வித்தார வெள்ளி வியன் சிலம்பு " (கண்ணி : 15)

என்று குறிக்கின்றது. இம்மலை பேருருக்கு மேற்கே அமைந்துள்ள
வெள்ளியங்கிரி மலையாகும். மேலும்

.....சத்தி

கிரியும் வலவன் கிரியும் அயன்றன்
கிரியும் மருத கிரியும் (கண்ணி : 16)

என்று இம்மலைக்கு இருபுறமும் சூழ்ந்துள்ள சத்திகிரி, பிரமகிரி,
விட்டுணுகிரி, மருதகிரி என்பன இவ்விறைவனுக்குரிய மலைகளாகக்
குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மலைகளைத் தசாங்கத்தில்
அமைத்துச் சொல்வது ஒரு புதுமையாகும்.

வெள்ளிமலையில் தோன்றிப் பேரூர்வழியாக ஓடும்
காஞ்சியாற்றின் பெருமையை,

".....ஓதரிய

போகத்தினும் சிறந்த புண்ணியத்தின் மெஞ்ஞான
யோகத்தினும் சித்து தவலால் " (கண்ணி : 23)

என்றும், கொங்கு நாட்டைக் குறிக்கும்பொழுது,

" ஆதியுலாவை அரன்முன் அரங்கேற்று
நாதனுறை கொங்குநாடு " (கண்ணி : 22)
என்றும், பேரூரின் பெருமைகளை,

.....பார்க்குள் உயர்

காசி அவிநாசி கமலாலயம் சேது
தேசு பெறு தென்மதுரைத் தில்லையாய்ப் - பேசவரும்

ஒருரும் ஒவ்வாது என்று ஓர உதாரணமாம்

பேருரென விளங்கு பேருரான் (கண்ணி : 28 -30)

என்றும் இவ்வுலா எடுத்துரைக்கின்றது.

பேருருலாவின் தனித்தன்மைகள் :

இந்நூலில் சிறப்பாகக் கொங்குகேழ்தலத்தின் பெருமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இது கொங்குநாட்டைச் சார்ந்த வேறு உலா நூல்களில் இல்லாத தனிச்சிறப்பாகும். பேருர்த்தலத்தின் சிறப்பினையும் ஆசிரியர் மிகச் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார்.

இந்நூலில் தமிழ் ஆண்டுகளின் பெயர்கள் முறையாக அடுக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“ ஸ்ரீ முகமாய் ஒத்த சிவமாகப் புண்யபவ
நாமமுமாய் நிற்கு நடுவினான் - தாமாய்
உவனாய் அவனாய் ஒழிந்தனவுமாக
நவ தாது உள்நின்று நடிப்பான் - புவனாதி
ஈசுரனும் வெகுதானியமன் பிரமாதி
பேசரிய விக்ரமம் பெற்ற விசு - வாசமுள

.....

உருத்திரோக்காரி உணவாமுதியாள்

அருத்திக் காளான அமலன் “ (கண்ணி : 260 - 280)

என்ற அடிகளில் தமிழ் ஆண்டுகளின் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறே தமிழ் மாதங்கள் பன்னிரண்டின் பெயர்களும், அடுத்து வார நாட்கள் ஏழின் பெயர்களும் வரிசையாக அமைக்கப்பட்டு இறைவனோடு பொருத்திச் சொல்லப்பட்டுள்ளதை இவ்வுலாவில் காணலாம். மேலும் இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களின் பெயர்களும் இந்நூலில் வரிசைமுறைப்படி சொல்லப்பட்டிருப்பது இதன் தனித்தன்மைகளுள் ஒன்றாகும். மேலும்

“பாண்டிக் கொடுமுடியைப் பாடித் திருமுருகன்
பூண்டி அவிநாசிப் பொற்பதிகம் - வேண்டியதாய்ச்
சேணார் கொடிமாடச் செங்குன்றாருக்கு இசைவு
கோண வியாழ குறிஞ்சியால் - பாணியுடன்
வல்லதிரு வெஞ்சமாக் கூடல் ஒண்பதிகம்” (கண்ணி : 767 - 769)

என்ற உலாப்பாடலடிகளில் ஆசிரியர் கொங்கேழ்தலங்களை
அடுக்கிக் கூறியுள்ளார். இந்நூலாசிரியர் இயல்பாக ஒரு சோதிடர்
ஆவார். எனவே சோதிடம் தொடர்பான செய்திகள் இந்நூலுள்
ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளன என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

இலக்கிய உத்திகள் :

ஓர் இலக்கியம் சிறப்பாக அமைய அணிகள், எதுகை, மோனை,
கற்பனை நயம், மொழிநடை முதலிய இலக்கிய உத்திகள் சிறப்பான
முறையில் அமைந்திருக்கவேண்டும். அவ்வகையில் கற்பனை
இந்நூலில் சிறப்பாக இடம் பெற்றுள்ள தன்மையைக் காணலாம்.

எழுவகைப் பருவமகளிருள் பேதைப்பருவ மங்கையை
வருணிக்கும் பொழுது,

“.....செவ்வாய்க்
குழலும் இனிதன்று ; கூறவரும் யாழின்
எழலும் இனிதன்று எனவுமாகி - அழகான
ஆரமுதமே குழைத்து மாங்களித்த தாம் எனவும்
சேரத் திறம் பாத தேமொழியாள் ” (கண்ணி : 560 -562)

என்று அப்பேதையின் குரலுக்குக் குழல்ஓசையையும், யாழ்
ஓசையையும் ஒப்பிட்டுக் கற்பனைநயத்தோடு வருணிக்கிறார்.
அப்பேதைப் பெண்ணின் முகத்தைக் காட்டும் போது,

“ கற்பகமே ! ஆதவனைக் காணாத தாமரையே !

பொற்கொடியே!எங்கள் தவப் புண்ணியமே ” (கண்ணி:582)
என்று உயர்வுநவ்ற்சி தோன்றக் கூறுகிறார்.

மேலும், பெதும்பைப்பெண் அம்மாளை ஆடியதைக் குறிப்பிடும்
ஆசிரியர்,

“ அம்மாளை பாடியெழில் அம்மாளை கையேந்தி
அம்மானையும் பாடி ஆடினாள் ” (கண்ணி : 609)

என்று சொற்பின்வருநிலையணியுடன் குறிப்பிடுகிறார். செய்யுளில்
ஒரேசொல் பொருள் மாறுபாடின்றித் தொடர்ந்து அடுக்கி வரும்
சொற் பொருள் பின் வருநிலை அணியைப் பல இடங்களில்
காணலாம். சான்றாக,

“ கண்ணுதலில் கண்ணுடைய கண்ணுதலைக்
கண்ணுறவும்

ஒண்ணுதலின் எண்ணி உருகுமே ” (கண்ணி : 684)

“ வாழ்கவென விரவி வாழ்கவென வாழ்த்தி

வாழ்கவெனக் கைமலர் குவித்து ” (கண்ணி : 707)

எனவரும் அடிகளைக் காட்டலாம்.

ஓசைநயம் :

கற்போருக்கு இன்பத்தை நல்கும் இயல்பின செய்யுளில்
அமைந்துள்ள ஓசைநயம். இவ்வோசைநயத்தை நல்குவன எதுகை,
மோனை முதலான தொடைகளாகும். திருப்பேருருலாவில்
இத் தொடைநயம் சீரியமுறையில் அமைந்து கற்போருக்கு
இன்பத்தைத் தரும் பாங்கினைப் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது.

" வீழிமிழலையான் மெய்யருளைப் பாடக்
காழி அவதார கண்ணியனும் - ஆழியாய் " (கண்ணி : 392)

" வாக்கழகும் நோக்கழகும் வாகழகும் மார்பழகும்
சேர்க்கும் தலைமாலைச் சீரழகும் " (கண்ணி - 619)

" மாலை யெறிந்தாள் அம்மாலை விழக் காணாமன்
மாலை புனந்தாள் மயங்கியே " (கண்ணி : 820)

காஞ்சியிடைசேரக் காஞ்சிகரை மேவக்

காஞ்சிபுடை சூழும் காஞ்சியான் " (கண்ணி : 820)

என்ற அடிகளில் எதுகை, மோனை என இரண்டும் ஒன்றி வந்து
இன்பம் பயப்பதை உணர முடிகிறது.

மொழிநடை அமைப்பு :

திருப்பேருருலாவின் மொழிநடை சிற்றிலக்கியங்களுக்கே
உரியமுறையில் ஆங்காங்கு வடசொற்கள் விரவிவரப்
பெற்றுள்ளது. தற்பவம் தற்சமம் என்ற இருமுறைகளிலும், சில
சமயம் நேரிடையாகவும் வடசொற்கள் இவ்வுலா நூலில் பயின்று
வந்துள்ளன. புலவர்கள் பெரும்பான்மை வடமொழிச் சொற்களைத்
தற்சமம், தற்பவம் என்ற முறைகளில் மட்டுமே பயன்படுத்துவர்.
இதனாசிரியாரும் அவ்வாறே பயன்படுத்துவதோடு நேரிடையாகவே,

"ஸ்ரீ முகமாய் ஒத்த சிவமாகப் புண்யபவ

நாமமுமாய் நிற்கும் நடுவினான் " (கண்ணி : 260)

" சம்போஹரஹர வென்று அந்தாய் ஹரஹர வென்னப்

பேஹரஹர என்று ஆர்வமாய் " (கண்ணி : 875)

என வடமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் அருச்சனை அமைப்பு முறை :

பாட்டுடைத் தலைவனான இறைவனைப் பேரிளம் பெண் கண்டு
களிப்பறும்போது பெருமானின் பெருமைகளைப் " போற்றி...போற்றி "
என்ற தமிழ் அருச்சனை முறையில் அமைத்தும்,

“ குசத்து வசற்கும் குலசே கற்கும்
வசத்தின் அளித்த வலிபோற்றி ...

.....

மாமதியம் ஈராரும் ஆனதத்திறே பூசை

யாமத்தில் ஏற்ற அருள்போற்றி “ (கண்ணி : 900 - 903)

என்று போற்றும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது இந்நூலின் தனித்தன்மைகளுள் ஒன்றாகும்.

திருப்பேருருலாவில் திருமுறைகளின் தாக்கம் :

திருப்பேருருலாவில் திருமுறைத் தலங்கள் பற்றிய பல செய்திகள் அமைந்துள்ளன. அவ்வத்தல வரலாறுகளும் இதன் கண் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பாடல் பெற்ற தலங்களான திருவெஞ்சமாக் கூடல், திருக்கருவூர், திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி, திருப்புக்கொளியூர் ஆகிய தலங்கள் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகப் பலவிடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. வெஞ்சமாக்கூடல் தலத்திற்கு இப்பெயர் வந்த காரணத்தைப் பேருருலா,

“ வெஞ்சன் எனும் ஓரசுரன் வீழ்ந்து பூசித்ததனால்

வெஞ்சமாக் கூடல் எனும் எய்த்தலமும் “ (கண்ணி : 63)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

கருவூர்ப்புராணச் செய்திகளைப் பேருருலா திருக்கருவூர் என்னும் பகுதியில் கூறுகின்றது. திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியின் வேறு பெயர்களான பாண்டுபுரம், பிரமபுரம், பரத்துவாசபுரம் என்பனவற்றைப் பேருருலா,

“ பாண்டு

புரமாயப் பிரமபுரம் பரத்துவாச

புரமாய் இலங்கப் புகழ்தலம் “ (கண்ணி : 106)

என்று எடுத்துரைக்கிறது. திருச்செங்குன்றூரில் மூலவராக அர்த்தநாரீசர் வீற்றிருக்கும் செய்தியைத் தலபுராணம் விரிவாகக் கூறுகிறது. இதனைப் பேருருலா,

.....அங்கமதில்

ஓர்பாகம் பாடகமும் ஓர் பாகம் பூங்கழலும்

ஓர்பாகம் வேணி குழலோர் பாகம் - சார்பாகி

அர்த்தனார்சரென அம்மையுடன் கலந்த

பித்தனார் வாழ்வுதரு பெற்றியாய் “ (கண்ணி : 112 - 113)

என்று உரைக்கிறது.

திருநணாத்தலம் தென் அளகை என்று போற்றப்படுவதாகும்.

இத்தலபுராணச் செய்தியைப் பேருருலா,

“ வச்சிரவாகின் சேய் வகித்த வாராதனையின்

இச்சையால் தென்னளகை என்றாகி” (கண்ணி : 116)

என்று கூறுகிறது. இத்தலத்தில் வியாசர் தங்கியிருந்து வேதங்களை நான்காக்கியதாகத் தலபுராணம் கூறுகிறது. இச்செய்தியை,

“.....திருத்திநால்

வேதம் இயற்ற வியாசன் இருத்தலால்

வேதகிரியெனவு மேவினான்” (கண்ணி : 123)

என்று பேருருலா குறிப்பிடுகின்றது. திருமுருகன்புண்டித் தலத்தில் இறைவன் கற்பகலோகத்திலிருந்து துருவாச முனிவரால் கொண்டு வந்து நடப்பட்ட மாதவி (குருக்கத்தியின்) கீழ் சிவலிங்கமாக எழுந்தருளிய செய்தியைப் பேருருலா,

“ கற்பகலோகத்துள் கலந்த ஓர் மாதவிக் கீழ்

உற்பவியா நிற்கும் உருவமாய் “ (கண்ணி : 136)

என்று காட்டுகிறது. திருப்புக்கொளியூரில் முதலையுண்ட மதலையைச் சுந்தரர் மீட்ட வரலாற்றைப் பேருருலா,

.....உய்யத்தான்

முன்றாண்டு சென்ற முதலை மகவளிக்க

ஈன்றாக்கு இனிமை தரும் ஈசனார் “ (கண்ணி : 167)

என்று கூறுகின்றது.

மேற்காணுமாறு திருப்பேருருலாவில் திருமுறைகளால் போற்றப்பட்ட தலங்கள் பெரிதும் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டுள்ளன. இ.து

இந்நூலாசிரியருக்குத் திருமுறைகள் பால் ஏற்பட்ட ஈடுபாட்டைக் காட்டுகிறது. பேருரோடு சுந்தரரைத் தொடர்புபடுத்தும் வரலாறுகளும் இந்நூலில் ஆங்காங்கு போற்றப்படுவது திருமுறைகளுக்கு இந்நூல் அளித்துள்ள உயரிய இடத்தைப் புலனாக்குகிறது.

தீருப்பேருருலாவில் புராணக் கதைகளின் தாக்கம் :

பழமையான எந்த வரலாறுகள் இன்னும் மக்களிடையே சொல்லப்பெற்றும் வழங்கப்பெற்றும் வருகின்றனவோ அவையே புராணம் எனப்படும். அவைகள் மகாபுராணங்கள், உபபுராணங்கள், அதிபுராணங்கள் என்ற பிரிவின. சிவமகாபுராணம், கந்தபுராணம் ஆகிய இரு புராணங்களில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகள் பல பேருருலாவில் இடம்பெற்றுள்ளன.

முப்புரம் எரித்த வரலாறு :

சிவபெருமான் முப்புரத்தைச் சினந்து பார்க்க அவைகள் எரிந்த வரலாற்றைச் சிவபுராணம், கந்தபுராணம் ஆகியவற்றில் காண முடிகிறது. இதனைப் பேருருலா,

".....கொழுத்த

புரத்தை எரித்து அறத்தை நிறுத்தி " (கண்ணி : 42)

" வெள்ளி இரும்பாயும் வேங்கை வடிவாயும்

உள்ள புரம் முன்று ஒறுத்துளீர் " (கண்ணி : 845)

என்ற அடிகளில் காட்டுகிறது.

கூற்றுவனை உதைத்த வரலாறு :

மார்கண்டேயனின் சாவைத் தடுக்கச் சிவபெருமான் கூற்றுவனைக் காலால் எட்டி உதைத்த சிவபுராண வரலாற்றைப் பேருருலா,

கூற்றுக்கோல் கோடிக்குலைய ஒரு மகனுக்

கூற்றுக்கோலென்ன உதவினான் (கண்ணி : 48)

என்ற அடிகளில் கூறுகிறது.

மன்மதனை எரித்த வரலாறு :

மன்மதன் தன்னுடைய செருக்குக் காரணமாகச் சிவபெருமானை மோகிக்கச் செய்வேன் என்று கூறி அவர் மீது மலரம்புகளை எறிந்தான்.

இதனைக் கண்ட சிவபெருமான் நெற்றிக்கண் நெருப்பால் மன்மதனைப் பொசுக்கிச் சாம்பலாக்கினார். இப்புராணக்கதையைப் பேருருலா,

மாயவிட்டமாகி மலரைத் தொடுப்பானைச்

சாய விட்டானங் கஞ்சதயத்தான் (கண்ணி : 305)

என்ற அடிகளில் குறிப்பிடுகிறது. இவைதவிர, திருவிளையாடற்புராணத்தில் நாரைக்கு உபதேசித்த படலத்தில் இடம்பெறும் கதையையும், தடாதகைப் பிராட்டி திருமண வரலாற்றையும் இந்நூலில் ஆசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு பேருருலா இறைவனின் பெருமைகளைக் கூற முன்னோர் கூறிய புராண வரலாறுகளை ஆங்காங்கு பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ள தன்மை நூலாசிரியரின் புராணப் பயிற்சியை நன்கு காட்டுகிறது.

பேருர்ப்புராணமும், திருப்பேருருலாவும் :

பேருர்த் தலத்தின் சிறப்புக்களை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ள நூல் பேருர்ப்புராணம் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் கச்சியப்பமுனிவர் ஆவார். இந்நூலின் படலங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வரலாறுகள் அனைத்தும் பேருருலாவிலும் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. பேருர்ப்புராணப் படல வரிசைமுறைப்படி பேருர்பற்றிய சிறப்புகள் அனைத்தும் ஒன்று விடாமல் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் பேருருலா ஆசிரியர் பேருர்ப்புராணத்தை நன்கு கற்றுத் தோந்தவர் என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் பேருர்ப்புராணத்தின் தாக்கம் பேருருலாவின் தோற்றத்திற்கும் நூலமைப்பிற்கும் பெருந்துணை செய்துள்ளது எனக் கூறுமளவிற்கு இந்நூலின் செய்திகள் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறு பேருருலா தமிழ் இலக்கிய உலகில் தமனக்கென ஒரு தனியிடம் பெற்றுத் திகழ்கிறது ; கொங்கு நாட்டில் தோன்றிய உலாக்களில் தனித்தன்மை பெற்றுள்ளது ; பல இலக்கிய உத்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இந்நூலுள் திருமுறைகளின் தாக்கத்தையும் புராணக் கதைகளையும் காணமுடிகிறது.

திருப்பேரூர் மரகத மஞ்சரி

திரு. கா. திருநாவுக்கரசு
தமிழ் விரிவுரையாளர்

எங்கும் எழுந்தருளி அருள் வழங்கும் தன்மையன் இறைவன் ; கற்பனை கடந்த சோதி உயிர்கள் உய்யத் திருமேனி தாங்கி எழுந்தருளுவது உண்டு ; அத்தகைய திருமேனிகளைக் காலுற வணங்கி, கை தொழுதுப் பரவி வணங்கத் திருக்கோயில் அமைந்தது ; திருக்கோயிலில் எழுந்தருளும் இறைவனைச் சலம், பூ, தூபத்தோடு, தமிழும் இசையும் கொண்டு மறவாது வழிபட்டனர். அத்தகைய அருளாளர்களின் அருட்பாடல்கள் இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் நலமளித்தன. அவ்வகையில் கொங்குநாட்டுத் திருத்தலங்களில் திருமுறை வைப்புத் தலமாக விளங்குவது “ பிறவாநெறி “ எனப்பெறும் பட்டிச்சரம் ஆகும். இங்கு ஆன்பட்டி உடையாரும், பச்சைநாயகியும் திருவருளும் அருட்சக்தியுமாக அமைந்து அருள் வழங்குகின்றனர். இப்பெருமானையும் அம்மையையும் பாடிப்பரவி இம்மை, மறுமைப் பலன் பெற்றோர் பலர். அவ்வகையில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிதம்பர தாண்டவராய முதலியார் பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மன் மீதுமரகத மஞ்சரி எனும் நூலினை அருளியுள்ளார்.

சிதம்பர தாண்டவராய முதலியார் :

நூலாசிரியர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியினர் ; இவர் தொண்டை மண்டல வேளாள மரபினர் ; பேரூரில் வாழ்ந்தவர் ; வாக்கு வன்மையுடைய முதுபெரும் புலவராக விளங்கியுள்ளார் ; இவருக்கு உண்டான நிலம் ஒன்று பேரூரில் இருந்துள்ளது ; வறுண் காரணமாக அந்நிலத்திற்குண்டான நிலவரியைச் செலுத்தத் தவறினார் ; இக்காரணத்தால் வரிவசூல் செய்யும் அதிகாரி இவரைப் பொது இடத்தில் முழந்தாளிட்டும், சிறைவைத்தும் அவமானப்படுத்தியுள்ளான். இவரது நண்பரான வேளாளர் ஒருவர் இவரது நிலவரித் தொகையைக் கட்டி இவரைச் சிறை நீக்கினார்.

தண்டனையால் மனம் வாடிய சிதம்பர தாண்டவ முதலியார் தன்றிலையை நினைந்து உருகிப் பேரூர் மரகத வல்லியின் முன்னிலையில் " திருப்பேரூர் மரகத மஞ்சரியைப் பாடினார்.

இப்பாடலைப் பாடி முடிக்கும்போது மரகத வல்லியின் ஒட்டியாணம் தெறித்து விழுந்ததாம். அப்போது வானம் கருத்துப் பெருமழை பொழிந்தது. இவரை முறையின்றித் தண்டித்த அதிகாரி தன் வேலையிழந்து நசிந்து போனான் என்ற வரலாறு செவிவழிச் செய்தியாக வழங்கி வருகிறது.

மரகதமஞ்சரி நூல் பற்றிய செய்திகள் :

மஞ்சரி என்பது சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று ஆகும். மரகத மஞ்சரி என்ற நூல் காப்புச் செய்யுள், உத்துச் செய்யுள் நீங்கலாக முப்பத்தியிரண்டு பாடல்களை உடையது. காப்புச் செய்யுளில் பட்டி விநாயகர் துதியாக ஒரு வெண்பாக் காணப்பெறுகிறது. மரகத வல்லியின் புகழ்ப்பாக்கள் அறுசீர் கழிநொடடி ஆசிரிய விருத்தத்தால் அமைந்துள்ளன. இந்நூலுக்கான ஏட்டுப் பிரதி மதுக்கரை அருணாசல முதலியார் என்பாரிடத்து இருந்தது ; இதனைப் பெரிய புராண உரையாசிரியர் சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் பெற்று 1912 ஆம் ஆண்டு அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.

மஞ்சரி என்ற சிற்றிலக்கிய வகை முப்பது பாடல்களால் பாடப்படுவது ஆகும். இந்நூலின் முப்பத்தியிரண்டு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. முப்பது பாடல்களில் மரகதவல்லியின் பெருமைகளும் இம்மை, மறுமை வேண்டல்களும் இடம்பெறுகின்றன. 31,32 ஆம் பாடல்களில் அடியவர்க்குத் துன்பம் செய்வோர் பெறும் தண்டனைகளைக் கவிஞர் கூறுகிறார்.

இது நூலாசிரியரைத் துன்புறுத்திய அதிகாரியினை ஒறுக்கும் வண்ணம் 'அறம் பாடியதைப்' போன்று அமைந்துள்ளது. மற்ற முப்பது பாடல்களும் சொல்லழகும், பொருள்நயமும், தத்துவச் செறிவும் கொண்டு இனிய நீர்மைத்தாய் அமைந்துள்ளன. இறுதிப் பாடல் இரண்டும் அதிகாரியால் பட்ட வேதனையால் அவர் போன்றோருக்கு விடும் சாபமாக அமைந்துள்ளன.

ஆதலின் 'அவ்விருபாடல்களும் தண்டனையின் கடுமையால் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். மஞ்சரி அமையும் போது நூலாசிரியரால் இப்பாடல்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். முப்பதாம் பாடலில் ஆசிரியரின் வணக்கமும், வேண்டுதலும், வாழ்த்தும் இடம் பெறுகின்றன. ஆகவே 30 பாடல்களும் இரண்டு இணைப்புப் பாடல்களும் என்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது. ஆதலின் இந்நூல் மஞ்சரியின் இலக்கணம் வழுவாமல் அமைக்கப்பெற்றது எனலாம்.

கொங்குநாட்டு ஊர் ஒன்றில் பலகாலம் மழை பொழியாது வறண்டபோது இப்பாடல்களைப் பாடியமையால் மழை மிகுதியாகப் பெய்தது என்ற செவிவழிச் செய்தி ஒன்று உள்ளது. ஒவ்வொரு பாடலும்,

“பேரிமைய வரைவல்லி சீதபரிமளவல்லி

பேரை மரகதவல்லியே”

என்று நிறைவுறுகிறது.

இந்நூலில் மரகதவல்லியின் கருணைச் சிறப்பு, அம்மையை ஒருபாகம் வைத்த பட்டிப் பெருமானின் அருள்நலம், திருமால், விநாயகர், முருகன் ஆகிய தெய்வங்களின் சிறப்புக்கள், பெண் தெய்வங்களின் வகைமைகள், சப்தமாதர்கள் ஆகியன சிறப்பாகப் புனைவப்பட்டுள்ளன; மேலும் இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழத் தேவையான வழிமுறைகள், அறங்கள், அவற்றை நீங்கினார் பெறும் துன்பங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மரகதத்தாயின் சிறப்புகள் :

மலர் முகத்தாள் :

மரகதத்தாயின் உருவநலன் காண்தொறும் காண்தொறும் கவின் தருவது ; வல்வினை நீக்குவது ; அம்முகம் மலர்ந்த முகம் ; இப்பூவுலகில் உள்ள நறுமலர்களின் மலர்ச்சியெல்லாம் ஒருங்கே பெற்ற சிறப்பை உடையது. அன்னையின் ஒவ்வொரு உறுப்பும் ஒவ்வொரு மலராகவும், அம்மலரின் மலர்ச்சியாகவும் விளங்குகின்றன ; அவ்வன்னையின் மலர்ச்சி உயிர்க்குலங்களை மலரவைப்பதாகும் என்பதனை,

“ பீரூத்த கமலத் திரண்டுமுகை முத்துவளர்

பேதையங் கனகவல்லி

பேரிமைய வரைவல்லி சீதபரி மளவல்லி

பேரை மரகத வல்லியே ”

என்ற அடிகள்வழி அறியலாம்.

தாமரைத் திருவடிகள் :

‘செந்தாமரை, முல்லை, கருநெய்தல், வள்ளைப்பூ, காந்தள் ஆகிய மலர்கள் மணமும் மென்மையும் வாய்ந்தன ; இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த மலர்களைப் புலவோர் உவமையாகப் பயன்படுத்துபவர் ; ஆனால் இம்மலர்களோடு ஒப்புமை கூற இயலாத சிறப்பினை உடைய திருவடிகள் மரகதத்தாயின் திருவடிகள் ; ஏதேனும் ஒரு மலரினை அன்னையின் திருவடிக்கு ஒப்புமை கூறினால் அது அம்மலர் பலகாலம் தவம்செய்து பெற்ற பேறாகும் என்கிறார். இதனை

“ பாதாம் புயத்தைமுத லுனதொப்பில் திருவழகு

பண்படுத்த வுமைசொல்லாப்

பன்னாட் டவஞ்செய்த வோகவிஞர் மடமையோ

பாவினியல் போவறிகிலேன் ”

என்னும் பகுதி உணர்த்துகிறது.

அன்னை நலனுக்குத் தோற்ற பொருட்கள் :

மரகதத்தாயின் களங்கமற்ற முகஒளியினைக் கண்டு கலக்கமுற்ற நிலவு, விடையேறும் அண்ணலான பெருமானிடம் சென்று, தாயின் முகஒளியின் காரணத்தை அறிய ஆசைப்பட்டது ; ஆனால் நாணிக் கேட்காமல், தன்மேல் உள்ள களங்கம் நீங்குமாறு தன்னைத் தேய்த்துத் தேய்த்துச் சிறிதானது என்பதை,

“விடை யண்ணல் தாள்புகுந் துன்முகச் செவ்விநிகர்
வினவநா ணிலவுமதிதன்
மேற்களங் கங்கெடத் தேய்த்தரு ளெனத் தாழ் ”

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. பகையளிக்கும் வேல்கள் மரகதத்தாயின் திருக்கண்ணின் கூர்மைக்கு வருந்தி, கொல்லர்களைத் தஞ்சம் புகுந்தன.

கந்தனைச் சுமந்து பணிசெய்யும் மயில், இறைவியின் சாயல் தனக்கு அருள்வாய் என முருகப்பெருமானை வேண்டியது. சுருதிகளின் நாயகனாம் நான்முகனைச் சுமக்கும் அன்னப்பறவை, பச்சைநாயகியின் நன்னடை கண்டு வருந்தி நடை கற்கச் சென்றதை,

“சுருதிநா யகனைச் சுமக்குநட் பாலருள்
சுரந்திது வருத்துகென்னப்
பெடையன்ன மின்னநின் னடைகண்ட கற்கவளர்
பேதையங் கனகவல்லி .
பேரிமைய வரைவல்லி சீதபரி மளவல்லி
பேரைமர கதவல்லியே ”

என ஆசிரியர் நயம்பட உரைக்கின்றார்.

மூவர்க்கும் மூத்தவன் :

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் தொழில்களின் ஆதிதேய்வங்களாக அமைப்பவர்கள் அரி, அரன், பிரமன் ஆவர் ; இவர்களின் மேலான பராசக்தியாக விளங்குபவன் மரகதவல்லித்தாய் ஆவாள் ; இவள் ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அனாதி காலத்தே தோன்றிய மூத்தவன் என்பதனை,

" அரியோடு அரன் பிரமன் மூவர்க்கும் ஆதியே

அனாதி காலத்தில் உற்று " என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

மரகதவல்லி, மலையத்துவன் மகளாக இமயமலையிலே தவழ்ந்து விளையாடியவள் ; கடல் மூத்த பிஷ்வுலகில் வாழும் உயிர்கள் இன்பமுற அருளுபவள் ; இந்தமிழால் போற்றும் புலவர்களிடமிருந்து நடை பயிலுபவள் ; ஐம்புலனை அடக்கி, யோக நிடைகளைச் செய்து வினைமுதிர்ந்து வழிபடுவோர்களுக்கும் மலத்தினை நீக்குபவள் ; இதை,

" புரியோக நிட்டையில் முதிர்ந்தமும் மலமறப்

புலனைந் தடக்கியொருமெய்ப்

பொருள்கண்டு தண்டா விருட் பெடு ளவெறுப்பெலாம்

போக்கி தெளிந்த ஞானப்

பெரியோர்க ளிதயாம் புயந்தொடு மிருந்துவளர்

பேதையங் கனகவல்லி "

என்ற பாடலில் ஆசிரியர் விளக்குகின்றார்.

அருட்பணி ஆற்றும் மூவர் :

" பிரமன், திருமால், அரன் " என்ற வரிசைமுறையில் அமைப்பது மரபு ; ஆனால்,

" நிரையிட்ட நான்முகன் முகுந்த னிந்திரன்மூவர்

நின்னருட் படியேவலால்

நீள்புலன முற்றும் படைப்பதுங் காப்பதும்

நிலவின் னரசாள்வதும் " 124

என்று ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார் ; சிவனுக்குப் பதிலாக இந்திரனைப் பொருத்தியிருப்பது உமையொரு பாகத்தில்கொண்ட எம்பெருமானைச் சிறப்பிப்பதற்காகவே என்பது தெள்ளிவாகிறது.

அலைமகள், கலைமகள், இந்திராணி, இரதி என்ற நால்வரும் மரகதவல்லிக்குக் குற்றேவல் புரியும் இளையராகப் பணிபுரியும் பெருமையுடையவர்கள். இதனை,

“ திரையிட்ட புவனகோ டிகளெலா மன்னைந்
திரிந்து விளை யாடுசிறிற்
செங்கமலை வெண்கமலை யிந்திராணி யிரதிநின்
சிறறடிக் குற்றேவலார் ” என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

மழலைத் தேன்மொழியாள் :

கண்ணுதற் கடவுளான பட்டிசர் மகிழும்படியாக இனிய மொழிகளை மரகதவல்லித்தாயார் பேசுகின்றாள் ; அம்மொழி அரிதான மொழி இனிதான மொழி. ஆகையால் ஆசிரியர் குறிஞ்சித்தேனில் பால்கலந்ததைப் போன்ற இனிமையுடையது அம்மையின் இன்மொழி; என்கிறார். இதனை,

“ கண்ணுதற் பட்டிசர் திருமுடி யசைத்துக்
களிக்குமழ லைக் குறிஞ்சிப்
பிரசங் கலந்தபா லிரசங் கனிந்தசொற்
பேதையங் கனகவல்லி ”

என்று பாடுகிறார். இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த மரகதவல்லியே மக்களுக்கு நல்லழகும், நீண்டாயுளும் அளிக்கக்கூடிய கருணை வாய்ந்தவள். இதனை,

“ நல்லழகு நிறையாயுள் பெறுவதும் நின்னருள்
நயந்தவர்க் கலதுவருமோ ”

என்று விளக்குகின்றார்.

அடியவர்க்கு அருளும் முன்று முகம் :

அன்னை தன்னுடைய அடியவர்களின் பக்குவத்திற்கேற்ப அருளுபவள். விழைவாற்றல், செயலாற்றல், அறிவாற்றல், (இச்சை, கிரியை, ஞானம்) என்ற முன்று தன்மைகளின் வெளிப்பாடாக அலைமகள், மலைமகள், கலைமகள் என்ற வடிவங்களில் அருள் புரிகிறாள் ; செல்வம், உறுதி, கல்வி ஆகியவற்றை அருளும் திருவடிவாகவும் திகழ்கிறாள். இதனை,

“அன்னைநின் அடியவர்க் கருள் புரிதல் முன்று முகம்

அதனினொன் றாதிபரையாய்

அறமுதற் பொருள்நாற்கும் அணிமாதி யுந்தருவை

யனுவளவு பழுதுறாது

பொன்னைநிகர் கமலையாய்ச் செல்வமே தருவையது

புத்தி போய்ச் செய்கை தவிர்ப்

பொறையிங்கி தம் வணக் கங்கெட் டகங்கார

பூதம் பிடித்தலைக்கும்

மின்னைநிக ரிடைவாணி யாய்க்கல்வி தருவையது “

என்னும் பகுதி காட்டுகின்றது.

ஐம்புலன்அடக்கி ஆணவம் நீக்குபவள் :

“அருளது சக்தியாகும்” என்பார். உயிரானது ஐம்புலனை அடக்கிச் சக்தியினது கருணையால் ஆணவம் நீங்கிச் சிவத்தை அடைய வேண்டும். அப்போது இன்ப துன்பமற்ற பேரானந்தத்தை உயிர் அனுபவிக்கும் என்பது சைவசித்தாந்த உண்மை ; இவ்வுண்மையை

நன்கறிந்த நூலாசிரியர் மரகதவல்லியின் பெருமையாக,

“ மனாதியொரு நான்குங் குவிந்துள் ளொடுங்கிமேல்
வரும்ஐம் புலன்களவையென்
வயமா யடங்கிக் கிடந்து காமாதியனு
மாத்திரமி லாத்திறமுமீ
கெனாகமிது யாருனு பேறாறு மாணவக்
கிழங்கெலாம் பிடுங்குண்டுபோய்
இச்சையும் வெறுப்புமொன்றினை யொன்று தின்றுசுக
மிதுதுக்க மென விரண்டும் ”

என்று கூறி அதன் வழி, சைவசித்தாந்த உண்மையை உணர வைப்பது
சிறப்புக்குரியதாக உள்ளது.

மனிதரைப் பாடாத மனம் தருவாள் :

மனிதரைப் பாடிப்புகழ்தல் அவர்களது உண்மைத்தன்மையை
உரைப்பதாக அமைய வேண்டும் ; ஆனால் எவ்விதத் தகுதியும்
இல்லாதவரைப் பாடித்துதித்தல் தவறானது ; இந்நிலையைச்
சுந்தரமூர்த்தி அடிகளும் கண்டிக்கிறார் ; இந்நிலையினை மரகதமஞ்சரி
ஆசிரியர் மரகதவல்லியிடம் கூறி அவளைப் பாடும் தன்மையைத்
தனக்கு அருள வேண்டுகின்றார்.

“ மையறுமே னுளமனி தரைப்பாடி யுழலுதன்
மலரடி துதிக்குதில்லை
மனிதரைப் பாடா திருத்தியென் றாலுண்டி
வாதையால் நிற்குதில்லை ”

என்ற அடிகளால் வாழ்வியல் தேவைகளுக்காக மனிதரைப் புகழாதிருக்க
அருள்புரிவாய் என்று வேண்டுகின்றார் ; இதன் மூலம் தன்உழைப்பாலும்
தெய்வ அருளாலும் நல்வாழ்க்கை அமையவேண்டும் என்ற கருத்து
உறுதியாகிறது.

கணக்கிலடங்கா துன்பம், கணக்கிடுவான் அன்னை :

துன்பம் மனிதவாழ்க்கையின் ஒருபகுதி ; இரண்டு துன்பங்களுக்கிடையே தோன்றும் இடைவெளியே இன்பம் என்கின்றனர். ஆகவே நீண்டதொரு தன்மையை உடையது துன்பங்களாகும்; இத் துன்பங்களைத் தூரத்தே நீக்குவதற்கு இறையருள் வேண்டும் ; இறைவனால் மட்டுமே மானுடத்தின் துன்பங்களைக் குறைக்கவும், நீக்கவும் இயலும். அத்தகைய துன்பங்களை நூலாசிரியர் அனுபவித்ததை முன்னர் கண்டோம். அத்தகைய துன்பங்களை மரகதவல்லியிடம் எடுத்துரைப்பதாக,

“ முற்றுமொரு கடல்மணலை யெண்ணலாம் விண்ணிடை
முளைத்தமீ னளவுசொல்லாம்
முன்பிறந் தோரிறந் தோர்களித் தனையென்று
முழுதுமொரு தொகை காணலாங்
கற்றுமுண ராக்கடைய னெஞ்சினிற் குறைவிலொரு
கவலையும் படு துயரமும்
கணிதத் தடங்கா திதற்குநின் னருளலது
சதியெனக் கேது புகல்வாய் “

என்னும் பாடல் அடிகள் அமைகின்றன. இவ்வடிகள் தாயுமானவரின் அருள் அடிகளை நினைவூட்டுகின்றன.

குறையொன்றாய்மிலாது காப்பாள் :

முறையால் வழிபடாதோர், முழுமனத்தோடு இறைத்தொண்டு செய்யாதார், தன்னையே இறையென்று தருக்கி நடப்போர், இவர்கள் தங்கள் வல்வினையால் அடாது செய்கின்றனர்; அவர்களையும் காப்பவன் மரகதவல்லித் தாய். அவர்களுக்கும் அருள்வழங்க ஆசிரியர் பின்வருமாறு வேண்டுகின்றார்

“ முறையென்று நிற்பதத் தன்பொன் றிலாதவன்
 முன்னின்று துதியாதவன்
 முழுமனத்தொண்டு செய்யாதவன் சின்னாளின்
 முறைதவறி னன்தன்னையே
 யிறையென நினைப்பவன் சின்னாள் மறப்பவன்
 இவனையுன் றனையனெனவே
 யிங்கடமை கொண்டுபின்னாள்வதே கடனுனக்
 கீதுண்மை யாகுமதனாற்
 குறையொன்று வராமல் நோயொன் றுறாமல் நல்
 குரவொன்று பற்றாமல் நான்
 கொண்டசெய் கையிலொருவ ரிகழாமல் நீயருள்
 கொடுத்துரட் சனை செயம்மா “

அன்னை அருளிருந்தால் அனைத்தும் பெறலாம் :

மானமது நீங்காமல் வாழவேண்டும். ‘ மானம் இழந்தபின்
 உயர் வாழ்தல் இன்னா’ என்று இன்னாநாற்பதும் கூறும் ; இறைமாட்சி
 பொருந்திய மக்களைப் பெறவேண்டும் ; அவ்வாறு மக்களைப்
 பெறுவதற்கான உயர் குணங்கள் இல்லையெனில் பிள்ளைப்பேறு
 நீங்கியே வாழலாம் என்பது முதலான சில அறங்களைக் கூறி
 இவற்றினைக் கொடுக்கவும், குறைகளை நீக்கவும் மரகதவல்லித்தாயால்
 மட்டுமே இயலும் என்பதனை,

“ மானமது கெடவுண்டு வாழ்வதில் விடங்கொண்டு
 மரணத்தை யடைதல் நன்றாம்
 மாட்சியறி வில்லாத மக்களைப் பெறுவதிலு
 மலடா யிருத்தல் நன்றாம்
 தானதன் மஞ்செய்து வாழ்கிலார் பேதைபோற்
 றான்பிச்சை புகுதல் நன்றாம்

தன்மனதொ டொவ்வாத மனைவியொடு வாழ்தலிற்

சன்யாச மாதல் நன்றாம்

ஆனமதி யில்லாத பேர்நட்பில் நல்லவர்

அனேகர் பகை பெறுதல் நன்றாம்

அதுவெலா நின்னருள் பெறாவிடற் பெற்றா

லனைத்துமினி தெய்துமம்மா “

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

தாயிடம் தர எனச் சீராடலாம் :

தாயிடம் குறை கூறலாம் ; எப்பொருளும் எனக்குத்தா எனச் சீராடலாம் ; உரிமையோடு தாயோடு உறவாடலாம் என்பதனை,

“தாயொடிவை யென்குறை யெனக்குவேண் டுவதி.”து

தாவெனச் சீராடவுந்

தனையர்க்கு முறையமைத் தனையர்நினை வின்படித்

தயாவைத்தல் தாயர்முறைமை “

என்னும் அடியில் விளக்குகிறார். மேலும் உலகத்தாய் என்று நாவெல்லாம் புகழும் பெருமையள் மரகதவல்லி. அத்தகைய மரகதவல்லித் தாயை வாயொடும் மனத்தொடும் எண்ணி வழிபட வேண்டும் என்பதை,

“நாவினுக் கோருறுதி யுலகமா தாவெனும்

ஞாயமொன்றுளதாகையால்

வாயொடு மனத்தொடு மெனண்ணத்தி லொடுநின்று

வாழி நீ வாழி யம்மா

மதிவைத்த சடையொடு கபாலகு லத்தினொடு

மன்னுகங் காளவுருவப்

பேயொடு நடிக்கும் பிரானொடு புணர்ந்துவளர்

பேதையங் கனகவல்லி

பேரிமைய வரைவல்லி சீதபரி மளவல்லி

பேரைமர கதவல்லியே “

என்னும் பாடலில் கூறுகின்றார்.

நிறைவுகள் :

மரகதவல்லி அம்மையைக் கசிந்துருகி வழிபடுதற்குரிய பாடல்களாக மரகதமஞ்சரி அமைகின்றது. மரகதவல்லியோடு நேரிடையாகப் பேசும்முறையில் வேண்டும் விதமாகத் திருப்பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன ; வழிபாட்டில் பரவுதற்குரிய முறையில் ஓசை நயமும், பொருள் ஆழமும் கொண்டுள்ளன.

இறுதி இரண்டு பாடல்கள் தனித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இது அறம் பாடும்முறையில் அமைந்துள்ளதால் தனித்த நிலையிலேயே கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

மரகத மஞ்சரி எனும் இத்திருநூற் பாடல்கள் மரகதவல்லித் தாயின் திருவடிகளில் மணம்கொண்ட மலர்ச்சியுள்ள மலர்களால் அருச்சிப்பதைப்போலவே அமைந்துள்ளது சிறப்பிற்குரியது.

பேரூர்ப்புராணம்

முனைவர் வெ. இராசேசுவரி
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

பேரூர்ப்புராணம்

கொங்குநாட்டுச் சிவத்தலங்களிலே சிறப்புக்குரிய தலமாக விளங்குவது திருப்பேரூர்த்தலமாகும். சைவசமயக் குரவர்களுள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் தேவாரம் பாடித் துதித்துள்ள இத்தலம் வைப்புத் தலமாகும். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்று சிறப்புக்களும் ஒருங்கே பொருந்தியது பேரூர்த்தலமாகும். இத்தலம் பற்றி எழுந்த தலபுராணம் பேரூர்ப்புராணம் ஆகும். இப்புராணத்தை இயற்றியவர் கச்சியப்பமுனிவர் ஆவார். இப்புராணத்தில் அடங்கியுள்ள சைவசிந்தாந்தக் கருத்துக்கள், மூர்த்தி தலத் தீர்த்தச் சிறப்புக்கள், சைவசாதனங்கள் தெய்வத் திருவுருவங்கள், கவி நலன்கள், சமுதாய அமைப்பு ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

நால் அமைப்பு

தண்டியலங்காரம் கூறும்,

“ வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினொன்று
ஏற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று ”

என்னும் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது பேரூர்ப்புராணம். இதன்படி, நூலாசிரியர் நூலுக்கு ஏற்புடைக் கடவுளுக்கோ அல்லது தான் வழிபடும் கடவுளுக்கோ வாழ்த்து, வணக்கம் முதலியன கூறுவது மரபாகும். இம்மரபினைக் கச்சியப்ப முனிவர் தம் நூலில் அமைத்துள்ளார். பேரூர்ப்புராணத்தில்.

" அங்குசபாசம் அணிந்து வெற்பு உயிர்த்த ஆரணங்கு
அன்னை என்றுணர்த்தி

வெங்கலி முழுதும் துமித்து அருள் பட்டிவிநாயகன் சேவடி
பணிவாம்"

என்று விநாயகப்பெருமானுக்குக் வணக்கம் கூறி, நூலுக்குக் காப்பமைத்துள்ளார். இப்பாடலில் முப்பத்தாறு சொற்கள் உள்ளன. சைவ சித்தாந்தத் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு. அதனைக் குறிப்பால் விளக்கும் வகையில் படலங்கள் முப்பத்தாறு என அமைத்துள்ளார் கச்சியப்ப முனிவர். பேரூர்ப்பட்டிப் பெருமான் திருக்கோயில் கனகசபை முன்மண்டபத்தில் முப்பத்தாறு தூண்கள் உள்ளன.

பேரூர்ப்புராணத்தில் பட்டிசர், அரசம்பலவாணர், மரகதவல்லி, முருகக்கடவுள், திருநந்திதேவர், சண்டிசர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், மற்ற நாயன்மார்கள், குருமூர்த்திகள் ஆகியோர்களுக்கு வாழ்த்துப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவையடக்கப் பாடலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

படலங்களின் உட்கருந்துக்கள்

பேரூர்ப்புராணத்தின் தொடக்கத்தில் திருநாட்டுப்படலம், திருநகரப்படலம் என்னும் இருபடலங்கள் உள்ளன. திருநாட்டுப் படலத்தில் கொங்குநாட்டின் வளமும், திருநகரப்படலத்தில் பேரூர் நகரின் சிறப்பும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. வளம்பல தரும் பதியாக பேரூர் காட்டப்பட்டுள்ளது. நகரப்படலத்தை அடுத்து அமைந்துள்ள நைமிசப்படலத்தில் நைமிசவனமும், அவ்வனத்தில் தவம் செய்து பயன் பெற்ற முனிவர்களின் பெருமையும் கூறப்பட்டுள்ளன. " பேரூர் என்னும் தட்சிணகயிலாயமே யாவரும் எளிதில் போக, மோட்சங்களை அடையத்தக்கது" என்று இறைவன் திருநந்திதேவருக்குக் கூறியதை புராணவரலாற்றுப்படலம் விளங்குகிறது.

பேருர்த்தலத்திற்கு வந்து வழிபாடு செய்தோர் பெற்ற பெரும்பயனின் சிறப்பை, நாரதன் வழிபடு படலம், காவலன் வழிபடு படலம், காமதேனு வழிபடு படலம், குழகன் குளம்புச் சுவடுற்ற படலம், நிருத்தப் படலம், பள்ளாப் படலம், அழகிய திருச்சிறற்பலப் படலம், வியாதன் கழுவாய்ப் படலம் முதலிய படலங்களில் கச்சியப்பமுனிவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேருர்த்தலத்தில் வழிபட்டுச் சாபம் தீர்த்துக் கொண்டவர்கள் வரலாற்றைச் சுமதிகதி பெறுபடலம், முசுகுந்தன் முகம் பெறு படலம், இந்திரன் சாபம்தீர்ந்த படலம், கரிகாற்சோழன் கொலைப்பழி தீர்ந்த படலம் முதலிய படலங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இப்படலங்களில் ஐந்தெழுத்தின் பெருமை, காஞ்சிநதியின் சிறப்பு, அணிநலன்கள் முதலியவற்றின் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பேருர்த்தலத்தில் தவம் புரிந்து இறைவன் அருள்பெற்ற திறத்தை அபயப்படலம், மருதவரைப் படலம், விசுவாமித்திரன் வரம்பெறு படலம், அந்தகன் அரசுபெறு படலம், அங்கிரன் கதிபெறு படலம் கௌரி தவம்புரி படலம், குசத்துவசன் வரம்பெறு படலம், குலசேகரன் குட்டேநாய் தீர்ந்த படலம், திரிலோகசோழன் செயிர் தீர்ந்த படலம், முதலிய படலங்களில் கூறியுள்ளார். இதில் தவத்தின் வலிமை, சிவ சின்னங்களின் சிறப்பு ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன. தலவிசேடங்களைக் கூறுவதாகத் தலவிசேடப் படலம், விசேடபூசைப் படலம் ஆகிய படலங்கள் அமைந்துள்ளன.

தலத்தின் வேறு பெயர்கள்

தவம் முற்றியதால் 'தவசித்திபுரம்' என்ற பெயர் பெறுகிறது. இறைவன் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தலால் 'மேலைச் சிதம்பரம்' எனவும், முத்தியைத் தருதலால் 'பேருர்' எனவும் பெயர் பெறுகிறது. மேலும் பத்திபுரி, வன்மீக நகரம், பரம்புரம், கனகபுரி, போதபுரம், நாட்டிய புரம், ஆதிபுரம், மேரு நகரம், ஞானபுரம் முதலிய காரணப் பெயர்களையும் உடையது.

பேரூர்த்தலத்தில் நடைபெற்ற திருமண சரிதம் கூறுவதாகக் கௌரி திருமணப்படலமும், தெய்வானை திருமணப் படலமும் அமைந்துள்ளன. பேரூர்த்தலத்தின் பெருமை, தீர்த்தச் சிறப்பு, அதிசயங்கள் முதலியன தென்கயிலாயப் படலம், வடகயிலாயப் படலம், தீர்த்தப் படலம், திருநீற்றுமேட்டுப் படலம், விம்மிதப் படலம் என்னும் படலங்களில் அமைந்துள்ளன. சிவபெருமான் கோமுனி, பட்டிமுனி இருவருக்கும் அருளிய திறத்தை உபதேசப்படலம் கூறுகிறது.

இவ்வாறு முப்பத்தாறு படலங்களும் பேரூர்த்தலத்தின் சிறப்பை ஒட்டியே அமைந்துள்ளன. பேரூர்ப்புராணத்தில் இரண்டாயிரத்து இருநூற்றி இருபது பாடல்கள் உள்ளன; மிகச்சிறந்த இலக்கியத் தன்மை கொண்ட நூலாக இது உள்ளது.

கச்சியப்பமுனிவர் வரலாறு

பழங்காலந்தொட்டு தமிழ்நாடு ஐந்து மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதனைத்

"தமிழ் மண்டலம் ஐந்து "

எனத் திருமந்திரமும்,

"வியன் தமிழ் நாடைந்து"

எனத் தண்டியலங்காரமும் கூறுகின்றன. ஐந்து மண்டலங்களாவன : சேர மண்டலம், சோழ மண்டலம், பாண்டி மண்டலம், தொண்டை மண்டலம், கொங்கு மண்டலம் என்பனவாகும்.

இவ்வைந்து மண்டலங்களுள் கச்சியப்பமுனிவர் தொண்டை மண்டலத்தைச் சார்ந்தவர். ஔவையார் தொண்டை மண்டலத்தின் பெருமையை, 'தொண்டை நன்னாடு சான்றோர் உடைத்து' என்று கூறியுள்ளார். வளங்கெழு தொண்டைநாட்டுத் தலங்களுள்

திருத்தணிகை கச்சியப்பமுனிவர் அவதரித்த தலமாகும். இவர் காஞ்சி வேளாளர் மரபைச் சேர்ந்த அயிசித்தர் இனத்தில் தோன்றியவர்.

கச்சியப்பரின் இளமைக்காலம்

கச்சியப்பர் சிறுவயதிலிருந்தே கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்திருந்தார். தலயாத்திரை மேற்கொண்டு பல தலங்களை வழிபட்டு வந்தார். திருவாவடுதுறையில் திருச்சிற்றம்பலத் தேசிகரைக் கண்டு தரிசித்துச் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அந்நாளில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் இளையபட்டத்திலிருந்த அப்பலலாணத் தேசிகரிடம் உபதேசமும், தீக்கையும் பெற்றார். துறவொழுக்கத்தில் இருந்த ஈடுபாடு காரணமாக அனைவரும் இவரைக் கச்சியப்பமுனிவர் என்றழைத்தனர்.

கச்சியப்பமுனிவரின் புலமைத்திறம்

திருவாவடுதுறையிலிருந்து திருவானைக்காவிற்கு வந்து சில காலம் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது திருவானைக்காபுராணம் பாடினார். கச்சியப்பமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட முதல்நூல் இதுவாகும். சிலகாலம் பூவானூரில் தங்கியிருந்தபோது பூவானூர்ப்புராணம் பாடினார். கச்சியப்ப முனிவர் கொங்குநாட்டில் தலயாத்திரை மேற்கொண்டபோது பேரூரில் சிலகாலம் தங்கினார். அப்பொழுது பேரூர்த்தலத்தின் பெருமைகளைக் கூறும் பேரூர்ப்புராணம் பாடினார். திருத்தணிகையில் தங்கியிருந்தபோது இவர் மாணாக்கர் கந்தப்பையர் வயிற்றுக் குன்மநோயினால் அவதியுற்றார். அந்நோயைப் போக்கத் திருத்தணிகையாற்றுப்படையும், திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியும் பாடினார்.

கச்சியப்பமுனிவர் சென்னையில் பக்தர்களின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப விநாயகப்புராணம் பாடினார். அதுபொழுது சிவஞானமுனிவர் காஞ்சியில் காஞ்சிப்புராணம் பாடினார். காஞ்சிப்புராணத்தில் நடராசர் துதியை முன் வைத்தது பற்றிய வாதம் ஏற்பட்டது.

"சங்கேந்தும் மலர்க்குடங்கை"

எனத் தொடங்கும் நடராசர் வாழ்த்தை முதலில் கூறக்காரணம் என்ன என அறிஞர்கள் தடை எழுப்ப அதற்குச் சிவஞானமுனிவர் தம் மாணாக்கரான கச்சியப்பமுனிவரை அழைத்து விடையளிக்குமாறு பணித்தார். கச்சியப்பரும் ஓதுவாரை அழைத்துக் காஞ்சிக்குரிய தேவாரப் பாடலைப் பாடுமாறு வேண்ட, ஓதுவாரும் 'திருச்சிற்றம்பலம்' எனக் கூறித் தொடங்கினார். உடனே கச்சியப்பமுனிவர் 'பிருதிவியம்பலம்' எனக் கூறாது 'திருச்சிற்றம்பலம்' எனக் கூறுகிறார். இது உங்களுக்கு உடன்பாடா? என வினவினார். அனைவரும் உண்மை உணர்ந்து தலை வணங்கினார்கள்.

கச்சியப்பமுனிவர் தமது குருவான சிவஞானமுனிவரின் வேண்டுகோளின்படி காஞ்சிபுராணத்தின் இரண்டாங் காண்டத்தைப் பாடினார். காஞ்சியில் தங்கியிருந்தபொழுது கச்சியானந்த ருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது, கச்சியானந்த ருத்திரேசர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலிய சிற்றிலக்கியங்களையும் இயற்றி அருளினார். இவ்வாறு பல நிலைகளில் புலமைபெற்றுத் திகழ்ந்தார்.

கச்சியப்பமுனிவர் படைத்த சிற்றிலக்கியங்கள்

குமரகுருபரர், சிவப்பிரகாசர் முதலியோர் பல சிற்றிலக்கியங்களைப் பக்திஇலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணைநிற்கும் வகையில் படைத்தனர். அம்மரபைப் பின்பற்றி கச்சியப்பமுனிவரும் பல சிற்றிலக்கியங்களைப் படைத்தார். பிரமீசர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, பஞ்சாக்கர தேசிகர் அந்தாதி, கச்சியானந்த ருத்திரேசர்கழிநெடில், திருத்தணிகை ஆற்றுப்படை, சென்னை விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ் முதலியன கச்சியப்பமுனிவர் பாடிய சிற்றிலக்கியங்கள் ஆகும்.

கச்சியப்பமுனிவரின் மறைவு

கச்சியப்பமுனிவரின் தோற்றம் பற்றிய காலத்திற்குச் சான்று ஏதும் கிடைக்கவில்லை. கச்சியப்பமுனிவர் இறைவன் திருவடியடைந்த காலத்தை விரிவாகக் கூறும்பாடல் ஒன்று திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடுகளில் உள்ளது. காஞ்சியில் சாலிவாகன சகாப்பதம் 1712-க்குரிய சாதாரண வருடம் சித்திரை மாதம் 11-ஆம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை புனர்புச நட்சத்திரத்தில் இறைவனடி சேர்ந்தார் என்பதை,

"ஏர்தரு சாலிவாகன சாகாத்தம்
ஆயிரத் தெழுசத் தொடுபத்து
இரண்டின்மேற் சாதாரண வருடத்தில்
இசைதரு சித்திரைத் திங்கை
சார்தருதேதி பத்தினோ டொல்
தருசெவ்வாய் வாரம் பருவத்திற்
துத்தமி புனர்புசத் திருநாளிலே
தவலறு கும்ப லக்கினத்திற் ... "

என்ற திருத்தணிகைப் புராணப்பாடல் கச்சியப்பமுனிவரின் மறைவைக் கூறுவதாக உள்ளது.

தலபுராணங்களில் பேரூர்ப்புராணம்

இறைவன் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள இடம் தலம் எனப்படும். தலத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் இறைவனையும், தலத்தின் சிறப்பினையும், தீர்த்தத்தின் உயர்வையும் கூறுவதாக அமைவது தலபுராணம் ஆகும். அவ்வகையில் பேரூர்ப்புராணம் பேரூரின் தொன்மைச் சிறப்பு, பெருமை, அங்கு தவமியற்றி அருள் பெற்றவர்கள் சிறப்பு முதலியவற்றை விரிவாகக் கூறுகிறது. மேலும் அங்கு

எழுந்தருளியுள்ள பட்டிப்பெருமானின் சிறப்புக்களையும் இறைவனின் அருட்திறத்தையும் மிகச்சிறப்பாக விளக்கியுள்ளது.

புராணம் - பொருள் விளக்கம்

புராணம் என்பதற்குப் பழமை என்பது பொருள். தொல்காப்பியர் கூறும் எண்வகை வனப்பு நூல்களில் தொன்மை என்னும் வனப்பு நூலே புராணம் என்று கூறப்படுகிறது. தொன்மை எனினும் புராணம் எனினும் ஒக்கும். தொன்மை என்பது பழைமையைக் குறிக்கும் என்பதை,

"தொன்மை தானே உரையொடு புணர்ந்த
பழைமை மேற்றே"

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்குகிறது. புராணங்கள் என்ற பெயரில் "மாபுராணம், பூதபுராணம்" ஆகியவை இறையனார் களவியல் உரையில் முதன்முதலில் குறிக்கப்பெறுகின்றன. மணிமேகலை நூலில் சமயக்கணக்கர் தந்திரங்கேட்ட காதையில் "கடல்வணன் புராணம்" எனக் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது. எனவே புராணம் என்ற சொல் காப்பிய காலத்திலேயே பயின்றுள்ளமை புலனாகிறது.

திருவாசகத்தில் சிவபுராணம் என்றே ஒரு பகுதி உள்ளது. சைவத் திருக்கோயில்களில் பஞ்சபுராணம் ஒதும் மரபு தொன்றுதொட்டே இருந்து வருகின்றது. வடமொழிநூலார் புராணங்களை "மகாபுராணம்" "உபபுராணம்" என இருவகைப்படுத்துவர். மகாபுராணங்கள் அனைத்தையும் இயற்றியவர் வியாசர். மகாபுராணங்களின் எண்ணிக்கை 18. உபபுராணங்கள் 18. இவைகளை இயற்றியோர் பலர்.

கச்சியப்பமுனிவர் பதினெட்டு மகாபுராணங்களின் பெயர்களையும்,

"மச்சம் சூர்மம் வராகம் வாமனம்
பதுமம் வைணவம் பாகவதம் பிரமம்
சைவம் இலிங்கம் பெளடியம் நாரதீயம்
காருடம் பிரமகை வர்த்தம் காந்தம்
மார்கண் டேயமாக்கி னேயம் பிரமாண்டம்
பாற்படு பதினெண் புராணமாகும்"

என்று விநாயகப்புராணத்தில் புராண வரலாற்றுப் படலத்தில் கூறியுள்ளார். புராணங்கள் பொதுவாகப் பதினெட்டு என்று கூறும் மரபு உண்டு. ஒட்டக்கூத்தர்,

"பரவுவன யாமளமோ பதினெட்டுப் புராணமோ
விரவுவன பூதமோ விண்முதல் ஐம்பூதமோ"

என்று தக்கயாகப்பரணியில் பதினெட்டுப் புராணங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டு என்பதை தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புராண நூற்றாண்டு எனலாம். அதனைத் தொடர்ந்து 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலும் மிகுதியான புராணங்கள் தோன்றின.

புராணங்களின் வகைகள்

பொதுவாகப் புராணங்களை மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. சான்றோர்களின் வரலாற்றை எடுத்தியம்புவது ஒரு வகைப் புராணமாகும். இதற்குச் சேக்கிழார்புராணம் போன்ற நூல்கள் சான்றாகும்.

2. தெய்வத்தின் அருள்தன்மையை எத்தலத்துடனும் சார்த்திக் கூறாது, தெய்வத்தின் செயலை மட்டும் கூறும் புராணம் ஒருவகை. இவ்வகைக்குக் கந்தபுராணம் போன்ற புராணங்கள் சான்றாகும்.

3. இறைவன் புகழை ஒரு தலத்துடன் இணைத்து அத்தலத்தின் பெருமையினையும், அங்குள்ள தீர்த்தத்தின் பெருமையினையும், அவ்விறைவனின் பெருமையினையும் கூறுவது ஒருவகைப் புராணம். இவ்வகைப் புராணமே தலபுராணம் ஆகும். இதற்குப் பேரூர்ப்புராணம் முதலியன சான்றாகும்.

புராண வகைகளில் தலபுராணங்களே அதிக எண்ணிக்கையில் உள்ளன. தலபுராணங்களின் அமைப்பு செய்யுள் வடிவில் அல்லது வசன நடையில் இருக்கும். 16, 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலும், 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இலக்கியங்களைத் தன்வயப்படுத்தி ஆட்சிபீடத்தில் அமர்ந்திருந்தது இத்தலபுராணங்களே ஆகும்.

தலபுராணங்களின் தோற்றம்

காலச்சூழலுக்கும், மக்களின் மனநிலைக்கும் ஏற்ப இலக்கியங்கள் தோன்றுவதுண்டு. ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் பக்தி அடிப்படையில் இறைவன் மீதும், தலங்களின் மீதும் சிறுசிறு பதிகங்களைப் பாடினர். அப்பதிகங்களைக் காப்பியவடிவில் எழுத முயன்ற புலவர்கள் தலபுராணங்களாகத் தந்தனர். பக்திப்பாடல்களின் வளர்ச்சியே தலபுராணத் தோற்றத்திற்கு முக்கியக் காரணமாக அமைந்தது.

"கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டா" என்ற ஒளவையார் வாக்கிற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு ஊரிலும் கோயில்கள் இருப்பதைக் காணலாம். அக்கோயில்களின் அடிப்படையில் பல கதைகள் வழங்கின. அக்கதைகளை மக்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்பப் புலவர்கள் புராணமாகச் செய்தனர்.

தலபுராணங்களின் பொது இலக்கணம்

தலபுராணங்களைப் புலவர்கள் முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என முன்றையும் மையமாக வைத்துக் கற்பனையும் கலந்து தந்தார்கள். பேரூர்ப்புராண முகவுரையில் திரு. த.ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்

"புராண இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் பெருங்காப்பிய வகையைச் சார்ந்தவை. வடமொழியில் உள்ள புராணநடை வேறு. தமிழ்ப் புராண நடை வேறு. தமிழ்ப்புராணங்கள் வரலாற்றுடன் காவிய இலக்கணங்களையும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன" என்று புராணங்கள் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும், உரைப்பது பெருங்காப்பியம். அதில் ஒன்று குறைந்தது சிறுகாப்பியம். நான்கு உறுதிப் பொருள்களுள் அறமும், வீடும் மட்டும் கூறுவது புராணமாகும். இதனைச் சிதம்பரப்பாட்டியலில்,

"அறையுமதிற் சிலகுறைபா டெனினுங் குன்றாது
அறம் பொருளின்பம் வீட்டிற் குறைபாடாகப்
பெறுவது காப்பியமாகும் புராணமாகும்"

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கின்றது.

தலபுராணங்களின் வளர்ச்சிநிலை

ஒரு காவியத்தை இருபெரும் சக்திகள் இயக்கி வந்தன. ஒன்று சமயம் அல்லது மதம். மற்றொன்று அற்புதக் கதை மோகம். கி.பி 12-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பெரியபுராணம் சமயப்பற்று மிக்க அற்புதம் மட்டும் நின்ற சமயநூலாக இருந்தது. இந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய கம்பராமாயணம் சமயப்பற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கலை உணர்ச்சி மேம்பட்டு விளங்கியது. ஆனால் மக்கள் பெரியபுராணம் காட்டிய வழியையே பெரிதும் விரும்பினர். எனவே புராணங்கள் தோன்றலாயின. இந்நிலையினைத் தொடர்ந்து தலபுராணங்கள் வளர்ச்சி அடைந்தன. கோயில்களின் பெருமையினை விளக்கப் புண்ணியக் கதைகள் தேவைப்பட்டன. அந்நிலையில் தலங்களுக்குச் சிறப்புத் தரும் தலபுராணங்கள் தோன்றின.

தலபுராணங்களின் வளர்ச்சிக்கு அக்கால அரசியலும் ஒரு காரணமாகும்.

தென்னாட்டில் மடங்கள் பல தோன்றின. மடங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் புராணங்களை இயற்றினர். மடங்கள் செய்த இந்த அரும்பெரும் தொண்டுகள் புராண வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு வகித்தன.

தலபுராணத்தின் நோக்கம்

போரும், பசியும், பட்டினியும் வருத்த, வாழவும் வழி அறியாது அறியாமை என்னும் இருளில் முழுகிக் கிடந்தோரைத் தட்டி எழுப்பிய பெருமை தலபுராணங்களுக்கு உண்டு. தாம் செய்த பிழைகளைத் திருத்திக் கொண்டவருக்கு நிச்சயம் மன்னிப்பு உண்டு என்ற அறக்கருத்துக்களைக் கொண்ட கதைகளே புராணங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

தலபுராணங்கள் மூலம் நாட்டு வரலாறு, நகர வரலாறு, ஊர் வரலாறு, மன்னர் வரலாறு ஆகியவைகளை அறிய முடிகிறது. சமயக் குரவர்களின் அற்புதச் செயல்களையும் அறிய முடிகிறது. திருவிளையாடல்புராணத்தின் மூலம் பாண்டியர் வரலாற்றையும், மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றையும் அறிய முடிகிறது. தலபுராணத்தின் முக்கிய நோக்கம் சாதாரண மக்களிடம் சமயம் பரவவேண்டும் என்பதேயாகும்.

தலபுராணங்களின் பெரதுஅமைப்பு

முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்ற முன்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை தலபுராணங்கள். இத்தலபுராணங்கள் செய்யுள் தொகையில் வேறுபாடுடையவை. காண்டம் என்ற பெரும்பகுதியும், சருக்கம், படலம், அத்தியாயம் என்ற சிறுபகுதிகளும் கொண்டமைந்திருக்கும். பேரூர்ப்புராணம் படலம் என்ற உட்பிரிவைத் தன்னகத்துக் கொண்டமைந்துள்ளது.

தலபுராணக் கதைஅமைப்பு

சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் முதலியவற்றில் வரும் கதைகள் ஒரு மையக்கதையைச் சுற்றித் துணைக்கதைகளாக அமைந்திருக்கும். ஆனால் தலபுராணங்களில் எல்லாக் கதைகளையும் இணைத்து நிற்கும் பெரிய கதைஅமைப்பு இல்லை. ஒவ்வொன்றின் பெருமையைக் கூறும் சிறுசிறு கதைகளாகவே அமையும்.

தலபுராணங்களில் வரும் கதைஅமைப்பையும், கதை வகைகளையும் வரலாற்றுக் கதைகள், இதிகாசக் கதைகள், புராணக் கதைகள், தலத்திற்குரிய கதைகள், தலத்தில் நடந்த உண்மைக் கதைகள், தலத்தோடு நேரடித் தொடர்பில்லாக் கதைகள் என ஆறு வகையாகப் பிரித்துள்ளனர். இவ்வகைகளில் சில பேரூர்ப்புராணத்தில் இடம்பெறுகின்றன.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தச் சிறப்புகள்

இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒவ்வொரு தலத்திற்கும், மூர்த்திக்கும், தீர்த்தத்திற்கும் தனித்தனிச் சிறப்பு உண்டு.

"மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினார்க்கோர்
வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே"

என்று தாயுமானசுவாமிகள் மூர்த்தி, தல, தீர்த்தச் சிறப்பைப் பாடியுள்ளார். கச்சியப்பமுனிவரும்,

"மண்டு தீர்த்தம் தலமூர்த்தி வடிவு முன்றும் ஆங்காங்கு
கொண்டு"

என்றும்,

"மூர்த்தி முதன் முன்றுமாகி மிடைவுற்று"
என்றும் கூறியுள்ளார்

மூர்த்தியின் முழுமுதற் சிறப்பு

பேரூர்ப்புராணத்தில் கச்சியப்பமுனிவர் பாடிய கடவுள் வாழ்த்து பட்டிசர் திருவடிகளுக்கு வணக்கம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. படைத்தல், காத்தல் தொழிலும் தம் வழியே வரப்பணித்து உயிர்களின் அறியாமை இருளைப் போக்கும் பட்டிசர் என்று கூறுகிறார். இதனால் மூர்த்தியின் முழுமுதற்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

ஆனந்த நடன வடிவம்

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றையும் வெறுத்தவர்களுக்கு ஆனந்தநடனத்தைக் காட்டி அருளி முத்திப்பேற்றை நல்குவது பேரூர்த்தலமாகும். இறைவன் தன்னைப் பணிந்த சுந்தரருக்குத் தன் நடனத்தையே பரிசாக அருளினார் என்பதை,

"பீடிய நமது திருநடம் அதனைப் பெரிதென மதித்தில போலும்
ஆடிய நடனம் பாடிய பாட்டுக்கு அருளிய பரிசிலே யாமால்"

என்று பள்ளுப்படலத்தில் கச்சியப்பமுனிவர் பாடியுள்ளார்.

மூர்த்தியின் பல்வேறு வடிவங்கள்

உருவமற்ற கடவுள் எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித்து அவற்றுள் மறைந்து எல்லாவற்றுக்கும் நாயகமாக விளங்குகிறார்.

"மனம் வாக்குகளுக்கு எட்டாததாய்; அளவிடற்கரிய பேரொளியாய் ; தனக்கு நாயகமில்லாததாய்; குணம் குறியில்லாததாய்; சாந்தமாய் விளங்கும் கடவுள் ஆன்மாக்களின் பொருட்டு திருமேனி கொள்கிறார்" என்று சிற்பச் செந்நூல் கூறுகிறது.

இடபவாகனத்தில் காட்சி தருதல்

சிவபெருமானின் வாகனமாக இடபம் திகழ்கிறது. ஒருமுறை அந்தகன் பேரூரில் உள்ள அழகுமிக்க கோயிலை வந்தடைந்தான். அவன்,

"பிணிமலி பெரும்பவம் பெயர்க்கும் செம்மலை"

அன்பினால் வணங்கினான். இறைவன் அந்தகனுக்கு இடவாகனத்தில் காட்சி தந்தருளினார். மேலும், காமதேனுக்கு இறைவன் புற்றுவடிவில் காட்சி கொடுத்தது, சிவபெருமான் தன் கடைக்கண்ணால் காமதேனுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை நந்தியம்பகவானிடத்தில் கூறி அருளியது, குசத்துவச மன்னனுக்கு மகப்பேறு அருளியது, போன்ற அருட்செயல்கள் பேரூர்த்தலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளன.

தலச்சிறப்பு

பேரூர்த்தலத்தில் உயிர்களுக்கு அருள்நல்கும் பொருட்டு இறைவனே தலமாகத் திருமேனி கொள்கிறான். சிவபெருமானும் உமாதேவியும் பள்ளராய் உருமாறி வயலில் வேலை செய்தனர். எனவே இத்தலம் செந்நெல் மிக்கு விளைப தலமாகியது. இறைவனும், இறைவியும் வயல் வேலைசெய்த கழ்ச்சி இத்தலச் சிறப்பை எடுத்தியம்புவதாக உள்ளது. பேரூர் நகரம் புறநகர், இடை நகர், அகநகர் என்று மூன்று பிரிவாக அமைந்துள்ளது. இம்மூன்று பிரிவின் அழகும், வனப்பும், பேரூர்ப்புராணத்தில் விரிவாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பேரூர்த்தலத்தின் செல்வச்செழிப்பு

நிலைபெற்ற செல்வத்தின் மிகுதியால் தேவலோகத்தையும் முதுகிடச் செய்யும் வீதிகள் பேரூர் நகரத்தில் உள்ளன. நான்கு வருணத்தாரும் வாழும் வீதிகள் சிவபெருமான் திருக்கோயிலின் திருமதிற்புறத்தே உள்ளன. மக்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தனர்.

இதனை நூலாசிரியர்,

"செந்தமிழ்நாட்டு மக்களும், பன்னிரண்டு கொடுத்தமிழ்நாட்டு மக்களும் பதினெண் மொழிபேசும் மக்களும் கலந்து இது எந்தவுலகு என ஐயுறும் தன்மையுடையது இத்தலம்"

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பட்டிப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள கோயிலின் பக்கத்தில் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், மணிகளாலும் ஆன மடங்கள் உள்ளன.

இறைவனால் புகழப்பட்ட தலம்

இறைவன் அரசவனமே நமது அத்தாணி மண்டபம் என்று கூறி உமாதேவியோடு உலகெலாம் வணங்கும்படி வீற்றிருப்போம் என்று கூறியுள்ளார். இறைவனே தேவர்களிடம் இறைவனுக்கு ஒப்பானதாகப் பேருரினைக் கூறுகிறார். இந்நகரில் வாழ்வார்க்குத் துன்பமில்லை ; பிணியில்லை; பயமில்லை ; பல வகையான நலங்களுண்டு என்று கூறும் கருத்தினை,

"வீங்கு புகழ் ஆதிபுரி என்று ஒரு வைப்பு உளது அதனில்
விரவி வாழ்வார்க்கு
ஏங்கலுறும் இடரில்லைப் பிணியில்லைப் பயமில்லை இலம்
பாடில்லை"

என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

பேரூர்த்தலத்தின் மகிமை

பேரூர்த்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் இயமனிடம் பேரூர்த்தலத்தின் மகிமைகளைக் கூறுகின்றார். உமாதேவியிடத்து நாரத முனிவர் நீ எந்த இடத்திலிருந்து சிறந்த தவத்தைச் செய்தாயாயினும் அந்த இடத்தில் சிவபெருமான் உன்னை விதிப்படி திருமணம் செய்யக் காலம் நீட்டிக்கும். ஆதலால்,

".... சிறுவரை வதுவை முற்ற

ஒவ்வொரு பேரூர் வைப்பின் உஞற்றல் கருமம் என்றான்"

பேரூர்த்தலமே வதுவை கருதி தவமியற்றுவதற்கு ஏற்ற தலமாகும் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது.

தீர்த்தச் சிறப்பு

தலபுராணங்களில் தீர்த்தச் சிறப்பு இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகின்றது. சிறப்பு பெற்ற தீர்த்தங்கள் பல பேரூரில் உள்ளன. அதற்குப் பல பெயர்களும் அமைந்துள்ளன.

காஞ்சித்தீர்த்தத்தின் சிறப்பு

காஞ்சித்தீர்த்தம் நீர்வளம், செல்வவளம், இயற்கை வளம் முதலியவற்றைத் தன்னகத்துக் கொண்டது என்றும், காஞ்சிநதி ஒப்புச் சொல்ல முடியாத சிறப்பினையுடையது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. காஞ்சித்தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர்கள் ஞானிகள் ஆவர் என்பதை,

"காஞ்சித் தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர்களே ஞானிகள்
மற்றையோர் அஞ்ஞானிகள்"

என்று வடகயிலாயப் படத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. காஞ்சித்தீர்த்தத்தில் முழுகி வழிபாடு செய்வோர் பெறும் பயனைக் கூறுமிடத்து,

"காஞ்சித் தீர்த்தத்தில் முழுகி ஆலயத்துள் நெய்விளக்கு
இடுவோர் சுற்றம் அறியாமை நீங்கி மேலான
சிவபோகத்தில் முடிவில்லாக் காலம் வாழ்வார்"

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

காஞ்சிநதியின் வளம்

காஞ்சித்தீர்த்தத்திற்கு கூறப்பட்டுள்ள அடைமொழிகள் அதன் சிறப்பை விளக்குவனவாக உள்ளன.

"பூம்புனற் காஞ்சிமாநதி"

என்றும்,

"ஒப்புறு நதிக்காஞ்சி" என்றும்,

"ஒழுகு தண்புனற் காஞ்சி"

என்றும் பல அடைமொழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. காஞ்சிமாநதி உயர்வுடைய மண், பொன், முத்து, சந்தனம் முதலான பொருள்களை அடித்துவரும் வளம் பொருந்தியது. இதனை,

"காரகிலுஞ் சந்தனமுங் கையரிக் கொண்டு அலை எறிந்து
பேரரவத் தொடு பெயரும் பேரூர் வைப்பிடைக் காஞ்சி"

என்றும்,

"கரைசார மணிஎறிந்து கனைத்தோடும் காஞ்சி நதி"
என்றும் குசத்துவசன் வரம்பெறு படலம் கூறுகின்றது.

காஞ்சித் தீர்த்தத்தால் பேறு பெற்றோர்

பலரின் இறந்த உடல்கள் காஞ்சித் தீர்த்தத்தில் விழுந்து பேறு பெற்றுள்ளன. முசுகுந்தன் என்னும் அரசன் முழுகியதால் குரங்கு முகம்மாறி நல்ல முகமாக மாறியது. காஞ்சிநதியில் சாபம் பெற்ற இந்திரன் முழுகியதால் அவனுக்கு அரக்கவுரு அழிந்தது. கரிகால் சோழனுக்குப் பிரம்மகத்திதோசம் நீங்கியது. இவ்வாறு பலர் நற்பேறு பெற்றுள்ளனர்.

பேரூர்ப்புராணத்தில் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள்

கச்சியப்பமுனிவர் சாத்திரக் கருத்துக்களைத் தனியே வெளியிட்டால் அதனை மக்கள் விளங்கிக்கொண்டு பயன்பெறுவது எளிதன்று என எண்ணினார். எனவே சித்தாந்தக் கருத்துக்களைப் புராணக் கதைகளில் புகுத்தி எளிமைப்படுத்தினார். அவை மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் விதத்தில் புராணங்களாகப் பாடினார்.

முப்பொருள்

சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் இறை, உயிர், உலகம் முன்றையும்
முப்பொருள் என்று கூறுகின்றன. இதனைத் திருமூலர்,

"பதிபசு பாசம் எனப்பகர் முன்றில்

பதியினைப் போல் பசுபாசம் அநாதி"

என்று கூறுகிறார். மேலும் இதனை உமாபதி சிவாச்சாரியார்,

"பலகலை ஆகமம் வேதம் யாவையினும் கருத்துப்

பதி பசு பாசந் தெரித்தல்"

என்று கூறியுள்ளார்.

பதி

பதி என்பது இறைவன் அல்லது கடவுள். பதி சொல்லையும்
மனத்தையும் கடந்து நிற்பது. இயற்கையாகவே மலம் அற்றது.
ஐந்தொழில் செய்யும் தன்மையில் சைவசித்தாந்தத்தில் பதி என
இறைவன் வழங்கப்படுகிறான். பொருட்களை உண்டு என நிலைநாட்ட
அளவைமுறை பயன்படுகின்றது. அளவைகள் காண்டல், கருதல்,
உரை, அபாவம், பொருள், ஒப்பு என ஆறு வகைப்படும். இவை
ஆறும் காண்டல், கருதல், உரை என்ற முன்றனுள் அடங்கும்.
கச்சியப்பமுனிவர்,

"அளவாய் அளவதன் அளவாய் அளவுந்

தணிதரும்அளவாகி....."

என்ற அடிகளில் காண்டல், கருதல், உரை என்னும் அளவாயும் அவ்வாறு அளக்கும் அறிஞர் அளவிற்கு அளவாயும் இறைவன் இருப்பான் என்று கூறுகிறார்.

பதி இயல்பு

பதியின் பொது இயல்பைக் கச்சியப்ப முனிவர் பேரூர்ப்புராணத்தில் கூறுகின்றார். பதியின் பொதுஇயல்பில் முதலிடம் பெறுவது அத்துவித நிலையாகும். உயிர்களோடு ஒன்றாயும், வேறாயும், உடனாயும் உள்ள நிலையே அத்துவிதம் எனப்படும். இதை,

"வேதங்கள் அத்துவிதம் என்று கூறுவதற்குப் பொருள்
இறைவன் உயிர்களோடு கலந்து வேறு அன்றாய்
இருக்கும் தன்மையாகும். இதனால் உலகத்து உயிர்கள்
பலவற்றினும் கலந்து நிற்கின்றான் என்பதாகும்"

என்று வழிபடு படலத்தில் கச்சியப்பமுனிவர் கூறியுள்ளார்.

எட்டுவடிவம்

இறைவனின் அட்டமூர்த்தம் என்று கூறப்படும் எட்டுவடிவம் பதியின் பொதுஇயல்புகளில் ஒன்றாகும். கச்சியப்பமுனிவர் அட்டமூர்த்தத்தைப் பேரூர்ப்புராணத்தில்,

"ஓரெண் வடிவம்"

என்றும்,

"எட்டுருவின்"

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். அட்ட மூர்த்தம் என்பன நிலன், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்பனவாகும்.

பதியின் சிறப்பியல்புகள்

பதியின் சிறப்பியல்புகளை ஞானம் வல்லவர்களே அறிய முடியும். இறைவன் அருவுருவங்கடந்தவன். இறைவன் சச்சிதானந்த நிலையுடையவன், எண் குணத்தை உடையவன் என இவையனைத்தும் பதியின் சிறப்பியல்புகளாகும். பதியின் இயல்பு பொது, சிறப்பு என இரு வகைப்படும்.

பசு இயல்பு

பசு என்பதற்குப் பாசத்தால் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மா என்று பொருள். இவ்வான்மா சார்ந்ததன் வண்ணம் வாழ்வது. உயிர், ஆன்மா, பசு எனப்பல பெயர்கள் இதற்கு உண்டு. கச்சியப்பமுனிவர் பசு பற்றி "ஆன்மா உணர்த்த உணரும் சிற்றறிவினதாய், சுதந்திரமின்றி இருக்கும். அநாதியே ஆணவ மலத்தோடு கூடிய ஆன்மா கேவல அவத்தையில் இருள்விழிபோல் ஆணவத்தால் கட்டுண்டு கிடக்கும். இறைவன் கருணையால் தனுகரணங்களாகிய விளக்கினை உதவுவான். மருந்தை ஊட்டுகின்ற தாயைப்போல இறைவன் ஆன்மாவின் உடனாக நின்று சிவபுண்ணியங்களை அடையச்செய்து ஆதியில் ஆன்மாவைப் பந்தித்து நின்ற ஆணவத்தையும் வலிகெடுமாறு செய்வான்" என்று காலவன் வழிபடுபடலத்தில் கூறியுள்ளார்.

ஆன்மா சத்துடன் கூடிச் சத்தையும், அசத்துடன் கூடி அசத்தையும் அறிதலினால் சதசத்து என்ற பெயர் பெற்றது.

முழுவதும் அறிபவன் முற்றறியுடை பதி. ஆன்மா அவ்வாறன்றிச் சிலவற்றைச் சில காலத்திலும், வேறு சிலவற்றை வேறு சில காலத்திலும் உணர்த்த உணரும்; தாமே உணராது. ஆதலினால் கச்சியப்பமுனிவர் பசுக்களைச் சிற்றறிவுடையன என்றார். ஆன்மாக்கள் தாம் செய்த தீவினைகளுக்கு ஏற்பக் கொள்ளும் தனு, கரண, புனன போகங்களை இறைவன் கூட்டு முன்னம் வருத்துகின்ற ஆணவ

மலத்திடை அழுந்திக் கேவலாவத்தையில் கிடக்கும் என்று வடகயிலாயப் படலத்தில் விளக்குகிறார்.

பாசம்

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்றையும் மும்மலம் என்று சைவசித்தாந்தம் கூறும். இதனை,

"உள்ளமல மூன்றும்"

என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுகின்றார்

மும்மலங்கள்

சைவசித்தாந்தத்தில் உமி, முளை, தவிடு என்ற மூன்று உவமைகளையும் மும்மலங்களுக்குக் கூறும் மரபு இருந்து வருகிறது. நெல் என்று தோன்றியதோ அன்றே உமி, முளை, தவிடு மூன்றும் தோன்றிவிட்டன. அதுபோல் ஆன்மா என்று தோன்றியதோ அன்றிலிருந்தே ஆணவம், கன்மம், மாயை மூன்றும் இருந்து வருகின்றன. இத்தகைய மும்மலங்களைக் கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்தில்,

"மும்மலச் சேற்றினை" (திருநகரப்படலம்)

என்றும்,

"விழுந்தன மலங்கள் மூன்றும்" (நாரதன் வழிபடுபடலம்)

என்றும்,

"மோக மாமல மூன்றும்" (அபயப்படலம்)

என்றும்

"மும்மல மிரியல்" (தீளர்த்தப்படலம்)

என்றும் மும்மலம் பற்றிப் பல இடங்களில் கூறியுள்ளார்.

ஆணவம்

மும்மலங்களில் முதன்மையானது ஆணவ மலம். மலங்கட்கு மூலமாகலின் மூலமலம் என்று கூறப்படும். இயற்கைக் குற்றமாகலின் சகசமலம் என்றும், அறியாமையே வடிவமாய் நின்றலின் இருள்மலம் என்றும் அழைக்கப்படும். இத்தகைய ஆணவமலத்தைக் கச்சியப்ப முனிவர் பேரூர்ப்புராணத்தில்,

"உயிர்களுக்கு அநாதியே செம்பிற களிம்பு போல் இயற்கைக் குற்றமாய் அமைந்திருப்பது ஆணவ மலம்"

என்று காலவன் வழிபடுபடலத்தில் கூறியுள்ளார்.

இருளையும், ஆணவத்தையும் கூறும்போது இருளைக் காட்டிலும் ஆணவம் மறைப்புச்சக்தி மிகுந்தது என்கிறார். இத்தகைய ஆணவ மல நிலையினை,

"நெறியெனக் குழியில் வீழ்ந்து நிசியிருள் அறுப்பாய்"

என்று காலவன் வழிபடுபடலத்தில் கூறுகிறார். ஆணவம் தொலையாத மலம் என்பதை,

"தொலையாத மலம்" என்றும், "வாதனை மலம்" என்றும் கூறுகிறார்.

கன்மம்

வினைக்கொள்கை கன்மம் என்று கூறப்படும். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வினைக்கொள்கையைப் பற்றிய கருத்துக்கள் இருந்துள்ளன. மனம், மொழி, மெய் என்ற மூன்றினாலும் வினை உண்டாகும். திருவள்ளுவர் ஊழ் என ஓரதிகாரமே அமைத்துள்ளார். கச்சியப்பமுனிவர் ஊழ் பற்றிக் கூறும்போது,

"ஊழ்வினையின் வித்தாகவுள்ள பாவ கன்மங்கள்"

என்று ஊழ்வினைக்கு வித்து கன்மம் என்கிறார். செய்யும் வினையால் பயன் தானே வராது. எனவே அதனைத் தருபவன் ஒருவன் வேண்டும். இதனை,

"கருமம் ஆற்றுநாக்கு அதன் பயன் கலந்து நின்றளிக்கும்
பொருவில் காரணன் போற்றுங் கருமமே பயனை
அருளும்.....

என்று கௌரி தவம்புரிபடலத்தில் கூறியுள்ளார்.

மாயை

மும்மலங்களுள் ஒன்று மாயை. இம்மலங்களின் தொடர்புகளைக் கச்சியப்ப முனிவர்,

"ஆதியிற் பந்தம் அனாதியிற் பந்தம்"

என்றும்,

"அனைத்துமாய் மாயை நம்மை யடுத்தது கருமத்தாகும்
நினைத்திடு கருமந் தானு நிகழ்வதா ணவத்தினாகும்"

என்றும் காலவன் வழிபடுபடலத்தில் கூறியுள்ளார்.. அண்டங்களுக்குக் காரணம் மாயையாகிய சத்தி என்றும், அனைத்திற்கும் காரணமாகிய மாயையே காரியமாகிய தத்துவங்களை உண்டாக்கும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

நல்வினை, தீவினை

சைவசித்தாந்தக் கொள்கைப்படி நல்வினை, தீவினை உள்ளன என்றும், நல்வினையால் நன்மையும், தீவினையால் தீமையும் விளையும் என்றும் கூறப்படுவது மரபு. இரு வினைகளின் தன்மையை,

"இருவினையால் இருண் மூழ்கும் எண்ணில் உயிரும்"

என்று நல்வினை, தீவினையால் உயிர்கள் இருளில் மூழ்கும் என்று திருநகரப்படத்தில் கூறியுள்ளார். சைவசித்தாந்தத்தில் வினையைச் சஞ்சிதம், பிராரப்தம், ஆகாமியம் என்று மூன்றாகப் பாகுபாடு செய்யும் முறை இருந்துவருகிறது. வினைப்பாகுபாடு பற்றிய செய்திகளும் பேரூர்ப்புராணத்தில் உள்ளன.

தத்துவங்கள்

இறைவன் மாயையை இயக்கத் தத்துவங்கள் தோன்றும். சுத்த மாயையிலிருந்து சிவம், சக்தி, சாதாக்கியம், ஈசரம், சுத்தவித்தை என்ற ஐந்து தத்துவங்கள் தோன்றும். அசுத்தமாயையிலிருந்து தோன்றும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், பிரகிருதி என்ற ஏழும் வித்யாதத்துவங்கள் ஆகும். பஞ்சபூதங்கள் முதலிய இருபத்து நான்கும் ஆன்மதத்துவங்களாகும்.

மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம், இருவினையொப்பு

சித்தாந்தக் கருத்துக்களைக் கூறுவன சாத்திரங்கள். அச்சாத்திரங்களைக் கற்று, அறிவு பெற்று, பின் சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய நெறிகளில் முறையாக நின்றல் வேண்டும். அவ்வாறு நிற்போரே நிறைவான மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறுவர். அவ்வாறு மெய்ஞ்ஞானம் பெறுவோர்க்குரிய மலபரிபாகம், இருவினையொப்பு, சத்திநிபாதம் ஆகியவற்றைக் கச்சியப்பமுனிவர் பல இடங்களில் கூறியுள்ளார். விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாமல் சமமாக நிற்கும் நிலை இருவினையொப்பு எனப்படும். கச்சியப்பமுனிவர் இருவினையொப்பினைப் பேரூர்ப்புராணத்தில்,

"வினைச்சமம் பிறந்து"

என்றும்,

"தொல்வினை யவைமாறத் தொகுதரு கருமந்தாம்
பல்வகைகளு மொப்பாம்....."

என்றும் காலவமுனிவனுக்கு இருவினையொப்புக் கைகூடிய நிலையை விளக்குகின்றார்.

முத்தி

ஓழுக்கம், ஞானம் என்ற இரண்டு நெறியில் வழுவாது நிற்போர் அனைவரும் பேரின்பம் எனப்படும் முத்தியைப் பெறுவர். அது அவரவர் நிலைக்கேற்பப் பல வகைப்படும். முத்தி பற்றிய பலவிதக் கொள்கைகளையும் அவற்றின் மறுப்புக்களையும் கச்சியப்பமுனிவர் கதை நிகழ்ச்சியோடு சேர்த்து அமைத்துள்ளார். காலவமுனிவருக்கு இறைவன் காட்சி கொடுத்தபோது காலவமுனிவர்,

"முத்தி ய்தென்று தேறமொழிந்து அ.:தீதல் வேண்டும்"

என்று இறைவனிடம் வேண்டினார். இந்நிலையில் இறைவனே முத்தி பற்றிக் கூறுவதாகவும் பிறசமயக் கொள்கைகளை மறுப்பதாகவும் கச்சியப்பமுனிவர் விளக்கியுள்ளார். சைவசித்தாந்தம் முத்தியினை சீவன் முத்தி, பதமுத்தி, அபரமுத்தி, பரமுத்தி என நால்வகையாகக் கூறுகிறது. கச்சியப்பமுனிவர் சீவன் முத்தியையும், பரமுத்தியையும் பேரூர்ப்புராணத்தில் கூறுகிறார்.

பேரூர்ப்புராணத்தில் சைவ சாதனங்களும் தெய்வத் திருவுருவங்களும்

உயிர்கள் இறைவனைச் சார்ந்து பேரின்பம் அடையச் சில சாதனங்களும் சின்னங்களும் சைவசமயத்தில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. சைவ சாதனங்கள் இரண்டு வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்று சின்னம் என்ற அடிப்படையில் அமைந்தவை, மற்றொன்று செயல் என்ற அடிப்படையில் அமைந்தவை.

சின்னம் என்ற அடிப்படையில் அமைந்தவை

1. திருநீறு 2. தீக்கை 3. உருத்திராக்கம் 4. சடை 5. வில்வம்
6. ஐந்தெழுத்து 7. தெய்வத் திருமேனிகள் ஆகியன.

திருநீறு

சைவ சாதனங்களுள் முதன்மையானது திருநீறு. இது வைதீக நீறு, சைவ நீறு என இரு வகைப்படும். ஓமகுண்டத்தில் உண்டாகும் நீறு வைதீக நீறு. தூயபசுஞ்சாணத்தில் உண்டாகும் நீறு சைவ நீறு ஆகும். சைவ நீறு 1. கற்பம் 2. அனுகற்பம் 3. உபகற்பம் என்று முன்று வகைப்படும். மேலும் திருநீறு தார்க்கும் முறையும் அதற்குரிய மந்திரமும், அணியும் முறையும் உபதேசப் படலத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன:

தீக்கை

தீக்கை 1. சமயதீக்கை. 2. விசேட தீக்கை 3. நிருவாண தீக்கை என மூவகைப்படும். அவரவர் தகுதிக்கேற்பச் செய்யும் அங்கி தீக்கை அங்க தீக்கை முதலியனவும் தீக்கையில் அடங்கும். தீக்கை பற்றிக் கச்சியப்பமுனிவர் முசுருந்தன் முகம்பெறு படலத்தில் மந்திராதிகாரம், அருச்சனை அதிகாரம் என்று இருவகையாகக் கூறுகிறார்.

சடைமுடி

இறைவன் உறுப்புகளுள் உயர்ந்தது சடையாகும். "சடையிலே தங்கிய நீர்த்துளி ஒன்று ஒருவன் மேல் தெறித்தால் பேய் பூதங்களும், துட்ட தெய்வங்களால் நேரும் துன்பங்களும், நோய்களும், பாவங்களும் ஆகியயெல்லாம் கெட்டோடும்" என்று சடைமுடியின் பெருமையைக் கச்சியப்பமுனிவர் விளக்குகிறார்.

உருத்திராக்கம்

உருத்திராக்கம், கண்மணி, அக்கமணி, கடவுண் மணி, தெய்வமணி, இறைக்கண், கண்டம், கண்டி, முள்மணி, நாயகமணி என்ற பெயர்களிலும் கூறப்பெற்றுள்ளது. இதன்பெருமை பேரூர்ப்புராணத்தில் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்பெறும்.

வில்வம்

சிவனுக்கு உகந்தது வில்வம். திருவரங்கத் திருத்தலத்தின் தலவிருட்சம் வில்வம். பாற்கடல் கடைந்தபோது வில்வமும், துளசியும் தோன்றின. அளவில்லாத தீவினைகளையெல்லாம் வில்வம் நீறுபடுத்தும் என்பதை,

"எண்ணரிய தீவினையும் ஈறுசெயும் வில்வம்"

என்று முசுகுந்தன் சிவபுண்ணியம் பெற்ற திறத்தைக் கூறும்போது வில்வத்தின் சிறப்பு வெளிப்படுகிறது.

ஐந்தெழுத்து

'சிவாய நம' என்றும் 'நமசிவாய' என்றும் கூறப்படும் ஐந்தெழுத்து சைவசமயத்தின் மந்திரமாகக் கொள்ளப்பெறுவது. எவ்வளவு பெரிய பாவமும் ஐந்தெழுத்தைச் செபித்தால் நீங்கும் என்பது சைவ நம்பிக்கை. கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்தில் ஐந்தெழுத்தின் சிறப்பை,

"விடையவன் பதங்கள் அஞ்சுமே"

என்ற அடியில் விளக்குகிறார். கோமுனி வடிவுகொண்ட திருமால் காலை, மாலை இருசந்திகளிலும் திருவருள்மயமான, திருவைந்தெழுத்தைச் செபித்தார் என்பதை,

"அந்தியில் அருள்மனு விண்டனன்"

என்று தென்கயிலாயப் படலத்தில் கூறியுள்ளார்.

செயல் அடிப்படையில் அமையும் சாதனங்கள்

செயல் அடிப்படையில் அமையும் சாதனங்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாகும். மெய்ஞ்ஞானம் நிறைவாகப் பெற நானெறிகளும் சிறந்த சாதனங்களாகும்.

சரியை

ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு இறைவன் உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்ற மூவகைத் திருமேனிகளைக் கொள்கிறான். உருவத் திருமேனிகளைப் புறத்தே வழிபடுதல் சரியை நெறியாகும். இந்நெறிக்குத் தாசமார்க்கம் என்று பெயர்.

சரியையின் பணியைக் கச்சியப்பமுனிவரீ கோமுனி வழிபட்ட திறத்தைக் கூறுமிடத்து கூறியுள்ளார். இறைவன் ஆருளால் கயிலையைக் கண்டு,

"அரகர கரென ஆர்த்தனன்
விரவிய புளகமெய் போர்த்தனன்
சிரமிகு கைத்தலஞ் சேர்த்தனன்"

என்ற நிலையில் வழிபாடு செய்ததாகக் கூறியுள்ளார்.

காலவன் வழிபட்ட திறத்தை,

"கரம்வேணி

மண்டு சென்னிமேற் குவிந்தது"

என்கிறார். வழிபாட்டிற்குரிய 109 வகை மலர்கள் கச்சியப்பமுனிவரால் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கிரியை

சிவலிங்கத்தை அருவுருவமாக்கொண்டு பூசைக்குரிய பொருட்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு தனியிடத்தில் ஐந்து வகைச் சத்திகளைச் செய்து பூசைசெய்து இறைவனை வழிபடுதல் கிரியை எனப்படும். இந்நெறியினைச் சத்புத்திர மார்க்கம் என்றும் கூறுவர்.

அருவுருவத் திருமேனியையுடைய சிவபெருமானைக் காமதேனு வழிபட்ட தன்மையை,

"காமதேனு தன்னிடத்தில் உள்ள பஞ்ச கவ்வியமாகிய ஐந்து பொருள்களோடு பூமியின் கண் உள்ள பலவகையான பொருள்களையும் நிரம்பத் தேடியமைத்துக் கொண்டு, ஆலயத்தை அடைந்து சிவபெருமானைப் பூசித்தது"

என்று கூறுகிறார்.

தென்கயிலாயப் படலத்தில் திருமால் வழிபட்ட நிலையையும் கூறியுள்ளார்.

சிவ தருமங்களுள் சிறந்தது சிவபூசை. பூசைக்குரிய ஐந்து உபசாரங்கள் சிறந்தன. அவை 1. அபிடேகம் 2. தூபம் 3. தீபம் 4. மந்திரங்களால் அருச்சித்தல் 5. நிவேதனம் ஆகியன.

யோகம்

சிவபெருமானுடைய அருவத்திருமேனியை நோக்கி அகத்தொழில் அளவாக மட்டும் செய்யும் வழிபாடு யோகம் எனப்படும். இந்நெறிக்குச் சகமார்க்கம் என்று பெயர். புறக்காட்சிக்குப்புலனாகாமல் அகக்காட்சிக்குப்புலனாகும் ஒளிமயமான நிலை அருவம் எனப்படும்.

"இறைவன் ஒரு பாகத்தில் உமாதேவி இருக்கிறார்.
 ஒரு கையில் தாடி ஒலிக்கிறது. ஒரு கையில் அக்கினி
 ஒளிவிடுகிறது. ஒரு கை தூக்கிய திருவடியைக்
 காட்டுகின்றது. ஒரு கை அபயமாக அமைந்துள்ளது.
 ஒரு தாள் ஆணவ அடக்கத்தைக் காட்ட முயல்கள்
 மீது ஊன்றியுள்ளது. தூக்கிய திருவடி காளிதேவியின்
 முகத்திலே பார்வையுற அமைந்துள்ளது"

என்று கச்சியப்பமுனிவர் நிருத்தப்படலத்தில் கூறியுள்ளார். நடராசப்
 பெருமான் "நமசிவாய" "சிவாயநம" என்ற இரண்டு நிலையில் நடனஞ்
 செய்கின்றார். நமசிவாய என ஐந்தேழுமுகத்தில் ஆடுங்குத்தினை ஊன
 நடனம் என்பர். சிவாயநம ஐந்தேழுமுகத்தில் ஆடுங்குத்தினை ஞான
 நடனம் என்பார்.

உமையொருபாகன்

இறைவனும் இறைவியும் உள்ளம் ஒன்று என்பதன்றி உருவமும்
 ஒன்று என்று கூறும் தன்மையுடையவர்கள். இதனைச் சித்தாந்தம்,

"எத்திரம் நின்றான் ஈசன் அத்நிறம் அவளும் நிற்பள் "

என்று கூறுகின்றது. கச்சியப்பமுனிவர்,

"உள்ளமேயலா லுருவு மொன்றெனக்

கொள்ளும் அன்பினாள் குறைவில் செல்வத்தாள்"

என்று கௌரி தவம்புரிபடலத்தில் கூறுகின்றார். இவ்வாறு உமையொரு
 பாகனாக இருக்கும் உருவம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

பேசுர்ப்புராணத்தில் கவிநலன்

இலக்கியங்களைப் பலமுறை பயின்றாலும் ஒவ்வொரு முறையும்
 புதிய சுவையை நல்குவனவாகும். அதற்கு அடிப்படையாக அமைவது
 கவிநலனாகும். நூற்றுக்கணக்கான தலபுராணங்கள் இருப்பினும் காவிய
 நயந்தோன்றப் பாடிய ஒரு சில புராணங்கள் மட்டுமே மக்கள் கவனத்தை

ஈர்த்துள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது கச்சியப்பமுனிவரின் பேரூர்ப்புராணம் ஆகும்.

யாப்பு

செய்யுட்கலையின் உடல் யாப்பு எனலாம். யாப்பு வடிவம் புறத்திலிருந்தமையாது அகத்திலே அமையவேண்டும். உணர்ச்சிக்கு ஏற்ப உருவாகும் சொல்வடிவமே யர்ப்பாகும். யாப்பில்லாவிட்டால் ஆற்றல் மிக்கவுணர்ச்சி வெளிப்படாதெனலாம். கச்சியப்பமுனிவரும் கற்பார் மனம் கொள்ளும்வண்ணம் விருத்தம், எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம், அறுசீர் விருத்தம், எழுசீர் விருத்தம், வஞ்சி விருத்தம் முதலான விருத்தப்பாக்களில் பாடியுள்ளார்.

ஆசிரியர் பாட எடுத்துக் கொண்ட நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ற சந்தத்தில் யாப்புக்களை அமைப்பது வழக்கம். அதாவது போர் நிகழ்ச்சி, விரைந்த பயணங்கள், கடுமையான உணர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பாடும்போது முடுகு இசை, வல்லோசை உடைய சந்தங்களைப் பயன்படுத்துவர். காலவமுனிவன் இறைவனை விரைந்து வழிபட்ட திறத்தைக் கச்சியப்ப முனிவர்,

"கன்றின் நீங்கு பசுவிற் கடிதடுத்து நிலமேன்

மன்ற வீழ்ந்து எழும் வணங்கும் இது மாயம் எனுமால்"

என்று கூறுகிறார். இதில் வல்லோசை மிக்குள்ளது சுட்டத்தக்கது.

மோனைத் தொடை

தொடை வகைகளுள் முதலாவதாக அமைவது மோனைத் தொடை. இது அடிதோறும் முதல் எழுத்து ஒன்ற வருவது என்பதை,

"அடிதொறும் தலையெழுத்து ஒப்பது மோனை"

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இத்தகைய மோனைத்தொடையைக், கச்சியப்பமுனிவர்,

"காரண முன்றின் அன்றிக் காரிய நிகழ்வது இன்றாங்
காரணம் அண்டங் கட்டுக் கருதுறின் மாயை சத்தி
காரணம் இல்லா ஈசன் முதற்துணை நிமித்தங் காண்பர்
காரண மாயை நல்குங் காரிய தத்துவங்கள்"

என்ற பாடலிலும், வேறு சில பாடல்களிலும் கூறியுள்ளார்.

எதுகைத் தொடை

பாடலடிகளில் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது எதுகைத் தொடை என்பதை,

"அ.து தொழித்து ஒன்றின் எதுகை ஆகும்"

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றுகின்ற எதுகையினைப் பேரூர்ப்புராணம்,

"நாண் மடம் அச்சநற் பயிர்ப்புத் தோட்டியும்
ஆண்மை செய் பாகனும் அணியுந் தூசும்
ஏண்மலி நிகளும் இரியக் காமமாம்
மாண்மதம் வீறலின் வரம்பிகந்தனள்"

என்று சுமதிகதிபெறுபடலத்திலும் வேறுசில இடங்களிலும் பயன்படுத்தியுள்ளது.

முரண் தொடை

மொழியினும் பொருளினும் மாறுபட்டு வரும் முரண் தொடையை,
"நன்னலம் பயப்பதுண்டேல் தீயவு நல்லவாகும்"

என்றும்,

"செய்யவாய்க் கருங்கயற்கண் வெண்முறுவல் பைந்தொடிக்கை"

என்றும்,

"நல்வினை இயற்றுதலின் ஓடுகழி தீவினையுநண்ணி"

என்றும் பல இடங்களில் கச்சியப்பமுனிவர் முரண்தொடையைச் சிறப்பாக அமைத்துள்ளார்.

இயைபுத் தொடை

அடிதோறும் இறுதிக்கண் எழுத்தாலும், சொல்லாலும் ஒன்றிவரின் அது அடிஇயைபுத்தொடை எனப்படும். அடிதோறும் இறுதிஎழுத்து ஒன்றிவரும் இயைபுத் தொடையைக் கச்சியப்பமுனிவர்,

"பரவிய வரைவளம் பார்த்தனன்
அரகர கரவென ஆர்த்தனன்
விரவிய புளகமெய் போர்த்தனன்
சிரமிரு கைத்தலஞ் சேர்த்தனன்"

என்று அமைத்துள்ளார். இதுபோன்றே, இறுதிக்கண் சொல் ஒன்றிவரும் இயைபுத் தொடையையும் ஆங்காங்கு அமைத்துள்ளார்.

அணிவகை

அணி சொல்லணி, பொருளணி எனப் பகுத்துப் பேசப்படுகிறது. சொல்லணி என்பது மடக்கு, சித்திரம் என இருவகைப்படும். இது செய்யுளில் சொற்கள் நிற்கும் முறை பற்றி அமைவது. பொருளணி என்பது தன்மை, உவமை, உருவகம் முதலாகப் பலவகை. இது பொருளைச் சொல்லுகின்ற முறை பற்றி அமைவது.

மடக்கு

ஒரு சொல் பல அடிகளில் மடங்கி மடங்கி வந்து வெவ்வேறு பொருள் தருவது மடக்கணியாகும்.

"மருத வண்டு மலர்ப் பொதும்பின்
மருதம் பாட வாய்ந்த வேள்வரை
மருத நின்ற மறுவில் காட்சியான்
மருத வோங்கல் என்ன மன்னுமே"

என்ற பாடலில் மருதம் என்ற சொல் மருத நிலம், மருதப்பண், மருதமரம், மருதமலை என்று பல பொருளில் வருகின்றது.

எண்ணலங்காரம்

எண்ணலங்கார அமைப்பு செய்யுட்களை எளிமைப்படுத்தியும், தெளிவுபடுத்தியும் காட்டுவதாகும்.

"மண்ணிடை ஐந்தாய் நின்ற மண்ணுமாய் வதிந்தாய் போற்றி
தண்ணியபுனலின் நான் காய்ப் புனலுமாய் தவழ்ந்தாய் போற்றி
ஒண்ணிற அழலின் முன்றாய் அழலுமாய் ஒளிர்ந்தாய் போற்றி
திண்ணிய வளிஇரண்டாய் வளியுமாய்த் திரிந்தாய் போற்றி"

என்ற பாடலில் மண்ணிடை ஐந்தாய், புனலின் நான்காய், அழலின் முன்றாய், வளியின் இரண்டாய் விளங்கும் இறைவன் இயல்பு கூறப்படுகிறது.

பொருளணி : தன்மையணி

பொருளணிகளுள் முன் நிற்பது தன்மையணியாகும். பொருளை உள்ளது உள்ளபடியே கூறுதல்; மிகுத்தல், குறைத்தல், புனைதல் இன்றிக் கூறுதல் என்பன இதன் இலக்கணமாம். அங்ஙனம் கூறிலும் கேட்போர்க்கு இன்பம் செய்தல் வேண்டும்.

"ஆறாடியவார் சடையந்தணனே"

என்ற பாடலில் உள்ளது உள்ளபடியே கூறும் தன்மையும் கேட்போர்க்கு இன்பம் செய்தலாகிய செயலும் அமைந்துள்ளன.

உவமை

அணிகள் எல்லாவற்றிலும் உவமை அணியே முதன்மையானது. இவ்வணி செய்யுட்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

"வினை பயன் மெய்உரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்"

என்று உவமையின் வகைகளைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

நரட்டுச்சிறப்பு கூறும் உவமைகள்

முல்லைநிலம், இடபம், மான், கொன்றை, ஆத்தி முதலானவற்றைத் தன்னகத்துக் கொண்டமையாலும், திருமால் அந்நிலத்திற்கு உரிமை உடைமையாலும், பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் என்ற பஞ்சகவ்யம் ஆடுதலாலும் சிவபெருமான் திருமேனியை ஒத்திருந்தது என்று கூறுகிறார்.

நீர் ஒன்றே இடத்திற்கேற்ப அருவி, ஆறு, நதி என்று பெயர் பெறுவதைக் காணும் கச்சியப்பமுனிவர் அதற்கு இறைவன் ஒருவனே செய்யும் தொழில்களால் முவராவதை உவமையாகக் காட்டுகிறார்.

கயிலைமலைச் சிறப்புக் கூறல்

மலை வளமுடையதாக இருப்பதற்குக் காரணம் அங்குள்ள அருவிகளாகும். கயிலைமலையில் உள்ள அருவிகள் விழும் காட்சியினை,

"தழற்றலை யிரசதச் சானிறைத்த பால்
அழற்றலின் வழிந்தென அருவி தூங்குவ"

என்று கூறுகின்றார். வெள்ளிச் சாலில் வைத்த பால் கொதித்து வழிவது போல அருவிகள் கயிலை மலையிலிருந்து வழிவதாகக் காட்டுகிறார்.

இறைவன் காமதேனுக்குத் தன் நடனத்தைக் காட்டி அருளும் தன்மையைக் கூறும் போது,

"இத்தலத்து இப்பொழுது எமது நாடகங்
கைத்தலக் கனியெனக் காட்டக் காணுதி"

என்று உவமைச் சிறப்புப்படக் கூறுகின்றார்.

திருநீற்றின் சிறப்பு

சைவ சாதனங்களில் ஒன்றாகிய திருநீறு மிகச் சிறப்புடையது. கச்சியப்பமுனிவர் திருநீற்றின் சிறப்பினை,

"மிளிர் நீற்று மேட்டின் நிதிபோல் மண்டிய பூதி"

என்று செல்வம் போன்ற சிறப்புடையது திருநீறு எனக் கவிநயம் தோன்றுமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உருவகம்

உவமை அணியில் உள்ள அன்ன, போல, புரைய போன்ற உவம உருபுகள் இன்றி உவமானத்தையும் உவமேயத்தையும் ஒன்றாக்கிக் காட்டுவது உருவக அணியாகும்.

ஏமாங்கி என்ற பெண்ணின் தன்மையைக் கச்சியப்பமுனிவர் யானையின் தன்மையாகக் காண்கிறார். நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பனவற்றை அங்குசமாகவும், அடக்கியாளும் குணத்தைப் பாகனாகவும், காமத்தை மதமாகவும் கச்சியப்பமுனிவர் சுமதி கதிபெறு படலத்தில் உருவகப்படுத்தியுள்ளார். இதுபோன்ற உருவகங்கள் பல இடம் பெற்றுள்ளன.

சிலேடை அணி

ஒருவகையாய் நின்ற தொடர்ச்சொல் பல பொருள்களை வெளிப்படுத்துவது சிலேடை என்னும் அணியாகும்.

வளையல், பூக்காது காய்க்கும் மரங்கள், யானைக்கூட்டம், மலைப்பக்கம் எனப் பலபொருள்களில் 'கடகம்' என்ற சொல்லை அமைத்துக் கச்சியப்பமுனிவர் சிலேடை நயம்படப்பாடியுள்ளதை,

"சுடர்மணிக் குலந்துவன்றிய தடநெடுங்கோட்டுக்
கடகங் காட்டுவ கொடிச்சியர் கரங்களுங் காவும்
சுடர்மணிக் குலந்துவன்றிய தடநெடுங்கோட்டுக்
கடகங்காட்டுவ களித்தெழு களிறுங் கல்வரையும்"

என்ற திருநாட்டுப்படல் பாடலில் அறியலாம்.

வருணனை

வருணனை என்பது ஒரு பொருளின் பெயர், புறத்தோற்றம், அகப்பண்பு போன்றவற்றை அப்பொருளைக் காணாதவரும் நேரே கண்டாற்போல உணர்ந்து கொள்ளும்படி கூறுவதாகும். இவ்வருணனை உள்ள பொருளைப் பிறருக்குப் புலப்படும்படி வருணித்தல் என்றும், இல்லாத பொருளைப் படைத்துக்கொண்டு அதனைப் பிறருக்குப் புலப்படும்படியாக வருணித்துக் கூறல் என்றும் இருவகைப்படும்.

குறிஞ்சி நிலம்

பேரூர்ப்புராணத்தில் மருதமலை, வெள்ளிமலை, கயிலைமலை முதலான மலைகள் கற்பனை கற்பித்து வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

மலைச்சாரலில் மழை முழக்கத்தைக் கேட்டு வேற்றுயானை என்று எண்ணி ஒரு மதயானை எதிர்த்துத் துதிக்கையை நீட்டிப் பிடிக்க

முயன்ற போது மேகம் அதன் வாயைக் குகை என்று எண்ணிப் புகுந்து
மீண்டும் வெளிவந்தது என்பதை,

"கழை நிலநீர் தண்சாரலிற் களகளமுழங்கும்
மழையை வேறுவா வரவென மதமலை யெதிர்ந்து
புழை நெடுஞ் சர நீட்டவாய் முழையெனப் புகுந்த
தழைமலைத் தல நிமிர்வது தளைவிடு நாள் போல்"

என்ற பாடலில் கற்பனை மூலம் வருணித்துள்ளார்.

தத்துவங்களை விளக்கும் கற்பனை

நாரத முனிவன் வெள்ளியங்கிரிக்கு வருகிறான். அப்பொழுது
மலைச்சாரலில் இருக்கின்ற மேகக்காட்சி எவ்வாறு இருந்ததென்பதை,

"ஆதிமலநீங்க விடை ஆவி அருள் பின்னாய்ச்
சோதியிடை முழ்கும்வகை சூழ்திரு வெழுத்தான்
மோதியிடை நின்ற மலமுற்றிரிவ தென்னக்
காதிவரு காற்றினது நீங்குவது கண்டான்"

என்ற பாடலில் திருவைந்தெழுத்தால் உயிரின் அறிவைப்பற்றி நின்ற
மலம் முழுவதும் கெடுவது போல் மேகங்கள் வீசுகின்ற காற்றால்
விலகுவதைக் கற்பனை செய்கின்றார். இவ்வாறு பேரூர்ப்புராணம்
கவிநலன் மிக்க தன்மை உடையதாய் விளங்குகிறது.

பேரூர்ப்புராணம் கார்ட்டும் சமுதாய அமைப்பு

தலபுராணங்கள் பொதுவாக மக்கட் சமுதாயத்தின்
முன்னேற்றத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டன. கச்சியப்ப
முனிவர் மக்கட் சமுதாயம் உய்யவும், மெய்ப்பொருளை அடையவும்,
அதற்குத் தேவையான உண்மை ஞானத்தை அடைவதற்குரிய

வழிகளையும் பேருர்ப்புராணத்தில் கூறியுள்ளார்.

நால்வகை வருணத்தார்

கச்சியப்ப முனிவர் காட்ட விழைந்த சமுதாயம் பண்பட்டதாகவும், பாடறிந்தொழுகியதாகவும் அமைந்துள்ளது. அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் முதலானவர்கள் நால்வகை வருணத்தார் என்றழைக்கப்படுவர். பேருர்த்தலத்தில் நான்குவகை வருணத்தாரும் இணைந்து வாழ்ந்தனர். இதனை.

"பனவர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரர் இவர் பயின்றிடு மணி வீதி"

என்று நால்வகை வருண மக்களும் இணைந்து வாழும் நிலையினைக் கூறுகின்றார்.

விருந்தோம்பல் சிறப்பு

பேருரில் வாழும் மக்கள் சிறந்த விருந்தோம்பல் பண்புடையவர்கள். இந்நிலையினைக் கச்சியப்பமுனிவர்,

"வந்த விருந்தினரை எதிர்கொண்டு அழைத்து மலர்ந்த முகத்தோடு குளிர்ந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி அறுவகைச் சுவையோடு நான்கு வகையான உணவுகளையும் ஏப்பம் வரும்படி நன்றாக உண்பித்தனர். தம் செல்வ நிலைக்கேற்பப் பிற பொருள்களையும் வழங்கி மகிழ்ந்தனர்"

என்று விருந்தோம்பல் சிறப்பினைக் கூறுகிறார்.

சமுதாயத்தில் பெண்கள், ஆடவர்

சமுதாயத்தில் பெண்கள் கற்புநிலை தவறாது வாழ்ந்தவர்கள். இத்தகைய பெண்கள் சமுதாயம், கணவனை மிக உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றியது. இதனை,

"அன்பினால் கணவன் சேவடி தொழுது எழு திறத்தார்"

என்றும்,

"கணவன் வழி காரிகையர்"

என்றும் கூறுகிறார் கச்சியப்பமுனிவர்.

சமுதாயத்தில் ஆடவர்கள் பொருள் ஈட்டுவதில் சிறப்புடன் விளங்க வேண்டும். அப்போது தான் சமுதாயத்தில் சிறப்புக்கு உரியவர்களாக கருதப்படுவார்கள் என்று கச்சியப்பமுனிவர் கூறியுள்ளார்.

கல்வி

மக்கட் சமுதாயத்திற்கு கல்வி இன்றியமையாத ஒன்றாகும். கல்விக் கழகங்கள் பல பேரூர் நகரத்தில் இருந்துள்ளது. இதனை

"பாவலர்கள் பலர் சூழ்ந்தும் நாவலர் நூல்நயம்

தெரிந்தும் மகிழ்கின்ற கல்விக் கழகங்கள் பல இருந்தன்"

என்று திருநகரப் படலம் சுட்டுகின்றது.

அறம்

மக்கட் சமுதாயம் சிறப்புற வாழ்வோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய செயல் அறச்செயலாகும். அறம் செய்தவர்களே அரன் சந்நிதியை அடைய முடியும். இக்கருத்தை,

"தருமம் ஆற்றுநர்க்கு அல்லது சந்நிதிச் சார்பு இங்கு அருமையாம்....

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. சாதாரண மக்களும் அறஞ்செய்து இறைவன் சந்நிதியைச் சார்ந்து ஞானம் பெறலாம் என்ற கருத்தைத் தெய்வானை திருமணப்படலத்தில்,

"அறங்கள் யாவரும் பேணுக அறன்கடை ஒழிக"

என்ற அடி விளக்குகிறது.

வழிபாடு

கச்சியப்பமுனிவர் மருதவரைப் படலத்தில் வழிபாட்டிற்குரிய முறைகளை விளக்கிக் கூறியுள்ளார். வேத ஆகமங்களில் உள்ள வழிபாட்டு விளக்கம் பேரூர்ப்புராணத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அபிடேகம், தூபம், தீபம், மந்திரார்ச்சனை, நிவேதனம் முதலியவற்றைச் சிறப்பாகச் செய்வதற்குரிய விதிமுறைகளைக் கூறியுள்ளார். வழிபாட்டின் எளிமை நிலையினை,

எண்மைத்தாய தொழில் சற்று இயற்றினும்
வண்மைத்தாக வரும் பயன் உய்ப்பது
திண்மைத் தாகவரும் தீமை பெருக்கினும்
நுண்மைத் தாக நுவலும் முன் மாய்ப்பது"

என்று கூறி அனைவராலும் செய்யவல்லது என்று கூறியுள்ளார்.

சிவனை வழிபாட்டால் செல்வம், அரசாட்சி, வீடுபேறு ஆகியன கிடைக்கும் என்ற நிலையினைக் கச்சியப்பமுனிவர் கூறுகின்றார்.

"அகனுறத் தொழின் நாற்பயனும்
நிவப்பவெய்துறும்..... "

என்று மனம் ஈடுபட்டுத் தொழுதால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நால்வகைப் பயன்களும் கிட்டும் என்கிறார்.

தீயசெயலால் விளையும் கேடு

தீயவற்றைக் சமுதாயத்தில் செய்கின்றபோது அவை பாதகங்களை உண்டாக்குகின்றன. அதிபாதகத்துள் சிவபெருமானுக்குச் செய்த தீமைக்குப் கழுவாயே இல்லை. பாதகங்களைச் செய்பவர்களை அறிவில்லாதவர்கள் என்று கூறுகிறார். இதனை,

"அளவில் பாதக மாற்றிய அங்கிரச் சிதடன்"

என்ற அங்கிரன் கதிபெறுபடல அடி விளக்குகிறது.

சாதி வேறுபாடு

சமுதாயத்தில் எக்காலத்தும் இடையூறாக இருப்பது சாதிகள். சமுதாயத்தில் சாதிவேறுபாடு நீங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மிகுதியும் உடையவர் கச்சியப்பமுனிவர். எல்லா மக்களும் இறைவன் முன் சமமான அருளைப் பெறத் தகுதியுடையவர்கள். வேறு வேறாகக் கூறப்படும் சாதியினர் அனைவருக்கும் இறைவன் தன் அருட்கோலத்தைக் காட்ட வல்லவன். எல்லா வடிவங்களும் தமதாகக் கொண்டவன். இதனை,

"அந்தணன் அரசன் வணிகன் வேளாளன்
உலகமெல்லாம் சொல்லும் சங்கரன் வேடன்
அம்பட்டன் ஏகாலி இடையன் பாம்பாட்டி
பறையன் அன்று இத்தன்மையனாய் விளங்கிய
நீ இன்று பள்ளன் ஆயினை"

என்று பள்ளுப்படலத்தில் கூறுகின்றார்.

சாதிவேறுபாடு மட்டுமல்லாது சமுதாயத்தில் பிற ஏற்றத்

தாழ்வுகள் கூடாது. ஓரறிவுயிர்கள் முதல் ஆறறிவுயிர்கள் வரை சமமானவை ஆகியனவும் பேரூர்ப் புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கச்சியப்பமுனிவரின் படைப்புக்களுள் சிறப்பிடம் பெறும் பேரூர்த்தலபுராணம் இறைவன் மகிமையையும், பேரூர்த்தலப் பெருமையையும், காஞ்சி முதலான தீர்த்தங்களின் சிறப்பையும் கூறுகின்றது. "சைவத்திற்கு மேல் சமயமில்லை" என்ற உணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்தும் அளவிற்குச் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. சைவ சாதனங்களும், தெய்வத் திருவுருவங்களும் இந்நூலில் பாங்குற அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பேரூர்புராணத்தில் அமைந்துள்ள இலக்கிய நயங்கள் புராணத்திற்குச் சிறப்புச் செய்யும் வகையில் விளங்குகின்றன. சமுதாய உணர்வு மக்களிடம் இருத்தல் வேண்டும்; மக்கள் சமூக நல்லுறுப்புகளாய் அமைந்தால் சமுதாயம் ஆக்கம் பெறும் என்பன போன்ற கருத்துக்கள் மிளிரும் பெட்டகமாகவும் பேரூர்ப்புராணம் திகழ்கின்றது.

திருப்பேருர் கிள்ளைவிடு தூதும், கண்ணாடிவிடு தூதும்

முனைவர் வி. உமாபதி

தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

திராவிட மொழிகளில் முதன்மை பெற்றதும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மக்களின் பேச்சுமொழியாக வழங்கியும் பெரும்பாலும் அடிப்படைகள் மாறாது விளங்கும் ஒரே உலகச் செம்மொழியாகவும் அமைகின்ற சிறப்புடையது தமிழ்மொழியாகும்; மிகப்பழமையான இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பெற்றுள்ள சிறப்புடையது. ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் குண்டலகேசியைக் காதணியாகவும், வளையாபதியைக் கையணியாகவும், சிந்தாமணியை மார்பணியாகவும், மணிமேகலையை இடையணியாகவும், சிலப்பதிகாரத்தைக் காலணியாகவும் கொண்டு விளங்கும் சிறப்புடையவள் தமிழன்னை.

தமிழின் பழமையான இலக்கணநூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பித்திற்குப்பின் பல்வேறு இலக்கியச் செல்வங்கள் வளர்ந்து வருகின்றன. பிற்காலத்தில் தமிழுக்கு ஏற்றம் தந்தவை சிற்றிலக்கியங்கள். தொல்காப்பியர் காலத்தில் வித்திடப்பெற்ற சிற்றிலக்கியங்கள் சங்க காலத்திலேயே முளைவிட்டு கி.பி 5- ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தழைத்து வளர்ந்தன. தொண்ணூற்றாறு என்று சிற்றிலக்கியங்கள் வகைப்படுத்தப்பெற்றன. தற்போது இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றிலக்கிய வகைகள் தமிழில் வளர்ந்துள்ளன. சிற்றிலக்கியங்களில் தூது இலக்கிய வகை வடமொழியிலும் மற்ற இந்திய மொழிகளிலும் உள்ளன.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்திணையியலில் இடம்பெற்றுள்ள,

“ குழலி மருங்கினும் கிழவ தாகும் ”

“ ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப
வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான ”

“ கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும் ”

என்று வரும் சூத்திரங்கள் காலப்போக்கில் வளர்ச்சி பெற்றுத் தனித்தனிச் சிற்றிலக்கியங்களாக முறையே பிள்ளைத்தமிழ், உலா, ஆற்றுப்படையாக உருப்பெற்றன என்பர். அத்தகைய பிரபந்தங்களுள் பொருட்சிறப்பால் பொலிவுறுவது “ தூது ” என்னும் இலக்கிய வகையாகும். கோவை, உலா போன்றவற்றில் நூலுக்கு நூல் செய்திகள் மாறுபடுமேயல்லாமல் அமைப்பில் மாற்றம் இருக்காது. ஆனால் தூது நூலில் தூதுப்பொருள்களுக்கு ஏற்பச் செய்திகள் அமைவதோடு அதன் அமைப்பிலும் மாற்றம் ஏற்படும். ஆகவே ஒவ்வொரு தூது நூலும் ஒவ்வொருவகைப் பொலிவும் தனித்தன்மையும் பெற்று விளங்கும்.

தூதின் இலக்கணம் :

“ பயிறுங் கலிவெண்பாவி னாலே
உயர்திணைப் பொருளையும் ம. ிரிணைப் பொருளையுஞ்
சந்தியின் விடுத்தன் முந்துறு தாதெனப்பாட்டியற் புலவர்
நாட்டினர் தெளிந்தே ”

(இலக்கண விளக்க நூற்பா 874)

என்று உயர்திணைப்பொருளையோ அ. ிரிணைப்பொருளையோ தூது விடுப்பதாகக் கலிவெண்பாவினால் பாடப்படுவது தூதிலக்கியம் என்று இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் கூறுகின்றது.

தாதிற்குரிய பொருட்கள் :

பிரபந்தத் திரட்டு

“ எகினமயில் கிள்ளை யெழிலியொடு பூவை
சகிகுயினெஞ் சந்தென்றல் வண்டு தொகைபத்தை
வேறுவே நாப்பிரித்து வித்தரித்து மாலைகொண்டன்பு
ஊறிவா வென்றல் தூது ”

என்று கூறுகின்றது. மயில், கிள்ளை, எழிலி, பாவை முதலான பத்தையும் விடுத்து “ மாலை வாங்கி வா ” என்று வேண்டிப்பாடுவது தூது என இதனால் அறியலாம்.

“ இருதிணையை விடல் தூது ” என்று சிதம்பரப்பாட்டியல் தூது இலக்கணத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றது.

தூது இலக்கியங்கள் கலிவெண்பாவால் இயற்றப்பட வேண்டுமென்று இலக்கணம் கூறுவதற்கேற்பவே தூது இலக்கியங்கள் அமைந்திருந்தாலும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சில தூது நூல்கள் ஆசிரியப்பா வினாலும் அமைந்துள்ளன. தூதுக்குரிய பொருட்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவற்றில் பாங்கி நீங்கலாக மற்றவை அஃறிணைப்பொருட்களாகும். தூது விடுவித்தற்காகாத பொருள்களும் உண்டென்பர்.

இலக்கண இலக்கியங்களில் தூது :

தொல்காப்பியத்தில்,

“ ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே ”

“ அவற்றுள் ஓதலுந் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன ”

என்று வரும் நூற்பாக்கள் தூது காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு அந்தணர், அரசர் என இருவருக்கும் உரியது என்று கூறுகின்றது. இத்தூது புறப்பொருளுக்குரியது. அகப்பொருள் தூதுக்குரிய வாயில்களாகத் தொல்காப்பியர்,

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”

என்று தொகுத்துக் கூறுகின்றார். கற்புக் காலத்தில் தோழி முதலாகக் கண்டோர்ஈறாக உள்ள பதினான்கு வாயில்கள் தலைவன், தலைவியிடத்துத் தூது செல்லுதல் உண்டென இதனால் அறியலாம். தூதனுப்பும் பொருளாக அ.ஃறிணைப் பொருள்களும் உண்டென்பதை,

“சொல்லா மரபின் அவற்றொடு கெழீஇச்
செய்யா மரபின் தொழிற்படுத் தடக்கியும்”

என்று வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம். காம மயக்கத்தால் அ.ஃறிணையை முன்னிலைப்படுத்தி கூறும் கூற்றுக்களை “தூது முனிவின்மை” என்று மெய்ப்பாட்டியலில் கூறுகின்றார். ஆகவே தொல்காப்பியர் காலத்தில் “தூது இலக்கியம்” தனி இலக்கிய வகையாக இல்லாவிட்டாலும் புறப்பொருள் தூது, அகப்பொருள் தூது, தலைவன் தலைவியர் அ.ஃறிணைப் பொருள்களைத் தூதாக அனுப்பும் நிலை ஆகியன இருந்ததாக அறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் தூது இடம்பெற்றுள்ளது. கோப்பெருஞ்சோழனிடம் பிசிராந்தையார் அன்னச் சேவலையும் (புறம் 77), அதியமான், தொண்டைமானிடம் ஓளவையாரையும் (புறம் 95) தூது அனுப்பியதாகப் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் அறிகிறோம்.

“ சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே

.....
கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்

விழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே ” (நற் 70)

எனவரும் நற்றிணைப்பாடலால் அ.றிணையான குருகைத் தூது விட்டமையை அறியலாம். உயர்திணையைத் தூதுவிடலை ஐங்குறு நூற்றுப் பாடலில் (140) காணலாம். இவ்வாறு தூதுப்பொருண்மை அமைந்த பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

திருக்குறளில் “ தூது ” என்ற ஒரு அதிகாரமே அமைந்து அரசியல் தொடர்பாக விடுக்கும் தூதுவரின் இலக்கணத்தை வகைப்படுத்திக் கூறுகின்றது. ஆட்சிபுரியும் அரசனுக்குத் துணையாக அமையும் ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் குறித்துச் சிலம்பும் (5:57) மணிமேகலையும் (விழாவறை காதை 17,18) குறிப்பிடுகின்றன.

ஐம்பெருங்குழுவில் தூதுவர் இடம்பெற்றமையை,

“ அமைச்சர் புரோகிதர் சேனாதிபதியாக

தவாஅத் தூதுவர் சாரண ரென்றிருவர்

பார்த்திவர்க் கைம்பெரும் குழுவெனப்படுமே ”

என்று திவாகரம் (63) உணர்த்துகின்றது.

சமய எழுச்சிக்காலத்தில் எழுந்த தேவாரம், திருவாசகம், திவ்வியப் பிரபந்தம் ஆகிய பக்தி இலக்கியங்களில் தூது பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன.

“ சொல்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே ”
என்று தேவாரத்திலும்,

“ சுண்ணப் பொன்னீற்றற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி ”

(திருக்கோத்தும்பி - 4)

என்று திருவாசகத்திலும் இடம்பெறுகின்றது.

ஆண்டாளின் தந்தை பெரியாழ்வார் கண்ணனைத் தம்மிடம் அழைத்துவருமாறு செம்போத்து, காஞ்சை , குயில், பல்லிக்குட்டி, பைங்கிளி, கோழி ஆகியனவற்றை வேண்டுவதைத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் காணலாம்.

சிறிய அளவிலிருந்து “ தூது ” பிற்காலத்தில் காப்பிய உறுப்பாக அமைகின்றது. சீவகசிந்தாமணியில் குணமாலை தான் வளர்த்த கிள்ளையைத் தன் தலைவன் பால் தூதுவிடுத்த செய்தி இடம்பெறுகின்றது. (1043) பெரியபுராணத்தில் சுந்தரருக்குக்காக இறைவன் பரவையிடம் தூது சென்றமையை,

“ பரவையார் மாளிகை நோக்கித்

தொண்டனார் தமதுயர் நீக்கத் தூதனாராய் எழுந்தருள

(பெ.புரா. 3490)

என்று சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். வில்லிபாரதத்தில் “ உலாகன் தூது சருக்கம், சஞ்சயன் தூது சுருக்கம், கிருட்டிணன் தூது சருக்கம் ” என்று சருக்கத் தலைப்புக்களே தூதுப்பொருளில் அமைந்துள்ளன. கம்பராமாயணத்தில் அங்கதன், அனுமன் தூது செல்லக் காண்கிறோம். கந்தபுராணத்தில் வீரபாகுத்தேவர் தூது செல்கின்றார். பெருங்கதையில் பிரிந்த வாசவதத்தையை மீண்டும் அடையலாம் என்று இசைச்சுள் கூறக்கேட்ட உதயணன் இராசசரியம் செல்லும் வழியில் மான்மடப்பிணை, மயிற்பெடை, ஆண்புறா, வண்டு, தென்றல் ஆகியவற்றிடம் அவள் சென்ற இடத்தைக் கூறுமாறு வேண்டுகின்றான். (பெருங்.யாத்திரை போகியது : 143 - 190) நளன் தமயந்தியிடம் தூது விடுத்தமையை,

“ அன்னமே நீயுரைத்த அன்னத்தை என்ஆவி
உன்னவே சோரும் உனக்கவளோ - டென்ன
அடைவென்றான் மற்றந்த அன்னத்தை முன்னே
நடைவென்றாள் தன்பால் நயந்து ”

(நளவெண்பா, சுயம்வர காண்டம் : 36)

என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். தேம்பாவணி, தூதுரைப்படலத்தில்
“ மெய்யுயிர்நாட்டில் தூது விளம்ப மெய்யுயிர் விட்டேன் ” என்று
கூறுவதாக வீரமாமுனிவர் குறிப்பிடுகின்றார். மனோன்மனீய
நாடகத்தில் குடிலனின் மகன் பலதேவன் சேரஅரசன்
புருடோத்தமனிடம் தூது சென்றமை மனோன்மனீய நாடகத்தில்
இடம்பெறுகிறது. இவ்வாறு தூதுவிடும் வழக்கு தமிழகத்தில் எல்லாக்
காலத்தும் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளமையை அவ்வக்கால
இலக்கியங்களால் அறியலாம்.

முத்தொள்ளாயிரத்தில் தூதுப்பொருண்மையுடைய பாடல்கள்
உள்ளன. (32,96,101,124) தோழி, நெஞ்சு, நாரை ஆகியன தூது
செல்லும் பொருள்களாக அங்கு இடம்பெற்றுள்ளன. தாயுமானவர்
பாடல்களில் “ பைங்கிளிக் கண்ணி ” என்பது கிளியைத் தூது
விடுவதாகக் கொண்டுள்ளது.

தனிப்பாடலும் சிறந்த தூது இலக்கியமாக விளங்குவதற்குச்
சத்திமுத்தப்புலவரின் “ நாராய் நாராய் ! செங்கால் நாராய் ” என்னும்
தனிப்பாடல் சான்றாக விளங்குகிறது. இப்பாடல் தலைவன்
தலைவியிடம் விடுக்கும் தூதாயினும் புறப்பொருள் சுவைபட
அமைந்துள்ளது.

பாரதியாரும்,

" சொல்ல வல்லாயோ - கிளியே

சொல்ல நீ வல்லாயோ

வல்லவேல் முருகன் தனைஇங்கு

வந்து கலந்து மகிழ்ந்து குலாவென்று

சொல்ல வல்லாயோ ? கிளியே

சொல்ல நீ வல்லாயோ "

என்று முருகப்பெருமானிடம் கிளியைத் தூது விடுகிறார்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் காலத்தில் வித்தாக விழுந்த தூதுக் கூறுகள் சங்கப்பாடல்களிலும், பக்தி இலக்கியங்களிலும், பிற இடங்களிலும் தளிர்ந்து அரும்பி, மலர்ந்து, பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சிற்றிலக்கியமாகக் கனிந்தது என்று கூறலாம். தூது நூல்களில் முதல் நூலாக விளங்குவது கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் நெஞ்சுவிடு தூதாகும்.

காலப்பின்னணியில் திருப்பேரூர்க் கிள்ளைவிடுதூது :

தமிழ்மொழி வரலாற்றில் வரலாற்றுச் சூழல்கள் மொழிவளர்ச்சிக்குக் காரணமாய் இருந்துள்ளன எனலாம். கி.பி. 6,7 - ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த சைவப் பெரியார்களான திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் முதலியோர் சைவசமயத்தை மேன்மையுறச் செய்வதற்காகப் பிற சமயத்தாருடன் வாதங்கள் நடத்திச் சைவசமயத்தை நிலைநாட்டினர். இப்போராட்டத்தால் சைவசமயம் மட்டுமல்லாமல் இசைத் தமிழும் இயற்றமிழும் ஆக்கம் பெற்றன.

கி.பி. 19, 20 - ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அயலார் ஆதிக்கம் நம் நாட்டில் ஏற்பட்டதால் அவர்தம் மொழியும், சமயப் பண்பாடும் ஆதிக்கம் பெற்றுத் தமிழ்மொழியும், தமிழர் பண்பாடும் சீர்குலைந்தன.

சீர்குலைவைத் தடுக்கும்பொருட்டுப் பலர் பாடுபட்டனர். ஆகவே பிற சமயத்தார்களுடன் மாறுபாடுகொண்டும் அவர்களுடைய கொள்கையை மறுத்துப்பேசியும், அவர்தம் மொழியுடன் தமிழை உறழ்ந்து மொழிந்தும் தமிழை வளர்க்க முற்பட்டனர். மாற்றாரின் ஆட்சியின் காரணமாக அவர்கள் மொழியினைக் கற்றவர்கள் தமிழ்மொழி சிறந்ததன்று என்று கூறினர். கருத்து வேற்றுமைகள் இலக்கியம், இலக்கணம், கடவுள் நம்பிக்கை, சமயத் தத்துவம் என்ற நிலைகளில் அமைந்தன. ஆகவே தமிழ்மொழியை நேசித்த பெரியார்கள் பிற மொழியாளரோடும், சமயத்தாரோடும் சொற்போர் புரிந்ததோடு தமிழ்ப்புலவர்களிடத்தும் சொற்போர்கள் நிகழ்த்தினர். இதனால் தமிழ்மொழி புதிய கருத்துக்களை வாதத்திறமையுடன் வெளியிடும் ஆற்றலைப் பெற்றதெனலாம்.

இக்காலகட்டத்தில் திருமுறைப்பயிற்சியும் சைவசித்தாந்த சாத்திரப் பயிற்சிகளும் வளம்பெற்றன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியினால் ஆங்கிலக் கல்வி மேலோங்கி நின்றதால் அறிவியல் கலைகள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்தில் இருந்தன. உலகத்தொடர்புக்கு ஆங்கிலக்கல்வி தேவை என்றநிலை இருந்தது. ஆங்கிலக்கல்வி வழியே எல்லாக் கலைகளையும் கற்கும் நிலை இருந்ததால் தமிழ்மொழி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது. தமிழர்கள் தங்கள் சமயக்கொள்கைகளையும் பண்பாட்டினையும் மறந்தனர். ஆங்கில மொழியோடு இந்தி மொழியும் கட்டாயப் படிப்பாகத் திணிக்கப்பட்டது. இதனால் தமிழுக்கும் தமிழினத்திற்கும் சீர்கேடுகள் பல ஏற்பட்டன. கிறித்துவ மத ஆதிக்கம் தான் தமிழ்மொழியும் தமிழினமும் மிகுந்த நலிவை அடையக்காரணம் என்ற கருத்து தமிழர் ஒருசாராரிடம் நிலவியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் கிறித்துவமத ஆதிக்கம் உச்சநிலையை அடைந்திருந்தது. ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் கிறித்துவ மதக்கொள்கைகளைக் கண்டிக்கும் நிலையில் “ ஞானக்கும்மி ” போன்ற நூல்கள் பல எழுதி வெளியிட்டார். இதனால் கிறித்துவர்கள் ஆறுமுக நாவலருக்கு எதிராகப் பேசியும் எழுதியும் வந்தனர். மேலும் இவர் காலத்தில் பல கிறித்துவக் குருமார்கள் இந்துக்களுக்கு வேலை தருவதாகக் கூறியும், பத்திரிகைகள், சொற்பொழிவுகள் மூலம் தங்கள் கொள்கைகளை உயர்த்தியும், சைவசமயத்தைத் தாழ்த்தியும் பேசி வந்தனர். இவ்வாறு பிற மொழிகளுடனும், சமயத்துடனும் முரண்பாடு கொண்டு வாதங்கள் நடந்த கி.பி.19 ஆம் நூற்றாண்டில் தான் இக்கிள்ளைவிடுதூது நூல் தோன்றியது. இந்நூலாசிரியரே அக்காலத்தில் கிறித்துவமதம் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தமையை,

“கற்செறிந்த

புல்லறிவோராஞ்சிறிய புட்குலத்தையுட்படுத்த

மெல்லிராங் கண்ணிபல மேவுவித்தும் வல்ல கல்விச்

சாலையென்று சொல் பஞ்சரமமைத்தும் கைக்கூலி

வேலை யென்று சொல்லும் வலைமேல் விரித்து முலைதொறும்

பண்ணுபதே சம்பயில் குரலில் கூவுவித்து

முண்ணுபல பண்டமென மொட்டு வைத்து மன்னவரை

சேர்த்திட்ட வல்ல செய்கையெலாஞ் செய்தக்காற்

பேர்த்து மந்தக்கூட்டம் பெருகாதோ “

என்று கிள்ளைவிடுதூதில் குறிப்பிடுகின்றார்.

நாலாசிரியர் :

திருப்பேரூரில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமான் மீது கிள்ளையைத் தூதுவிடுவதாகப் பாடப்பெற்றுள்ள இந்நூலினை இயற்றியவர் கந்தசாமி முதலியார் என்ற பேரறிஞர். கொண்டைகட்டி வேளாளர் மரபில் நெல்விளையார் குடியில் உலகநாத முதலியாருக்கும் பார்வதி அம்மையாருக்கும் மகனாகத் தோன்றினார். திருத்தணிகை சரவணப்பெருமாள் கவிராயரின் மாணவராகிய சந்திரசேகரம் பிள்ளையிடம் தமிழ்ப்பயின்றார். கொங்குநாட்டுத் திருப்பதிகளாகிய திருப்பேரூர், அவினாசி, திருமுருகன்பூண்டி, திருக்கருவூர் பவானி ஆகியவற்றுக்குத் தல புராணங்களை ஆராய்ந்து வெளியிட்டவர் இவரேயாவார்.

இவர் கோவையில் வழக்கறிஞராகத் தொழில் நடத்திவந்தாலும் திருப்பேரூர் சிவனிடத்துப் பேரன்பு பூண்டு அத்தலத்திற்குத் தொண்டாற்றி வருவதையே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டொழுகினார். பேரூர் சுவாமிகோயில், அம்மன்கோயில் ஆகியவைகளைத் திருப்பணி செய்தார்.

அந்நாளில் கிறித்தவர்கள் தன் சமயத்தைப் பரப்புதற்குக் கடுமையான முயற்சிகள் செய்ததை முறியடிக்கும் நோக்கோடு 1866 இல் “சைவப் பிரசங்க சாலை” என்னும் நிலையத்தைத் தோற்றுவித்துப் பணிபுரிந்தார். அத்துடன் கிறித்துவமதத்தை கண்டனஞ் செய்து திருப்பேரூர் முருகன் “கிள்ளைவிடு தூது” நூலையும் இயற்றித் தந்தார். இவரது திருமகனாரே கோவை வழக்கறிஞரும் பெரியபுராண உரையாசிரியருமாகிய சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள்.

“கிள்ளைவிடு தூது “ வுக்கு எதிராகக் கிறித்துவர்கள் “பிள்ளை விடு தூது “ என்ற கண்டன நூல் எழுதியதாகவும், அதற்கு மறுப்பாக “ சிசு தெளத்திய திரண சண்ட மாருதம் “ பிள்ளைவிடு தூது ஆபாச விளக்கம் “ ஆகிய இரு நூல்களையும் தம் மாணவர்களாகிய வேங்கடரமணதாசர், நமச்சிவாய செட்டியார் ஆகியோர் மூலம் வெளிவரச்செய்தார் என்றும் கூறுவர்.

இவர் திருப்பேரூர் பச்சைநாயகிஅம்மை ஊசல், பச்சைநாயகி அம்மை ஆசிரியவிருத்தம், திருப்பேரூர் மும்மணிக்கோவை, திருப்பேரூர் போற்றிக்கலிவெண்பா, கோட்டைச் சண்முகநாதர்பதிகம், வெள்ளை விநாயகர் பதிகம் ஆகிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

கிள்ளைவிடு தூதில் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுகள்:
வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம் :

இலக்கிய வளம்பெற்ற மொழிகளினெல்லாம் வாழ்க்கை வரலாறு என்னும் புதிய இலக்கிய வகை ஒன்று வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. தமிழ் மொழியிலும் கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் இவ்விலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது.

“ ஒரு தனி மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்வை மீண்டும் உயிர்ப்பித்துக் காட்டுவதே வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம் “ என்று ஜான்.ஏ. கேரட்டி கூறுவதாக எடுத்துக்காட்டுவர். வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம் என்ற அமைப்பிற்குப்பின் அறிமுகமானதே “ தன் வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம் “. தன் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் சங்க காலத்துப்

பெருஞ்சித்திரனார், கோவூர்கிழார் முதலியோரின் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இருப்பினும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் அவ்விலக்கியம் முழுவடிவம் பெற்றது. இவ்விலக்கியம் முதலில் கவிதைவடிவில் தோன்றிப் பின்பு உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பின் எளிய உரைநடையில் எழுதப்பட்டது.

தன் வாழ்க்கை வரலாறுகளை உற்றுநோக்கும்போது அவற்றில் சமுதாயம், அரசியல், சமயம் முதலியவை பின்னணியாக இடம்பெற்றுள்ளமையை அறியலாம். பாரதியாரின் சுயசரிதை, " வாழ்வு மற்றும் கனவெனக்கூறிய மறையோர் தம் உரை பிழையன்று காண் " என்று தொடங்கி " எந்த மார்க்கமும் தோன்றிலது என் செய்கேன் " என்று அவலக் குரலில் முடிகிறது. இவருடைய சுய சரிதையில் சமுதாயத்தில் அவருக்கேற்பட்ட பாதிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறே வ.உ.சி. அவர்களின் சுயசரிதையையும் குறிப்பிடலாம். திரு.வி.க. அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களிலும் சமுதாயப்பின்னணி இடம்பெறுகின்றது. ஆகவே தன் வாழ்க்கை வரலாற்றால் அக்காலச் சமுதாயச்சூழல், அரசியல் பின்னணி, சமயநிலை ஆகியவற்றை அறியலாம்.

கிள்ளைவிடு தூதின் ஆசிரியர் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றினைப் பிறப்பு முதல் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் வரையிலும் தன் சுயசரிதமாகக் கூறுகின்றார். நூலில் ஊர், குலம், தந்தை, தாயார், தன் இயற்பெயர் முதலியன சுட்டி, இளமையிலேயே தந்தையார்

இறந்ததினால் தாயார் வீட்டில் வளர்ந்ததையும், ஆங்கிலக் கல்விபயின்றதனால் தான் கிறித்துவ சமயத்தையும் பண்பாட்டையும் போற்றி வந்தமையையும்,

“..... இளமையிலே

தந்தை இறந்தொழியத் தாயார் பிறந்தகத்தில்
வந்து வளர்க்க வளர்ந்தேன் யான் - செந்தமிழும்
மல்லாமலிந் நாளரசு புரியாங்கிலியர்
சொல்லதுவும் கற்கத்தொடங்கினேன் “

என்று கூறுகிறார். ஆங்கில நூல்களைக் கற்ற காரணத்தால் தமிழ் மரபு, தமிழ்ச்சமயம் சார்ந்த நூல்களைக் கற்க வாய்ப்பில்லாமல் போனதற்காக அவரே,

“ தெய்வச் சிறப்புஞ் சிவனடியார் தஞ்சிறப்புஞ்
சைவ சிறப்புந் தரிக்கிலேன் - பொய்யார்
புலைத்திரளின் சேர்க்கையாற் புத்தி வரத்தக்க
கலைத்திரளையே தொன்றும் கல்லேன் - கொலைத்திரள்சேர்
விவிலிய நூற்கொள்கை மிகுத்தலா லான்றோர்
நவிலிய நூலொன்று நவிலே - னவமாகக்
காலங்கழித்தேன் கழித்தேன் குலவொழுக்கஞ்
சீலங் கழித்தே திரிதந்தேன் - ஞாலமுடன்
காசு பணத்திற்குங் கண்மயக்கும் வேசை கட்டு
மேசு மதத்திற்கு மிச்சை வைத்தேன் - சீசியென
நல்லாரைக் கண்டா னடுங்குவே னல்லார்க
எல்லாரைக் கண்டா லகங்களிப்பேன் - பொல்லாத்

துன்மார்க்கமென்றாற் சுகித்திடுவேன் சுத்தசைவ
 சன்மார்க்கமென்றாற் சலித்திடுவே - னென் மார்க்கங்
 குற்றமுள தேனுங்குலத்தில் பிமானத் தான்
 முற்றத் துறந்து முடிந்ததிலைச் சிற்றறிவா
 லேசுமதம் பெரிதென் றிச்சை வைத் தேனானாலுந்
 தேசு விடுத்ததி லேசேர்ந்திலைப் - பேசிடுத
 லெல்லாமதன் முடிவே யென்றாலுந் தீயேனப்
 பொல்லாச் சமயம் புகுதவிலைக் - கொல்லும்
 புலியானது பசுத்தோல் போர்த்தவித மென்னப்
 பொலிவார் திருநீறும் பூண்டேன் - குலவொழுக்க
 மிலாப் பெண்டி ரிருமனம் போலென்னகமு
 மல்லாப்புறமும்வே றாயிருந்தேன் ..."

என்று இளமையிலேயே தாய்மொழிக்கல்வி பெறாமல்
 அந்நியமொழிக் கல்வியினால் தமக்கேற்பட்ட சீரழிவினைச்
 சுட்டிக்கூறி வருந்துகின்றார். இங்கு அரசியல் மாற்றத்தால் சமயப்
 பாதிப்பு ஏற்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.

ஆங்கிலக்கல்வி பயின்றமையால் தனக்கு ஏற்பட்ட
 பாதிப்புகளைக் கூறியிருப்பது தன் வாழ்க்கை வரலாறு எழுதுபவன் தன்
 நல்ல பழக்கங்களால் ஏற்பட்ட நன்மைகளையும் கெட்ட
 பழக்கங்களால் தனக்கு ஏற்பட்ட கேடுகளையும் சுட்டி எழுதவேண்டும்
 என்று பம்மல்சம்பந்தமுதலியார் கூறியிருப்பதற்கு ஏற்ப
 அமைந்துள்ளதெனலாம்.

இவர் பின்பு தம் ஆசிரியரால் தெளிவுபெற்ற நிலையை,

" சிவ சமயத்

துண்மையெல்லா நெஞ்சத் திருத்தினான் வேற்றுமதத்
 திண்மையெலா நில்லாமற் செய்திட்டா னன்மைசெறி
 பத்திநெறியும் பழ வடியார் தாள் பணியும்

புத்திநெறியும் மெனக்குப் போதித்தான் சித்தநெறி
காட்டினா னென்கட் கலந்து நின்ற தீக்குழுவை
யோட்டினான் வேறொருஞ்ச் செய்தான் "

என்று விளக்கமாகக் கூறுகின்றார்.

தனி ஒருவன் தான் வாழ்கின்ற சூழ்நிலைக்கேற்பவும் தன்னைச் சார்ந்துள்ளவர்களின் மனநிலைக்கேற்பவும், அக்கால அரசியல், சமய, சமுதாயச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்பவும் அவருடைய வாழ்க்கை அமைகிறது என்னும் உண்மை இதனால் அறியப்படுகிறது. நூலாசிரியன் பிறப்புமுதல் பேரூர்த்தலத்திற்கு அவர் வந்து சேர்ந்ததுவரை தன் வாழ்க்கை வரலாறாக ஆசிரியர் கிள்ளைவிடுதூதில் குறிப்பிடுகின்றார். தன் வாழ்க்கையை மையமாகக்கொண்டு ஓரிலக்கியம் படைக்கலாம் என்பதற்கேற்பத் தன் வாழ்க்கைவரலாற்றைக் " கிள்ளைவிடு தூது " என்னும் இவ்விலக்கியமாக எழுதியுள்ளமை புலப்படுகிறது. " திருப்பேரூர் முருகன் கிள்ளைவிடுதூது " என்னும் இவ்விலக்கியம் ஆசிரியர் தன்வரலாறு கூறும் நிலையினால் பிற தூது இலக்கியங்களிலிருந்து தனித்துச் சிறப்புப்பெற்று விளங்குகின்றது. கல்வியும், வேலையும் காரணமாகக்கொண்டு சமயத்தைப் பரப்ப முயன்ற அன்றைய சமுதாய, அரசியல் சூழலும் இதனால் விளங்குகின்றது.

கிள்ளையின் சிறப்பு :

பொதுவாகத் தூதுநூலில் தூதுப்பொருள் பற்றிய செய்திகள், பாட்டுடைத்தலைவன் சிறப்பு, தூதுப்பொருளை வேண்டதல் என்ற இம் மூன்று பொருள்களும் பேசப்படும். தூதுசெல்லும் பொருள் தூது செல்வதற்கேற்ற திறமையும், உடல் வலிமையும், அறிவும், அஞ்சாமையும், இறுதிவரை செய்து முடிக்கும் மனப்பக்குவமும், முயற்சியும் கொண்டு விளங்கவேண்டும். வள்ளுவரும்

“ அறிவு உரு ஆராய்ந்த கல்வி இம் முன்றன்
செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு ”

என்றும்,

“ அன்புடைமை ஆன்றகுடிப் பிறத்தல் வேந்து அவாம்
பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு ”

என்றும் கூறியுள்ளார். இந்நிலையில் தூதுசெல்லும் கிள்ளை எவ்வகைகளிலெல்லாம் பொருத்தமுடையதாக விளங்குகின்றதென்று கூறுகின்றார்.

செந்தாமரையில் வீற்றிருப்பவளும், மாதர் குலத்திற்கு அரசியாக விளங்குபவளும் ஆகிய இலக்குமியும், வெண்டாமரையில் வீற்றிருப்பவளும், கல்வியின் பிறப்பிடமாக விளங்குகின்ற கலைமகளும், தங்கள் கைகள் செய்த புண்ணியத்தால் பூக்கொய்து இனிமையான சொற்களால் மலர்தூவிப் போற்றி வழிபடுகின்ற சிவந்த பரஞ்சோதியின் இடப்பாகத்தைக் குடிகொண்டிருப்பவளும் பாவலர்களால் போற்றிப் பாடப்படுவளுமாகிய உமையம்மையின் நிறத்தையொத்த பசங்கிளியே என்று கிள்ளையின் நிறத்தை அம்பிகையின் நிறத்தோடு ஒப்பிட்டுச் சிறப்பிக்கின்றார். மேலும் சக்தியுடன் இணைந்துள்ளவனும், செம்மையான நிறத்தை உடையவனுமாகிய சிவபெருமானின் உடலையொத்த அலகினைக் கொண்டுள்ள இளங்குருகு என்றும், இவ்வுலகிற்கு எப்போதும் தலைவனாக விளங்குபவனும் உலக மக்களை (ஆன்மாக்களை) ஆட்டுவிப்பவனுமாகிய சிவபெருமான் போன்று த்தை...தை...தத்தை என்று ஆடுகின்ற தத்தையே என்றும், இந்த மாயை சூழ்ந்த உலகத்தில் சிவபெருமானின் கழலடியே அஞ்சத்தக்கதாகவும் அடைக்கலமாகவும் உள்ளதாகக் கூறுகின்ற அஞ்சுகமே என்றும் சிவனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார்.

மண்ணையுண்ட கண்ணனின் மேனி வருந்தாமலிருக்கவும், பாற்கடலிடத்துத் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நடந்த போட்டியில் தேவர்களின் துணைவியர்களின் மாங்கலியம் அழியாதிருக்கவும் மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்ற பாம்பினை நாணாகவும் கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அவ்விருவருக்கும் நடுநிலையாக உதித்த தேவாமிர்தம்போல இனிமையான சொல்லுடைய மரகதமே என்று கிள்ளையின்பேச்சு அமிர்தம் போன்றது என்கிறார் . மேலும் தோற்றம், ஒடுக்கம் இல்லாதவனும், ஊழி முதல்வனாக விளங்குகின்றவனுமாகிய சிவபெருமானின் பெருமைகளை அறியாது அப்பெருமானுக்குக் கீழாக இறந்தும் பிறந்தும் உழல்கின்ற தேவர்களைச் சிறந்தவர்கள் என்றும், அவர்களது புகழினைச் சீர்தூக்கித் தக்கதனைத் தேராது தர்க்கமிடுபவர்களை கேலித்தனமாக " அக்கக்கா " என்று பேசுகின்ற அவந்திகையே என்றும், பசிய குதலைமொழி பேசுவதால் " கிஞ்சகம் " என்றும் சிறப்பிக்கின்றார் . பல கலைகளையும் கற்றுத்தேர்ந்த விக் கிரமதித்தனுக்கு ஒரு தட்டான் செய்த வஞ்சகத்தை நீ தான் தீர்த்து வைத்தாய் என்பதையும் அறியார்கள் என்றும் உன்னுடைய பெருமையெல்லாம் அறிந்ததால்தான் தாயுமானவர் " பைங்கிளிக்கண்ணி " பாடினார் என்றும், திருப்புகழைப் பாடிய அருணகிரிநாதர் உன்வடிவம் கொண்டே வீடுபேறடைந்தார் என்றும், திருவாதவூரர் " ஏராரிளங்கிளியே ", " ஏதமிலா மரகதமே ", " தாதாடு பூஞ்சோலை தத்தாய் " என்றெல்லாம் பாடியிருப்பது உன் பெருமைக்குச் சான்றாகும் என்றும், தூதுவிடுபவர்களின் காரியங்களையெல்லாம் உன்னுடைய காரியமாகக்கொண்டு காலம், இடமறிந்து அக்காரியத்தை முற்றுவிப்பாய் என்றும் கூறுகின்றார்.

இத்தகைய சிறப்புக்களையெல்லாம் பெற்றுள்ள உன்னைக் குறைந்த மதியுடையார் தங்கள் பிள்ளைமதிகொண்டு "கிளிப்பிள்ளை" என்று அழைக்கின்றனர்; இவ்வாறு கூறுவது குறிஞ்சிக் கிழவனைப் "பாலன்" என்றழைப்பது போன்றுள்ளது; எனவே நீ பெருமையில் முருகனை ஒத்துள்ளாய்; உன்னுடைய மொழி பாலவிடச் சுவையாக இருப்பதால் உன்னைக் "கீரம்" என்று அழைப்பர்; நீ காரியத்தைச் சுகமாக முடிப்பதால் உன்னைச் "சுகம்" என்றழைப்பர். குழந்தை மொழியையும், பெண்கள் மொழியையும் உன் மொழி என்பர். இவ்வாறு பல சிறப்புக்களையும் பெற்றுள்ளதால் கிள்ளையன்றித் தூது செல்வதற்கு யாரும் உடையரல்லர் என்று கிள்ளையின் சிறப்புக்களைக் கூறுகின்றார்.

பட்டிசர் சிறப்புகள் :

பட்டிசரான சிவபெருமான் எட்டுக்குணமுடையவன் ; கையில் நெருப்பினையுடையவன்; கங்கையைத் தலையிலே ஆட்கொண்டவன்; ஆறுமுகங்களையுடைய முருகனுக்குத் தந்தையாக விளங்குபவன்; வலிமைமிக்க வாசுகி என்னும் பாம்பினை நாணாகக் கொண்டவன்; முப்புரிநூல் அணிந்தவன்; தன் நாமமாகிய "அஞ்செழுத்தை" ஒதுவார்க்கு அருள்பாலிக்கும் தன்மை கொண்டவன்; காமனைக் கண்ணால் எரித்தவன்; மேருமலையை வில்லாகத் திரித்தவன்; அடியவர்க்கு அமிர்தம் போன்றவன்; மூன்று சுடரினையும் உள்ளடக்கிய மூன்று கண்களையுடையவன்; பிறவாயாக்கைப்பெரியோன்; வேதத்தின் மூலப்பொருளானவன் என்று சிவபிரானின் சிறப்புக்களைக்கூறி தசாங்க முறையிலும் பாடுகின்றார். தசாங்கம் என்பது தூதிலக்கியத்தின் ஒரு அங்கமாகும். மலை, ஆறு, நாடு, ஊர், பறை, பரி, களிறு, தார், பெயர், கொடி என்ற இப்பத்து உறுப்புக்களின்

வழி, சிவபெருமானது சிறப்புப் பேசப்பட்டுள்ளது. கயிலை மலை, சத்திமலை, திருமால் மலை, பிரம்மன் மலை, மருதமலை என்னும் ஐந்து மலைகளும் சிவனின் பஞ்சாட்சரமாக விளங்குகின்றன என்று மலையின் சிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே காஞ்சிமாநதி, கொங்குநாடு, திருப்பேரூர், கொன்றைமாலை, பரி, யானை, முரசு, கொடி முதலியன சிறப்பித்துப் பேசப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இறைவன் சிறப்புக்களைத் தசாங்கமுறையில் கூறும் ஆசிரியர் அம்பிகையின் சிறப்புக்களையும் பெருமைகளையும் கேசாதிபாதம் முறையில் கூறியுள்ளார்.

முன்னோர்மொழி பேரற்றல் :

கிள்ளையின் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறுமிடத்து,

“ குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளாதவரென் - றழகு பெற

என்னும் இக்கண்ணி,

“ குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர் ”

என்ற குறளினை நினைவு கூர்கிறது. மற்றோரிடத்தில்,

“.....தன்னேரி
லன்புடையார் அறிவுடையா யாய்ந்திடுஞ்சொல்
வன்மையுடையாய் மகிதலத்தில் - லின்னடி

என்னும் இக்கண்ணியில்,

“ சொல்லுக சொல்லை பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை
வெல்லுஞ்சொல் இன்மை யறிந்து ”

என்ற குறட்பாக் கருத்துத் தொனிப்பதைக் காணலாம். மேலும்,

“ புதலம் போற்
போற்றுநாஞ் செய்கின்ற வெப்பிழையும் பொறுத்துப்
போற்றியுண வளிக்கும் பூமியொன்றும் “

என்பதில்,

“ அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை “

என்னும் குறட்பாக் கருத்து விளங்கக் காணலாம்.

“ பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு “

என்னும் குறட்பாக் கருத்து,

“ பற்றின லுன்னையவன் பற்றுவானெப் பற்றும்
பற்றா மனின்ற பரமேட்டி “

என்னும் பகுதியில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல இடங்களில்
குறட்பாக் கருத்துக்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறே தேவார,
திருவாசகத் தொடர்களும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

உவமைகள் :

தெரியாத பொருளைத் தெரியப்படுத்துவதற்காக மட்டுமல்லாமல்
இலக்கியத்தை அழகுபடுத்தும்நிலையிலும் உவமை, உருவகம்
போன்ற அணிகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன. இந்நூலில்
ஆசிரியர் தம் தொன்மைச் சமயமான சைவத்தை விட்டுக் கிறித்துவ
சமயத்தைப் பின்பற்றிய நிலையைப் பல உவமைகள் வழி
விளக்குகின்றார்.

“ வீட்டிற் பெரிய விளக்கிருக்க மின்மினியைக்
காட்டிற் போய்த் தேடுங் கயவரையும் ...

.....பன்னசெழுந்

தேனிருக்க வுண்ணாமற் செந்தாமரை படர்ந்த

கானிருந்துலாவு மண்டு கத்தினையும் - மானிடர்க

ளுண்ணத் தகும் புல் லுணவிருக்க வீதியிலே

மண்ணுண்ணும் புத்தியற்ற மைந்தரையு - நுண்ணுணர்வா

னானிரம்பக் கற்றெங்கோ னோன்றாள் பரவாமல்

மானிடரைப் பாடும் பாவாணரையு - மேனி

கருமையா யூற்றைக் கலக்கி நீருண்ணா

வெருமையையு மொத்தாய் நீயென்றா

(திருப்பேருர்கிள்ளை விடுதாது - 186 - 191)

இங்கு இடம்பெறும் உவமைகள் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும்
பயனுவமையில் அடங்குவன. இதேபோன்று கிறித்துவமதத்தில்
ஈடுபட்டநிலையைக் கூறுமிடத்து,

“..... இருட்டின்கண்

கண்ட கயிறரவாய்க் காணுதல் போலெங் கவர்கள் ”

என்று சுவைபட உவமையைக் கையாள்கிறார். சைவசமயத்தை
விட்டுக் கிறித்துவ மதத்தைச் சார்ந்ததனால் ஏற்பட்ட தடுமாற்றத்தை,

“ பட்டபகலிற் பார்வை யிலாக் கூடகை போற்

றட்டித் தடவித் தவியாதே(441)

என்று உவமை வழி சுவைபடக் கூறிச் சிந்திக்கவைக்கின்றார்.

தன் குருவாகிய சந்திரசேகரரால் சைவசமயத்தை மீண்டும்
வந்தடைந்ததை,

“ வேட்டுவனோர்

மென்பழுவைத் தன்படிவ மெய்துவித்த வண்ணமெனத்

தன்புதிய கோலஞ் சமைப்பித்தான் ” (445)

என்று கூறுகின்றார்.

கிறித்தவர்கள் தங்கள் மதத்தை மக்களிடையே பரப்பிய நிலையை,

“புல்லியவோராஞ் சிறிய புட்குலத்தை யுட்படுத்த
மெல்லியராங் கண்ணிபல மேவுவித்தும் - நல்லகல்விச்
சாலையென்று சொல்பஞ் சரமமைத்தாங் கைக்கூலி
வேலையென்று சொல்லும் வலை மேல் விரித்து -

முலை தொறும்

பண்ணுபதேசப் பயிற்குரலிற் கூவுவித்து

முன்னுபல பண்டமெனு மொட்டு வைத்து " (423 - 425)

என்ற இக்கண்ணிகளில் பெண்களைக் கண்ணிகளாகவும், கல்விச் சாலைகளாகக் கூடுகளையும், கைக்கூலிவேலையை வலையாகவும் உருவகித்து உபதேசங்களைப் பயற்குரலிற் கூவுவதாகவும், உண்ணுகின்ற பண்டங்களாகிய உப்பு பிசினைப்புட்களாகிய எளியோரைப் பிடிக்கப் பயன்படுத்துகின்றார்கள் என்று இலக்கிய நயம்மிக உருவகித்துக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். இப்பகுதியில் நூலாசிரியர் அவர் காலத்தில் இருந்த கிறித்துவமத எழுச்சி நிலையையும் மக்களைக் கவர்ந்து ஈர்த்தநிலையையும் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சொல்லாட்சி :

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய சொற்களைப்பேச வேண்டும் என்ற வள்ளுவர் கூற்று எழுதப்படும் இலக்கியத்திற்கும் பொருந்தும். இந்நூலில் பாட்டுடைத் தலைவனின் சிறப்புக் கூறப்படுமிடத்து,

“..... ஆறுடைய

சென்னியான் ஆறுடைய தன்னை சென்னியான் தன்னை

முன்னமளித்த முதல்வன்" (79)

என்னுமிடத்தில் ஆறு என்பது ஆறுதலைகளையும், கங்கை ஆற்றினையும் குறிப்பதாக அமைத்துள்ளமை சிறப்புடையதாகும்.

இவ்வாறே,

“ பன்னகத்தின்

பூனுடையா னானேரிந் தப்பூமி முழுதுஞ்சுமந்த

நாணுடையான் முப்புரிசேர் நாணுடையான்” (80)

என்னுமிடத்து “ நாணுடையான் “ என்ற சொல்லை வாசகி என்ற பாம்பினுக்கும், முப்புரிநூலுக்கும் அமைத்துப் பாடியுள்ளமை சுவைபயப்பதாகும். இவ்வாறே “ அஞ்சக்கரத்தான் “ என்ற சொல்லினைக் கொண்டு சிவபெருமான் காண்பவர்க்கு அஞ்சத்தக்கவனாக இருக்கின்றான் என்றும், அவனருள் பெறுவார்க்கு “ அஞ்செழுத்துக்களே “ வழியாக அமையும் என்றும் கூறியுள்ள சிறப்பினை,

“ காணுமவர்க்

கஞ்சக் கரத்தா னருள் பெறுவோருக்கு

மஞ்சக் கரத்தான்” (81)

எனவரும் பகுதியால் அறியலாம். இவ்வாறு சொற்கள் நயமாக அமைந்து சுவை பயப்பதை நூல்முழுவதும் காணலாம்.

புராணச் செய்திகள் :

புராணங்களும் இதிகாசங்களும் இந்தியப் பண்பாட்டுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன என்று மானுடப் பண்பாட்டியலர் கூறுவர். பல புராணச் செய்திகள் இந்நூலாசிரியரால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

“ முன்னமிந்த

மண்ணையுண்டோன் மேனி வருந்தாமல் விண்ணவர்கள்

வாடி மயங்காமல் மங்கலியப்பிச்சையென்று
தேடிமலர் மாதர் தியாங்காம - ளீருருவ " (8)

" வாசுகியும் பாற்கடலு மந்தரமுந் தங்களுக்கு
நாசமுற்றதென்று நடுங்காமல் " (9)

இப்பகுதிகளில், மண்ணையுண்ட குழந்தைக் கண்ணன் வாயில் அண்டசராசரங்கள் தெரிந்த செய்தியும், பாற்கடலைக் கடைந்த செய்தியும் புராணச் செய்திகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. இராவணன் கயிலையைப் பெயர்த்தமை, தக்கன் யாகம் செய்தநிலை, சிவன் மேருமலையை வில்லாக வளைத்தமை, பேருரில் சிவனும் உமையும் பள்ளன் பள்ளியாக வயலிலிருந்த காட்சியைச் சுந்தரர் கண்டுகளித்தமை ஆகிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு உரியஇடங்களில் புராணச் செய்திகளை ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார்.

சமயக்கோட்பாடுகள் :

இவ்விலக்கியம் சமயச் சார்பான இலக்கியம். இவ்வாசிரியர் கிறித்துவமதக் கோட்பாடுகளை நிராகரித்து, சைவசமயக் கருத்துக்களை நிலைநாட்ட விழைவதால் சைவசமயக் கருத்துக்கள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இறைவன் குருவாக மானுடச் சட்டை தாங்கி வருதல், உயிர்களின் பக்குவத்திற்கேற்ப அருள்பாலிக்கும் நிலை, சித்தாந்தக் கோட்பாட்டின்படி இறைவன் ஆன்மாக்களைத் தடுத்தாட்கொள்ளும் நிலை, பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளுண்மை ஆகிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறு கிள்ளைவிடுதூது என்னும் இச்சிற்றிலக்கியம், கிறித்துவ சமயம் வளர்ந்து மக்களிடையே பரப்பப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியது என்பதால் அக்காலச் சூழலை விவரிப்பதாகவும், அந்நிலையில் ஆசிரியர் தன்வரலாறு கூறும்நிலையில் அமைவதாகவும் விளங்குகிறது. அதே சமயம் சைவசமயக் கருத்துக்கள் நிறைந்த சிறந்த தூதுநூலாகவும் திகழ்கிறது.

கண்ணாடிவிடு தூது :

நாலாசிரியர்

குட்டிகவுண்டர் (குட்டியப்ப கவுண்டர்) என்ற கொங்குநாட்டுப் புலவரால் பாடப்பெற்றது பட்டிசுவரர் கண்ணாடி விடுதூது. இவர் பார்வையிழந்த காரணத்தால் அகக்கண்ணை நாடிப் பட்டிசர் மீது இந்நூலைப் பாடியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தூதுநால் செய்திகள் :

தூது இலக்கணப்படித் திருப்பேரூர்ப் பட்டிசுவரர் கண்ணாடிவிடு தூது அமைந்துள்ளது. இதில் முதலில் சிவபெருமான் பெருமைகள் கூறப்பெறுகின்றன. அடுத்துக் கண்ணாடியின் சிறப்புக்கள், அதன் பெயர்கள் முதலியன எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. கண்ணாடியின் பெயர்களான ஆடி, கஞ்சனம், அத்தம், தருப்பணம், படிமக்கலம், ஓளிவட்டம், முகூரம் என்பன வரிசையாக நயத்துடன் தொகுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளன. பின்பு கண்ணாடிக்கும் நான்முகனுக்கும் முன்று கண்ணிகளிலும், கண்ணாடிக்கும் திருமாலுக்கும் முன்று

கண்ணிகளிலும், கண்ணாடிக்கும் சிவபெருமானுக்கும் மூன்று கண்ணிகளிலும் சிலேடைகள் கூறப்பெறுகின்றன. அடுத்து, சிவபெருமானது தசாங்கச்சிறப்பும் பவனிச்சிறப்பும் இடம்பெறுகின்றன. பவனியின் இடையில் பச்சைநாயகி இறைவனுடன் ஊடல்கொண்டு திருக்கோயிலுக்குச் சென்றுவிடுகிறாள். அச்சமயத்தில் தலைவியை இறைவன் பார்க்கிறான் ; தலைவியும் இறைவனைக் கண்டு மயங்கி நிற்கிறாள் ; இறைவன் புன்முறுவல் செய்து, குறிப்பாகத் தலைவிக்குத் தனது அன்பைப் புலப்படுத்திச் செல்கிறான். இறைவன் மீது கொண்ட காதலால் தலைவி வருந்தி நிற்கிறாள். தலைவியின் பிரிவாற்றாமையை மன்மதன், சந்திரன், முதலியோர் மிகுவிக்கின்றனர். இந்நிலையில் தலைவி கண்ணாடியை விளித்து இறைவனிடம் சென்று தனதுநிலையை எடுத்துரைத்து அவனது மாலையை வாங்கிவரும்படி வேண்டுகிறாள். இவ்வாறு இத்தூது முடிவடைகின்றது.

புராணக் கருத்துக்கள் :

இத்தூதுநூலில் சிவபுராணச் செய்திகளும் பேரூர்ப்புராண வரலாறுகளும் நிறைந்துள்ளன. மாலும் நான்முகனும் அடிமுடி தேடச் சிவபிரான் தீப்பிழம்பாய் நின்றது, தக்கனது வேள்வியைத் தகர்த்தது, மன்மதனை எரித்தது, நஞ்சுண்டது, முப்புரம் சுட்டது, கண்ணாடியில் இருந்து சுந்தரரை அழைத்தது முதலிய சிவபுராணச் செய்திகள் இதன்கண் கூறப்பெறுகின்றன. பட்டிப்பெருமானின் தசாங்கத்தில்

பேரூர்ப்புராணக் கருத்துக்கள் பல கூறப்பெறுகின்றன. பட்டினாதரின் மலையாக வெள்ளிமலையும் நதியாகக் காஞ்சிநதியும் நாடாகக் கொங்குநாடும், ஊராகப் பேரூரும், மாலையாகக் கொன்றை மாலையும், குதிரையாக இடமும், யானையாக அயிராவணமும், கொடியாக விடைக் கொடியும், முரசாக மும்முரசும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பேரூரில் பங்குனிஉத்திரப் பெருந்திருவிழா மிகச்சிறப்பாக நடைபெறும் . இச்செய்தி,

“ மீனத் திரவிபுக விள்ளரிய வுத்திரநா
ளான தினத்தி லதிசயமாய் - வானுலவு
போதிவளர் நீழல்தனில் பொன்றிகழு மன்றிலரன்
காதற் றிருநடனங் காட்டுதலும்” (கண்ணிகள் 78,79)

என்னும் அடிகளில் சுட்டப்பெறுகிறது.

திருமால், நான்முகன், நாரதர், காலவர் முதலியோர் காணப் பேரூர் வெள்ளியம்பலத்தில் இறைவன் திருக்கூத்து நிகழ்த்திய புராண வரலாறும் இந்நூலுள் விளக்கமாகப் பேசப்படுகிறது.

திருக்குறள்: போற்றல் :

இந்நூலாசிரியருக்கு வள்ளுவர் மீதும் அவர் அருளிய திருக்குறள் மீதும் அளப்பரிய அன்பு இருப்பதை இந்நூல் வழி உணர முடிகின்றது.

“ உன்னையே நட்புக் குறுதியென வெண்ணியது
முன்னமே வள்ளுவனார் முதுரையிற் - சொன்ன
நவிநொறு நானயம் போலும் பயிநொறும்

பண்புடையாளர் தொடர்பாம் - புவிபிற

புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதா

நட்பாங் கிழமை தரும் - நுணுக்கமாய்ச்

சொன்ன முறையின் படிநின் றொடர்புள தாற் ..."

(கண்ணிகள் 48 முதல் 51 வரை)

போன்ற பகுதிகள் மேற்குறித்த கருத்தை வலியுறுத்துவன. இதேபோல தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய அந்நூல்களையும் இந்நூலாசிரியர் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (கண்ணி : 115)

நூல்நயங்கள் :

எதுகை, மோனை முதலிய ளாடைநயங்களும், உவமை, உருவகம் முதலிய பொருள்களும், சிலேடை போன்ற சொல்லணிகளும் கண்ணாடிவட்டுதூசில் சிறப்பான முறையில் அமைந்துள்ளன. நூலாசிரியர் வருணனைத்திறம் மிக்கவராகவும் கற்பனை ஆற்றல் கைவரப்பெற்றவராகவும் இந்நூல் முழுவதிலும் காட்சியளிக்கிறார். பச்சைநாயகியின் கண்களை வருணிக்கும் கீழ்வரும் ஒருபகுதி இவரது புலமைக்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

" காவியும் வெங்

காலும்செந் தாமரையும் கார்விடமும் சாகரமும்

வேலும் கருவிடமும் மீனமும் - நீலவண்டும்

மானும் அம்பும் மாவடுவும் வாளும் ஒப்பற் றேயகன்று

தானே இரண்டும் சரியாகி - வானுலகில்

மண்ணுலகில் உற்பவித்து வாழும் உயிர்க்கு எல்லாம்
எண்ணில் அருளளித்தும் இன்புற்ற - கண்ணினை ..."

(கண்ணிகள் 7 முதல் 10 வரை)

என்னும் அடிகள் மிகுந்த நுட்பமும் நயமும் இலக்கியச்சுவையும்
கொண்டு விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு கண்ணாடிவிடுதாது பக்திரசம் சொட்டும் முறையிலும்
பக்தி இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுக்கு ஏற்ற வகையிலும் இலக்கிய
நயங்கள் எல்லாம் மலியவும் பாடப்பெற்றுள்ளது. இந்நூல் கண்களை
இழந்த ஒரு புலவரால் பாடப்பட்டது என்றால் நம்புவதற்குக் கடினமாகத்
தோன்றும். இதுவே இந்நூலாசிரியரின் படைப்புத்திறனுக்கும்
சான்றாக அமைகின்றது.

திருப்பேரூர் - தோத்திரப் பாமாலை

முனைவர் சு. ஞானப்பூங்கோதை

தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

பேரூர் உறைவாயப் பட்டிப்பெருமான் பிறவாநெறியானே ! என்று திருமுறைகளால் போற்றப்படும் திருத்தலம் கொங்குநாட்டின் கண்திகழும் திருப்பேரூராகும். இத்தலத்தின் பெருமைகளைப் புலவர் பெருமக்கள் பல இலக்கியங்களில் எடுத்துரைத்துள்ளனர். அவ்வகையில் “ திருப்பேரூர் - தோத்திரப்பாமாலை ” எனும் இலக்கியநூல் அமைகிறது.

இந்நூலின் ஆசிரியர் துளசியம்மன் என்பவராவார். இவர் புரவிபாளையம் சமீன்தார் கோப்பண்ண மன்றாடியார். அவர்களின் மனைவியார் ஆவார். இவர் ௮ பார்களையும் செந்தமிழ்ப் புலவர்களையும் மதித்துப்பேணிய சிறப்புடையவர்கள். அமிருதரசக்கும்மி, பழனி தண்டபாணி பதிகம், சண்முகநாதர் பதிகம் முதலிய பல பக்தி நூல்களை இயற்றியுள்ளார். 1966 - ஆம் ஆண்டு புரவிபாளையம் அரண்மனை வெளியீடாகத் திருப்பேரூர் - தோத்திரப்பாமாலை வெளிவந்தது.

திருப்பேரூர் - தோத்திரப்பாமாலை எனும் இலக்கியம் பதிகமும் மாலையும் அந்தாதியுமாகப் பத்து வகைச் சிறுநூல்களைச் சேர்த்து ஒரு பெருநூலாகத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்நூல் வகைகள் “ விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே ” என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் இலக்கணத்திற்கேற்பச் சங்கம்மருவிய காலத்திற்குப்பின் தோன்றலாயின. திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகங்கள் - திருவிரட்டை மணிமாலை, அற்புத திருவந்தாதி முதலிய காரைக்கால் அம்மையார் படைப்புக்கள் இவற்றுக்கு முன்னோடிகளாகத் திகழ்கின்றன எனலாம்.

இலக்கிய வகை அமைப்பு :

இந்நூலுள் அமைந்தவற்றை 1.மாலை இலக்கியம் 2. பதிக இலக்கியம்
3. அந்தாதி இலக்கியம் என்று மூவகைப்படுத்தலாம்.

	காப்புப் பாடல்	பாடல் எண்ணிக்கை	போற்றிப் பாடல்கள்	மொத்தம்
1. பட்டிசுவரர் மாலை	1	31	1	33
2. மரகதவல்லி மாலை	1	11	2	14
3. வெண்பா மாலை	1	31	2	34
பதிக இலக்கியம்				
4. பட்டிநாதர் பதிகம்	1	11	1	13
5. பச்சைத்தாய் பதிகம்	1	11	1	13
6. மரகதாம்பிகை பதிகம்	1	11	1	13
7. மரகதவல்லி பதிகம்	1	11	1	13
போற்றிப்பதிகம்				
8. பட்டிச்சுரன் போற்றிப்பதிகம்	1	11	1	13
9. பேரூர் அம்மைப் போற்றிப் பதிகம்	1	11	1	13
அந்தாதி				
10. திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை அந்தாதி 1		101	3	105

மேற்காட்டிய நூல்கள் அனைத்தும் விநாயகர் காப்புடன், தொடங்கி போற்றிப்பாடல்களுடன் முடிகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றில் ஒவ்வொரு நூலின் இறுதியிலும் போற்றிப் பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ள அமைப்பு இவர் கையாண்டுள்ள ஒரு புதுமையான இலக்கிய மரபு எனக் கருதலாம்.

பட்டிசுவரர் மாலை

தலப்பெருமை :

திருப்பேருர்த்தலம் உலக உயிர்களுக்கு அருளும் தன்மை கொண்டது. இத்தலத்தில் காமதேனு வழிபட்டு அருள்பெற்றதால் காமதேனுபுரம், பட்டிபுரி என்னும் திருப்பெயர்கள் ஏற்பட்டன. பகவாகிய காமதேனு பட்டியமைத்து வழிபட்டால் பட்டிச்சரம் எனப் பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவர். இக்காரணத்தால் இங்குள்ள இறைவனுக்குப் பட்டிநாதர் என்னும் பெயர் வழங்கியுளாயிற்று. பட்டிப்பெருமான் திருமுடியில் பசுக்கன்றின் காதாதுறப்புகளின் சுவடுகளும் கொம்பு குத்திய சுவடும் இன்றைக்கும் நம்முடைய உள்ளன. ஆனினம் ஒங்கிப் பொழிந்திடும் திருப்பேருராக இத்தலம் உள்ளது. வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு சிறந்து விளங்குவதால் மூதாராகிய பேரூர் வீடுபேறு அளிக்கும் தலங்களுள் தனித்துவம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

“ செந்தமிழ்ப் புலவோர் பத்தி ஞானத்தோர்

திருமுறை யெப்பொழு தேத்தும்

அந்தண ரறவோர் பொலிந்திடும் பேரூர் “ (பா.எ.11)

என்று இத்தலம் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

தீர்த்தச் சிறப்பு :

இறைவழிபாட்டில் இறைவனுக்குள்ள சிறப்பினைப்போலவே அங்கு இருக்கின்ற குளங்களுக்கும் நதிகளுக்கும் உண்டு. அவ்வாறே பேரூர்த்தலத்தின் வழி பாயும் காஞ்சிநதி பாவங்களை அழிப்பதில் விஞ்சி நிற்கின்றது. கோயில்கள் தோறும் சென்றிறைஞ்சி, உடல்வருத்தி, கால்கள் தேய்ந்து மனவமைதி பெறாமல் துடிக்கின்றவர்கள் காஞ்சியில் நீராடி இறைவனின் திருவடிஞானம் பெறுகின்றனர். இதனை,

“ மாதிரத் தலம்பல வேகித்தா டேய்ந்து

மனந் தெளி வுறாமையி னேங்கு

போதி லிங்கெய்திக் காஞ்சி நீராடிப்

பொருவிலுன் திருவடி யேத்தப்

போதமா ஞான முறவருள் பொழியும் ” (பா.எ. 22)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மூர்த்தியின் சிறப்புகள் :

இறைவன் உரு, அருவாய் திகழ்ந்து அடியார்களுக்கு மகிழ்ந்து அருளுகின்றான். ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அவன் ஐந்தொழில் புரிந்து அருள்பாலிக்கின்றான். பேரூரின்கண் குடிகொண்ட இறைவன் எளியவனுக்கும் எளியவனாய் வந்து அருள் புரிந்தவன். பெரும்புகழ் கொண்ட பட்டிப்பெருமான் ஆறங்கம் நால்வேதமாய் இருந்து தன்னை வணங்கும் அடியார்களுக்கு நற்பயனை நல்குகின்றான். ஆசிரியர் இறைச்சிறப்பைக் கூறும்போது சுந்தரருக்கு அருள்வழங்கியது, திருநாவுக்கரசர், காமதேனு, காலவமுனி, பட்டிமுனி, கோமுனி ஆகியோருக்குக் கருணைசெய்து காட்சியளித்தது ஆன்மாக்களை தன்னடிமலரில் இருத்தி அருள்வது முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார்.

இங்குள்ள இறைவன் மூவர் தேவாரத்தைத் தோள்களில் மாலையாக அணிந்தவன்; மாணிக்கவாசகரின் கோவையைக் கையில் எழுதியவன் என்பதை,

“ செந்தமிழ்ப் பாவார் மூவர்தே வாரம்

செறி தொடை யிலங்கு பொற் புயத்தாய்

சொந்தமூர் மணிவா சகர் மொழி கோவை

தாய்க் கவி யெழுது பொற்கரத்தாய் “ (பா.எ. 6)

என்னும் பாடல்அடிகள் மூலம் நாலாசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார்.

அருளிச்செயல்கள் :

புகழ்வாய்ந்த சைவக்கோயில்களின் வரிசையில் பேருரும் எண்ணத்தக்கது. சுந்தரர் தில்லை நடன்காட்சியைப் பேரூரில் கண்டது, இறைவன் நாற்றுநட்டது. காளியோடாடி காளியின் செருக்கினைப் போக்கியது, அடியார்களுக்கு அருளும் பொருட்டாடி அவர்களுக்கு அறம் முதலான நான்கு பொருள்களை அருளியது என்று பல அருளிச் செயல்கள் இறைவன் செய்ததாக ஆசிரியர் செப்புகின்றார். பேரூர்ப்புராணம் பள்ளுப்படலத் தருவிளையாடல்,

வழிவழியடிமை முறியினைக் காட்டி

வன்றொண்ட னெனப்பெயர் நாட்டிக்

கழிபெரு மன்பாம் பித்தா வெனுந்தமிழ்க்

கனிகவி கேட்டவாக் குறைவால்

கழனிவி லுழவனாகி யாரூரன்

கழறபாக் கொண்டவா “

(பா.எ. 18)

“ வண்டமிழ்ப்பாவை மறைந்து கேட்டு வக்க

வயலினி லுழத்திய ரோடு

கெண்டைகள் துள்ளிக் குதித்திட வளற்றிற்

கிளைபெரும் நெற்பயிர் நடவ

கண்ட வாருரன் கவிக்கு வந்தானை “ (பா.எ.21)

என்னும் பாடல்களில் விரிவாக இடம்பெறுகின்றது.

இறைவனின் தாத் :

சுந்தரர் சங்கிலியாரை மணந்ததையறிந்த பரவையார் ஊடல் கொண்டார். அப்போது சுந்தரரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தம் பாதம்நோக இறைவன் பரவையார்பால் தூதுசென்று அவர் கோபத்தினைத் தணித்தருள் புரிந்தார். இதனை ஆசிரியர்,

“ காதலா ருரன் களிமொழிக் குவந்து

கயல்விழிப் பரவைதன் மனைக்குப்

பாதமே நோவ வோரிரு காலும்

படிமிசை நடந்த பேரருளாய்

ஆதரவே தந் தாளுவாய் “ (பா.எ. 25)

என்கின்ற பாடல்களில் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

கற்றுணை :

சமணத்தினின்றும் நீங்கிய திருநாவுக்கரசரைச் சமணர்கள் பொய்கூறிக் கல்லில்கட்டிக் கடலில் இட்டனர். நற்றுணையாக நமச்சிவாயத்தைத் துணைகொண்டு கல் தெப்பமாக மிதக்க அப்பர் கரை சேர்ந்தார்.

இதனை,

“ கலமெனக் கருங்கல் மீதிருந்திரண்டு

கடலையும் கடந்த வாகீசர்

வலங்கொடு புரிய மிருபணி யேற்றி

மரகதவல்லி தாய் ”

(பா.எ. 12)

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன.

பேயுரு நல்கல் :

மனிதப்பிறவியாய் இருந்தாலும் புனிதமான வாழ்வை மேற்கொண்டவர் புனிதவதியார், அவர் கணவன் தன்னைவிட்டு நீங்கிய பொழுது இவ்வுடல் தனக்குக் கணப்பொழுதும் வேண்டாம் என்று எண்ணி இறைவனை வேண்டிப் பேயுருக்கொண்டார். இத்தகு கற்பு நலம் சிறந்த அம்மையாரை இறைவன் “ அம்மையே ” என்றழைத்து அருள் செய்தார். இதனை,

“ மெய்நலம் வெறுத்துப் பேயுரு விரும்பி

மெய்ப்பொருள் காண்குவான்

கைவரும் வெண்பாக் கவிபல புகன்ற

காரைக்காலம்மையே யன்று

பொய்யுறு மன்பா லம்மையே யென்ற

அய்யனே பேரளி யடியவர்க்கருளும்

(பா.எ. 24)

என்கின்ற பாடல் அடிகளின்வழி விளக்குகின்றார்.

ஆதிஉலா மலர்ந்தது :

மலர்மரங்கள் நிழல் பரப்பித் தேன்சிந்தும் கொங்குநாட்டில் ஆட்சி செய்தவர் சேரமான்பெருமாள் நாயனார். இவர் சுந்தரரோடு நெருங்கிய நட்புக்கொண்டவர். சுந்தரர் மனிதப்பிறவியின் பயனைக் கழித்தபிறகு கயிலை சென்றார். அப்போது சேரமாளும் அவருடன் ஏகி இறைவன் மீது ஞானஉலா இசைத்தார். இவ்வரலாறு,

“ சுந்தர மூர்த்தி தோழமை பூண்டு

சோதிவாழ் கயிலையி லேகி

யந்தமா ரணிசீர்த் தமிழுலாப் பாடும்

அரசனாள் கொங்கு நன்னாட்டில் “ (பா.எ. 11)

எனவரும் பாடல் அடிகளின் மூலம் அறியப்படுகின்றது.

பேரூர் நடனமும் பெற்றவர் பயணம் :

பேரருள் நல்கும் சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு அருளும் பொருட்டும், ஆணவம் என்னும் செருக்கினை அறுக்கும் பொருட்டும் நடனத்தை நளினமாக நிகழ்த்தினார். ஊர்த்துவ மூர்த்தியாய் நின்று ஊன்றிய தாளால் நடனத்தைக் கண்டோர்க்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நான்கு மெய்ப்பொருள்களை நல்கினார். காளி செருக்குடன் இருந்தபொழுது ஊர்த்துவ தாண்டவமாடிக் காலால் குழையைத் தொட்டுக் காளியைச் செருக்கழியச் செய்தார். முதார் மக்கள் பக்தியுடன் பணியும் அழகுநிறைமன்றுள் விண்ணில் ஒரு காலைத்தூக்கி ஆடும் அழகை ஐந்து பேரறிவும் கண்களாகக் கண்டு பேரன்பு பொங்கக் கசிந்துருகும் நாள் என்று உண்டாகுமோ? என்று நிருத்தத்தைக் காண ஏங்குகிறார் இந்நூலாசிரியர். இதனை,

“ காளியோடாடிக் கனங்குழை வேட்டுக்

காது மூர்த்துவ தாண் டவப்பூந்

தாளிணை மேலைச் சிதம்பர மன்றுள்

கண்டனன் “

(பா.எ. 19)

“ ஒருபரி புரக்கா லூர்த்தவம் காட்ட

ஊன்று காலருளளி யுருக்க

திருநடக் கோலம் கண்டனன் “

(பா.எ. 27)

என்ற பாடலடிகள் இறைவனின் அருளிச் செயலுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளன.

பட்டிசுவரர் மாலையில் ஆசிரியர் இவை மட்டுமல்லாது இறைவன் நஞ்சுண்டது, மதுரையில் மணிகள் விற்பது ஆகிய சிறப்புக்களையும் கூறி மனிதப்பிறவியின் புனிதம் இறைவனை அடைவதே என்பதைத் தத்துவக்கருத்துக்களால் விளக்கிச் செல்கின்றார்.

“ நண்ணிய மனிதப் பிறவியுற்று முனது
நாணறு மலரடி மறந்தேன் ” (பா.எ. 14)

“ காலிலம் தோயாக் கடவுளர் பதியும்
கற்பக நீழலும் வேண்டேன் ” (பா.எ. 20)

“ இத்தலத் துற்றும் மானிடப் பயனை
இமியள வினுநினை வில்லாப்
புத்தியைத் திருத்திப் போதமா முன்றாட்
பொருத்தியெற் குயிர்த்துணை யாவாய் ” (பா.எ. 16)

“ வேண்டுவோர் வேண்டும் வேட்கையை நிறைத்து
மெய்யினை யிதலின் அருளே ” (பா.எ. 17)

“ உன்னையே காண உன்புகழ் கேட்க
உன்திருநாமமே யோத
உன்னையே பாட வுன்றிறம் புகல
வுன்னரு னிலைந்து நானிருக்க
உன்னையே யனையா யொப்பிலா வப்பா
வுன்னரு ளாலெனைப் புரப்பாய்
அன்னையே தந்தை யானவா பேரூர்
அப்பனே பட்டிநா யகனே ” (பா. எ. 28)

என்ற பாடல்களின்வழி மனித வாழ்க்கையின் மகத்துவத்தை விளக்க இறைவனை வணங்கி இன்புறல் வேண்டும் என்கிறார். இவ்வாறு இறைவன் பெருமை இந்நூலுள் பல்வேறு முறைகளில் விரிவாகப் போற்றப்படுகின்றது.

மரகதவல்லி மாலை

ஆன்மாக்கள் உய்வுபெற வேண்டி இறைவனும் இறைவியும் அமர்ந்து அருள்தருகின்ற தலங்களில் பேரூர் புகழ்வாய்ந்ததாக உள்ளது என மரகதவல்லி மாலையில் துளசியம்மன் கூறியுள்ளார். பெரும்பாலான பாடல்கள் இறைவியைப் புகழ்ந்தும், விளித்தும் பாடப் பெற்றிருக்கின்றன. அபிராமிஅந்தாதியில் இசைநயத்தில் மயங்கிய ஆசிரியர், அப்பாடல்களைப்போன்றே கற்போர்க்கு இனிமை பயக்கும் வகையில் இம்மாலை நூலை அமைத்துள்ளார்.

விண்ணுலகில் இருக்கின்ற இயற்கை வளங்களும் நாணம் அடைகின்ற அளவிற்கு, பேரூரின் வளம் மிகுந்திருந்தது. தேனைச் சுமந்து நிற்கின்ற மலர்களையுடைய பொழில்கள் இனிய மணத்தைக் காற்றில் கலந்து நுகர்ந்தோர்க்கு இன்பம் செய்கின்றன எனப் பேரூரின் இயற்கை வளம் இந்நூலுள் சிறப்புறக் கூறப்படுகின்றது.

அருட்செயல்கள் :

அங்கிங்கெனாதபடி பரந்து நிறைந்துள்ள பரம்பொருளான இறைவன் தன்னை வழிபட்டவர்களுக்கு வேண்டியதைத் தந்தருளும் தன்மை கொண்டவன். அவ்வகையில் பிறதலங்களில் இறைவன் செய்த திருவிளையாடல்களை எல்லாம் பேரூர்ப்பட்டிநாதருக்கும் ஆங்குள்ள இறைவிக்கும் ஏற்றிக்கூறுகின்றார்.

பேரூர்ப்பட்டிநாதர் உடனமர்ந்த பச்சைநாயகியின் சிறப்பைக் கூறும்பொழுது தேவர்களுக்குத் துன்பத்தையும் அச்சத்தையும் தந்த சூரபதுமனை வதைத்து அவனைக் காளிக்கு வழங்கிய வலிமை பொருந்திய தோள்களையுடைய இளஞ்சிங்கக் குட்டி போன்ற முருகப்பெருமானை ஈன்றவள்; இமயத்தரசனின் மகள் என்றெல்லாம் கூறி வழுத்துகின்றார். இக்கருத்தை,

“ உளம் பொங்கி குரை யவுணக் குழாங்களை யுற்றவரைக்
களம் தங்கு பேய்கூளிகாளி யுணத்தலை கத்தரித்த
இளஞ்சிங்கக் குட்டியை யீன்ற விமய மடப்பிடியே ” (பா.எ. 4)

என்கின்ற பாடல் அடிகளில் கூறுகிறார்.

பஞ்சபாண்டவர்களில் விற்பயிற்சியில் சிறந்த அருச்சுனன் சிவனை நோக்கித் தவமிருந்து பாசுபத அத்திரத்தைப்பெற விழைகின்றான். அந்நேரத்தில் பாண்டவர்களுக்குப் பகைவனான துரியோதனன் அருச்சுனனைக் கொல்ல அசுரன் ஒருவனைப் பன்றிவடிவில் ஏவினான். அந்நிலையில் தன் பக்தனைக் காக்கும் பொருட்டு இறைவனும் இறைவியும் முறையே வேடுவன், வேடுவச்சி வடிவம் தாங்கி அசுரனை அழித்து அருச்சுனனைக் காத்தனர். இதனை,

“ மணிவிசயன் நாரிற் றனுவிட் டழைவருமென்றெண்ணி

நாதருடன்

பாரிற் கிராதச் சியாய் நடந் தேகின பார்ப்பதியே ” (பா.எ. 7)

எனவரும் பாடல் அடிகளில் விளக்குகின்றார்.

காக்கும் கடவுளான திருமால் தினந்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களைச் சிவவழிபாட்டிற்குப் படைத்து வந்தார். ஒருமுறை ஒரு மலர் குறைந்ததால் கலங்காது தன் கண்ணை அகழ்ந்தெடுத்து வழிபாட்டை நிறைவு செய்தார். அப்பொழுது இறைவனும் இறைவியும் காட்சியளித்துத் திருமாலின் மெய்வழிபாட்டை இச்சையுடன் போற்றினர். ஒருமுறை இவரே பன்றியாய் இறைவனின் அடியைத் தேடிச் சென்றும் காணமுடியவில்லை. எனவே அன்பு கொண்டவருக்குத் திருவடிகாட்டியும் அவரே செருக்குற்றபொழுது காணாத தன்மையுடையவராகியும் இறைவன் விளங்குவது புலப்படுகிறது. இதனை,

“ கண்ணிடந் தர்ச்சிக்கப் பெற்றுக் கழல்கண்ட கார்வணத்தன்
மண்ணிடந்துங் காணா வடிவம் மனத்தினுள் வைத்துகந்தார் ”
(பா.எ. 13)

என்ற பாடலடிகளால் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

ஆநிரை மேய்த்து இறைவனுக்குத் தினந்தோறும் தவறாமல் வழிபாடு செய்த சண்டேச்சுரர் வழிபாட்டில் தன் தந்தை குறுக்கிட்ட போது அவர் காலைத் துண்டித்தார். இது சண்டேச்சுரர் இறைவன் மீது கொண்ட உண்மையான அன்பின் காரணமாக நிகழ்ந்த நிகழ்வே. தந்தை தானைத் தறித்ததும் தன்பால் உள்ள அன்பே என மகிழ்ந்து இறைவனும் இறைவியும் தன் மெய்க்காப்பாளர்களில் சண்டேச்சுரருக்கு முக்கிய இடம் அளித்து அருளினர். இதனை ஆசிரியர் கீழ்வரும் பாடல் அடியில் வலியுறுத்துகின்றார்.

“ சண்டிக்குவந்த மரகதவல்லி தயாநிதியே ” (பா.எ. 10)

வியாச முனிவர் கூறிய மாபாரத்தைத் தன் மருப்பினையொடித்து எழுதி வரங்கொடுத்தவரான விநாயகப்பெருமானைத் தன் கருவிலே சுமக்காது படைத்தவள் அம்மை. இச்சிறப்பினை,

“ மருப்பை யொசித்துப் பொருப்பில் வரைந்த வளர்ந்துண்ட
திருக்கை மழைமதக் குஞ்சரக் கன்றினை...

கருப்பை விருந்தா தருளிய மாமலைக் கன்னிகை ” (பா.எ. 5)
என்று துளசியம்மன் போற்றுகின்றார்.

இதனைப்போலவே இறைவன் சுந்தரர்பொருட்டுப் பள்ளர் வடிவை ஏற்றபோது இறைவனைப் பிரியாத இறைவியும் பள்ளி வடிவங்கொண்டு நாற்று நட்டாள். இக்கருத்தைக்,

“ நீரூர் வயலில் புகுத விறையோடு நேர்ந்து சென்று சீரூர்
கடைசியர் போலப் பசும்பயிர் சேற்றில் நட்ட ” (பா. எ. 15)

என்கின்ற பாடலடிகளில் விளக்குகிறார்.

பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சானது வீரியம் மிகுந்திருந்ததால் தேவர்களின் அணியில் இருந்த ஆதிஅந்தணனாகிய பிரம்மன், திருமால் ஆகியோரைக் காக்கவேண்டும் என்றெண்ணி அலைமகளும், கலைமகளும் இறைவனிடம் முறையிட்டனர். அப்பொழுது விடத்தை இறைவன் உண்ண இறைவி விடத்தைக் கண்டத்தில் தாங்கி அவ்விருவரின் மாங்கலியத்தைக் காத்தருளினார். இதனை,

“ மாக மகளிர்கள் மாமகள் நாமகள் வந்துழன்று

தாக மடைந்தெம் தாலி தருமெனவுன் றாள்பணிய

சோக மகற்றக் கறைகண்ட னாக்கித் தொழும் கருணை

மேக மழையே மிளிரும் பசும்பொன் விளை நிலமே “ (பா.எ. 19)

என ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்கின்றார்.

யரக்கை நிலையரமை :

உயிர்களை இறைத்தன்மையில் அடைய விடாது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற முன்றுமலங்கள் தடுக்கின்றன. இம்முன்று மலங்களையும் இறைவி தன் அருளால் அகற்றி, நல்வினையைச் செய்கின்றாள். உயிர்களை இறைத்தன்மையில் ஈடேற்றம் புரிகின்றாள் என்று ஒருபாடல் சுட்டுகிறது.

மனித உடலானது வயதின் முதிர்வால் சீதம் மிகுந்து, ஒன்றையும் செய்ய இயலாமையால் சினம் மிகுந்து, வாடித் தளர்ந்துவிடும். அந்நிலையில் உன்னைப் புகழ்ந்து உன் நாமத்தையே பாட அருள்புரிதல் வேண்டும் என்று ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். உடல்வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் என்ற முன்றும் சமமான நிலையிலிருந்து இயக்கப்படுவது. இவற்றில் ஒன்று கூடினும் குறையினும் நோய் மிகும் ; இவை தளர்ந்தநிலையில் இறைவனைப் புகழ்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்துக்களை,

“ சீதமெழுந்து நடுநாடி சேர்ந்து சினந்துருவி
வாதம் தளர்ந்து வரும்போ தறிவு மனங்கடந்து
போத நிலைநின் றுனதடி யைநாப் புகழ்ந்து துதி
யோத வுதவி புரியம்மா “ (பா.எ. 12)

என்ற அடிகளில் சுட்டுகின்றார்.

இறையுணர்வே, இவ்வுலகில் நிலையான செல்வத்தை அளிக்கும். உலகில் பிறந்து, பசிக்கு உண்டு, உடுத்திப் பலநிலைகளிலும் வருந்தி, கூற்றுவன் கையகப்பட்டுக் குறிக்கோளில்லாது வாழ்வைச் சீரழிக்கின்றோம். அவ்வாறில்லாமல் பேரூர் கருணை மழையாகிய இறைவியை வணங்கினால் இன்பப்பேறு பெறலாம் என்பதை,

“ பொன்னும் பொருளு மணியு மணியும் புனைந்திருந்து
மன்னு முடலை மதித்துச் சுகித்துற்று வாழ்ந்ததெல்லாம்
உன்னும் பொழுதொரு தூசு மிலாதொளி யுள்ளுணர்வை “
(பா.எ. 24)

என்று ஒரு பாடலில் விளக்கி, இறுதியில் மிஞ்சப்போவது சிறுதூசும் இல்லை எனக்கூறி நல்வழிப்படுத்துகிறார்

ஒலிநயம் :

ஆசிரியர் இம்மாலைநூலை அபிராமிஅந்தாதி போன்று சொற்களை விழுமிய நடையில் அமைத்து ஓசைநயம் மிகுந்து அமையும்வண்ணம் இனியமுறையில் அமைத்திருக்கிறார்.

“ மரகதவல்லி மணியே ! திருப்பேரூர் வாழ் முதலே
நரவரி சோதரி நானிலம் காக்கு நவமணியே ” (பா.எ. 9)

“ கண்ணே சுடரே மணியே மணியின் கருப்பொருளே
பண்ணே யிசையே கவியே கவியின் பழுத்தமுதே ” (பா. எ. 20)

போன்ற பகுதிகளில் ஒலிநயம் பொங்கப் பாடல்களைப்
பாடியிருக்கின்றார்.

இறைவனின் அருட்செயல்களையெல்லாம் இறைவிக்கும்
பொருத்திக் கூறுவது, சூரியனையும் ஒளியையும் தனித்தனியாக
எவ்வாறு பிரிக்க முடியாதோ அதனைப்போன்றதாகும்.
இவ்வாறு மரகதவல்லியின் பெருமைகளைப் பட்டிப்பெருமானுடைய
சிறப்புக்களோடு குழைத்துக்கொடுத்து இந்நூலாசிரியர் சிறந்த
முறையில் இலக்கியம் படைத்துள்ளார்.

வெண்பாமாலை

வெண்பாமாலை எனும் இலக்கியம் பேரூரின் இயற்கைவளம்,
இறைவனின் சிறப்பு, திருவடிப்பெருமை, நெஞ்சிற்கு அறிவுரை,
இறைவனின் அருட்செயல்கள் முதலானவற்றை எடுத்துக்காட்டுவதாக
விளங்குகிறது.

இயற்கைவளம் :

திருவான்பட்டியுடையார் எழுந்தருளியுள்ள பேரூர் இயற்கை
வளம் மிக்கதென்று வெண்பா. மாலையில் கூறப்படுகிறது. இறைவன்
இனிதமர்ந்த பேரூர் வளம் செறிந்தது என்பதை நான்கு பாடல்கள்
தெளிவிக்கின்றன. பெரும்புகழ்ப் பேரூரில் சங்குகள் ஈன்ற
வெண்முத்துக்களை அன்னப்பறவையானது தன் முட்டையெனக் கருதி
மயக்கம் கொள்கின்ற நிலையை,

“ பணியுளைந் தீன்ற பருமணிகண் டன்னம்

திணிமுட்டை யென்னத் திகைக்கும் ” (பா.எ. 14)

எனவரும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

கொங்குமண்டலமாக இருப்பதால் இப்பேரூரானது கோங்கு மரங்களும் ஞாழல் தண்மரங்களும் குளிர்ச்சியைத் தருகின்ற வளம் பொருந்திய பூஞ்சோலைகளும் குழந்திருந்து பச்சைப்பட்டுப்போல் காட்சியளிக்கின்றது. இதனை,

“ மகிழ்கோங்கு ஞாழல் வளர்சோலைப் பேரூர்
திகழ்மா மரகதச் செல்வி “ (பா.எ. 19)

என்று ஆசிரியர் தம் பாடலடிகளில் விளக்குகின்றார்.

அனைத்துயிர் களையும் அரவணைக்கும் அரனான பட்டிப்பெருமான், தெளிந்த தேனை வண்டுகளுக்குக் கொடுக்கும் குளிர்ந்த சோலைகளைக்கொண்ட பேரூரின் கண் அமர்ந்து ஆன்மாக்கள் ஈடேற்றம்பெற நடனமாடுகின்றான் என்கின்ற கருத்தை,

“ தெளித்து நறையூறும் செம்போதார் கொன்றை
யளிக்கு விருந்தளித் தாற்றும் “ (பா.எ. 21)

எனப் புகழ்கின்றார்.

காஞ்சிமாநதியின் நீர்ப்பெருக்கால் பேரூரில் செஞ்சாலி நெற்பயிர்கள் நெல்மணிகளால் தலைவணங்கி வயலால்வளமை பொங்கும் ஊராகவும் வயல்கள் குழந்த ஊராகவும் காட்சியளிக்கின்றது. இக்கருத்தை ஆசிரியர்,

“ செய்யிற் செஞ்சாலி சிரஞ்சாய்த்து முத்துதிர்க்கும்
மையிற் கழனி வளர் பேரூர் “ (பா.எ. 30)

என்கின்ற பாடலடிகளில் புலப்படுத்துகின்றார்.

திருப்பேருர்ச் சிறப்பு :

பேருரின் பெருமையைப் பேருர்ப்புராணமும் கல்வெட்டுக்களும் சிறப்புறக் காட்டுவதுபோல் பிற இலக்கியங்களும் காட்டுகின்றன. வெண்பாமாலையிலும் பேருரின் சிறப்புக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சுந்தரருக்கு அருளிய இறைவன் விரும்பிய இத்தலமானது தமிழ்ப்புலமை நிரம்பிய வேளாளர்கள் நிறைந்தது ; அன்போடு பூசனை செய்யும் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றோரும், தூய மனமும், மறைகள் கூறுகின்ற நற்குணங்கள் வாய்ந்த அந்தணர்கள் வாழ்கின்ற தன்மையது. நவரத்தினங்களில் சிறந்த மணி போன்ற சிறப்பு வாய்ந்தது. இக்கருத்தை,

“ நிறைதமிழ் வேளாளர் நிற்பூசை நேசத்
துறையுற்ற ஞானமார் தூயோர் மறைபுகலும்
அந்தணர் வாழு மணி பேருர் ” (பா.எ. 23)

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

நெஞ்சிற்கு இயம்புதல் :

மனதைச் செம்மைப்படுத்தினால் செம்பொருளான இறைவனை அடையலாம் என்பதை ஆசிரியர் வெண்பாமாலையில் மூன்று பாடல்களில் காட்டி, தன்நெஞ்சை ஆற்றுப்படுத்திக்கொள்கின்றார். ஒரு நிலையில் நில்லாது அனைத்து திரிகின்ற மனமே ! இறைவனை அடைய நல்வழியைக் காணாது இடும்பைதரும் வழியை விரும்புகின்றாய். ஆனால், இருக்கு வேதம் கூறுகின்ற வழியாலும் அறியமுடியாத சிவன் நல்வழியை விரும்பினால் கருணை மனம்கொண்டு வந்தருள்வான்.

“ நெஞ்சே

திருக்கு வழியையே தேய்ப்பாய் - இருக்குமறை
தேடியறியாச் சிவபெருமான் தன்கருணை
ஓடி வந்தீவா னுவந்து ” (பா.எ. 10)

என்கின்ற பாடலடிகளில் சிவபெருமானின் கருணையை விளக்கி நெஞ்சை ஆற்றுப்படுத்துகின்றார். இதனைப்போலவே பிற இடங்களிலும் இறைவன் தன்னை வணங்கும் அடியார்களைப் பற்ற வருகின்ற கூற்றுவனைக் காலால் உதைத்தவன் ; பெருமை பொருந்திய அவனை நீ வணங்கு ; அவனுடை நாமத்தைப்பாடி அவனுடன் இணங்கு; இறைவனைப் பணியவும், வணங்கிப் புகழவும், வழிபட்டுப் பாடிவும் இம்மானிடத்தேகம் பயனுள்ளதால் இம்மானிட தேகத்தை விரும்பிப் போற்றுகின்றேன் என்றெல்லாம் கூறி நெஞ்சை ஆற்றுப்படுத்தும் முகமாகத் தனக்குத்தானே புலப்படுத்திக் கொள்கின்றார். இதனை,

“ வணங்கவன் றாளை வழுத்தவன் பேரை
இணங்கவ னன்பருட னெஞ்சே மணங்கமழ்
கொன்றைத் திருமுடியான் கூற்றையெற்றுந்தாளான்
மன்றைத் தொழுதுய் வாம்” (பா.எ. 15)

“ வணங்கத் துதித்திட வாய்த்த - குணமுடைய
விம்மா னிடதேகம் இச்சிப்பேன் ” (பா.எ. 21)

என வருகின்ற பாடல்களில் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இறைவனின் குணங்கள் :

தனக்குவமையில்லா தாளைக்கொண்ட சிவபெருமான் மகிழ்ந்தும், மறைந்தும் அருள்செய்பவன் ; தோற்றியும், தோற்றாது நின்றும் சீவர்களுக்குப் பிரியாத துணைப்பொருளாக உள்ளவன்; எண்குணங்களைக் கொண்டவன்; பேருரின் கண்ணமர்ந்தவன்; தேவர்களின் பொருட்டு ஆலகாலத்தையுண்டவன்; பார்வதிக்கு அருளும்பொருட்டுத் தன்னிடப்பாகம் அளித்தவன்; அன்பின் வடிவானவன்; அடியார்களை விரும்பிச் சினம் அகற்றியவன்; ஞானியர்கள் விரும்புவதால் மறைப்பொருளாய் நின்றருள்பவன்; வித்தைக்கு மூலமாய் நின்றவன்; சாதிவேற்றுமை பாராத தனிபொருளாய் நிற்பவன். இக்கருத்துக்களை,

" பேணுவாய் பேருர்ப்பெருமான் றிருத்தானை " (பா.எ. 8)

" தோற்றாத் துணையாந் துணி " (பா.எ. 8)

" வந்து துயருரைத்த மான் முதல் தேவருக்காய

முந்து விடங்குடித்த முதருளான் " (பா.எ. 11)

" வேதப்பொருளான் விஞ்சைக்கு வித்தானான்

சாதி குண மில்லாத் தனி " (பா. எ. 12)

என்கின்ற பாடலடிகளில் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகின்றார்.

இறைவனின் அருட்செயல் :

சைவசமய நூல்களில் சிவபெருமான் அருள்செய்த திருவிளையாடல்கள் அதிகமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன. வெண்பா மாலையும் சிவபெருமானின் அருட்செயல்களை நன்கு இயம்புகிறது. தோழமைநெறியில் இறைவனை வணங்கிய சுந்தரருடன் அவர் நண்பரான சேரமான் பெருமாள்நாயனார் வெள்ளானையில் கயிலை சென்றது; திருக்கயிலாய ஞானஉலாப் பாடி அருள்பெற்றது (பா.எ. 5), கண்ணில் குருதி கண்ட கண்ணப்பர் கண்ணையகழ்ந்து அப்பியது (பா.எ.7), ஆணவச் செருக்கால் அன்னம் பன்றி வடிவம் கொண்டு அடிமுடி தேடிய பிரமனுக்கும், மாலுக்கும் காணவியலாத்வனாக இறைவன் நின்றது (பா.எ. 7), பெருந்துறையில் அன்பின் வடிவாய் இருந்த மாணிக்கவாசகருக்குக் காணக்கிட்டியது (பா.எ. 16), தன்னடியாரான சிறுத்தொண்டரீன்பால் பிள்ளைக்கறி சமைக்கச் சொன்னது (பா.எ. 26), முப்புரத்தில் சுற்றியாடி மூன்று அசுரர்கள் மக்களைத் துன்புறுத்தியபோது முப்புரங்களை நகைப்பால் எரித்தது (பா.எ. 24), மார்கழி ஆதிரை நாள் மாங்கலியப் பூசைப்பூ ஆர்ந்தன்பு உருவாகிய நிலை (பா.எ. 19) ஞானசம்பந்தர் இறைவனைக்

கள்வனென விளித்தது (பா.எ. 25), சனகாதி முனிவர்களுக்கு இறைவன் அறமுரைத்தது (பா.எ. 17) போன்ற அருட்செயல்கள் இந்நூல் முழுவதும் எடுத்து இயம்பப்பட்டுள்ளன. பட்டினாயகரின் திருவடிப் பெருமைகளும் இந்நூலில் பல பாடல்களில் விதந்தெடுத்துச் சொல்லப்பெற்றுள்ளன.

பதிக இலக்கியங்கள்

துளசியம்மன் பாடிய பதிகங்களின் சிறப்புக்கள் :

பட்டினாதர்பதிகமும் மரகதவல்லி பதிகமும் மெய்யியல் கருத்துக்களை மிகுதியாகக் கொண்டுள்ள பனுவல்களாகும். அத்துடன் பேரூர்த்தலத்தின் பெருமைகளும் இயற்கை வளங்களும் பட்டிப்பெருமானுடைய கருணைச் சிறப்பும் காஞ்சிநதியின் வளமார்ந்த பெருமைகள் பதிகம் முழுவதும் எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றன.

கொங்குநாட்டின் பெருமைகளும் இப்பதிகங்களில் பேசப்படுகின்றன. சைவசித்தாந்தம் கூறும் முப்பெரும் உண்மைகளும், பதிகங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆண்வமலத்தால் பிணிக்கப்பெற்ற உயிர்களுக்கு இறைவன் தனுகரண புவன போகங்களைத் தந்து, பக்குவப்படுத்தி ஆட்கொள்கிறான். சித்தாந்தம் கூறும் இக்கருத்தைப் பட்டினாதர் பதிகம்,

“ இரவிபுணை யாகவந்திருணீக்கி நின்றுகரை

யேற்றியுன் கமல பாதந்

தன்னருமை யறி யவறி வறிந்துகக் கருணைசெய்

சங்கரா வகில வாழ்வே “

(பா.எ. 4)

என்று போற்றிக் கூறுகின்றது.

இறைவன் சச்சிதானந்த உருவாக விளங்கும் சிறப்பு இப்பதிகத்தில் (பா.எ. 7) சுட்டப்பெறுகிறது. எட்டாம் பாடலிலும் இதே செய்தி விளக்கப்படுகின்றது.

ஆன்மாவை அலைக்கழிக்கும் ஐம்புல வேடரின் கொடுமையை,

“ ஐந்தா றாகப் புலன்போக்கி

லமர்ந்தறி வறியாப் பேய் ” (பா.எ. 1)

“ வஞ்ச முஞ்றும் பொறி புலனால்

மறவா துணைத்தொழ வரமருள்வாய் ” (பா.எ. 7)

என்னும் அடிகளில் மரகதவல்லி பதிகம் விளக்குகிறது. மேலும் இப்பதிகம் யாக்கை நிலையாமையையும் பாசவலையுள் பட்டு உயிர்கள் துன்புறுவதையும், ஆங்காங்கு எடுத்துரைத்துள்ளது. (பா.எ. 8,9) இதேபோன்று பச்சைத்தாய்பதிகமும், மரகதாம்பிகை பதிகமும் பேரூர்ப்பெருமாட்டியான பச்சைநாயகியின் பார்போற்றும் பெருமைகளைப் பாகனைய பாடல்களில் போற்றுகின்றன.

துளசியம்மன் பாடிய போற்றிப்பதிகங்கள் இரண்டும் அப்பர் பெருமானுடைய போற்றிப்பதிகங்களின் அமைப்பில், பட்டிப்பெருமானின் பெருமைகளையும் பச்சைநாயகியின் மகிமைகளையும் மலர்தூவிப் போற்றும் வகையில் அமைந்துள்ளன. எளிய இனியநடையில் இப்பதிகங்கள் அமைந்திருப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும். எடுத்துக்காட்டாக,

“ கங்கைவார் சடையாய் போற்றி கண்ணுதற் பிரானே போற்றி
துங்கவெண் ணீற்றாய் போற்றி சுந்தரர் தோழா போற்றி

சங்கமென் குழையாய் போற்றி சடாதார முடிவே போற்றி
பங்குமை கொண்டாய் போற்றி பட்டியீச் சுரனே போற்றி போற்றி "
(பா.எ. 6)

என்னும் பட்டிச்சுரன் போற்றிப் பதிகப்பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை அந்தாதி

மாலை இலக்கியங்களையும், பதிக இலக்கியங்களையும் பாடிய துளசியம்மன் அவர்கள் அந்தாதி இலக்கியத்தையும் பாடியுள்ளார். ஒரு பாடலின் அந்தம் (முடிவு) அடுத்தபாடலுக்கு ஆதியாய் (தொடக்கம்) வருவது அந்தாதி ஆகும். (அந்தம் + ஆதி) ஒரு செய்யுளின் இறுதி எழுத்தோ, அசையோ, சீரோ, அடியோ அடுத்த செய்யுளுக்கு ஆதியாய் வருவது அந்தாதியாகும்.

திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை அந்தாதி 101 பாடல்கள் கொண்டது. பெரும்பான்மையான பாடல்களில் இறைவியின் பல்வேறு பெயர்களை விளித்து ஆசிரியர் போற்றுகிறார். இப்பாடல்களில் தலச்சிறப்பு, சித்தாந்தக் கருத்துக்கள், நிலையாமையுண்மை, புராணச்செய்திகள் முதலியன இடம்பெறுகின்றன.

தலச்சிறப்பு :

இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள தலங்களில் சில முத்திதரும் தலங்களாக உள்ளன. இறத்தல், பிறத்தல், நினைத்தல், சென்றடைதல் ஆகியவற்றால் முத்திதரும் பதிகள் நான்கு என்பர். பேரூர்ப்பதியில் ஓர் எலும்பு காஞ்சிநதியில் விழுந்தாலும் அவ்வெலும்புக்குரிய உயிர்க்கு முத்திகிட்டும் என்று பேரைப்பதியின் காஞ்சிநதிச் சிறப்புக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“ கருதி யிறப்பிறப் புன்னல் நடத்தலால் காழ்சிறப்பார்
பெருகுமுத் திப்பதி நாலென்பர் பேரைப் பெரும்பதியில்
ஒருநா ளிறந்தோ ரெலும்புற்றால் முத்தி யருளுமெனும்
திருவளர் காஞ்சிக் கரசிமரகதச் சித்திரமே ” (பா.எ. 43)
என்ற செய்யுளால் அறியலாம்.

பேருர்த்தலம் அடைந்தவர்க்கு அழியா நிலைமையைத் தரும்
என்பதற்கு காஞ்சிமாநதியில் இடப்பட்ட மனிதர் எலும்புகள்
நாளடைவில் கல்லாக மாறி நிலைபெறுவது சான்றோர் பெருமக்கள்
நூல்களில் கூறப்படுகின்றது. இக்காரணம் குறித்தே, பல ஊர்களில்
இருந்து வந்தும் இறந்தோர்களது எலும்புகளை இந்நதியிலிட்டுச்
சடங்குகள் செய்யும் வழக்கம் மிகுதியாக உள்ளது. இதனை இன்றும்
நாம் காணலாம்.

அருளிச்செயல்கள் :

இறைவன் அன்பால் சிறந்த மணிவாசகர் பொருட்டு நரிகளைக்
குதிரைகளாக்கியும் பாண்டிய மன்னனின் அகந்தை அறுமாறு மீண்டும்
நரிகளாக்கியும் செய்த அருளை, ஆசிரியர் பின்வருமாறு
எடுத்தியம்புகிறார்.

“ பரியேறு வீரனாய் அன்புமுத்தநற் பத்தருக்காய்
அரியே றனான்நாண மாவளித்தேகி யகந்தையற
நரியாக்கி யோட்டிப் பொறையினைக் காட்டிய நாதனருள்
கரியாகி நின்ற மரகதக் குன்றே கதிரொளியே ” (பா.எ. 71)

அரசம்பல நடனம் :

திருப்பேரூரில் அரசடியில் வெள்ளியம்பலத்தில் காலவமுனிவர்,
கோமுனிவர், பட்டிமுனிவர் ஆகியோரும் ஏனைய முனிவரும்
திருநடராசப்பெருமானின் திருநிருத்தத்தைக் கண்டு களித்தனர் என்பது

புராண வரலாறு. இன்றும் பங்குனி உத்திர நாளன்று (திருவிழா) அனைவரும் இறைவனின் ஆனந்தக் கூத்தினைக் கண்டு வணங்குகின்றனர். பேரூர்ப்புராண நிருத்தப் படலத்தில் திருக்கூத்தின் சிறப்பு விரிவாகக் கூறப்படுகிறது.

சிவபிரான் நடனமாடிய சபையினை, சேயிடையிருந்து வாழ்த்தினும் திசையுற நோக்கித் தாழினும், நன்று எதிர்நோக்கினும், நவிலக் கேட்பினும் அவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லை என்கிறது பேரூர்ப்புராணம் (பா.எ. 130)

உவமை நயம் :

மரகதாம்பிகை அந்தாதியில் பல உவமைகள் சிறப்புக்களுடன் பயின்று வருகின்றன.

“இலையே முதிர்ந்து சருகாகிக் காய்ந்த வியல்பினைப் போல் “ (பா.எ. 17)

“கொடியே வளர்ந்து குளிர்ந்து தளிர்த்துக் கொழுந்து விட்டு

படிமேற் கொமுகொம் பிலாது தவித்திடும் பான்மை யென “ (பா.எ. 28)

“வெயில் புகுப்போல் துடியே துடித்த எனை “ (பா.எ. 28)

“பாம்பினிடைத் தவளையாம் நாயேன் “ (பா.எ. 74)

என்பன போன்ற உவமைகள் செய்யுள்களில் மிளிர்கின்றன.

வழிபாட்டு முறை :

இறைவன் மனித உடல், உறுப்புக்களைப் படைத்திருப்பது தன்னை வணங்கவே என்று இவர் பாடியிருப்பது திருநாவுக்கரசரின் திருஅங்கமலையினை நினைவூட்டும். இக்கருத்தமைந்த அடிகள் பின்வருமாறு ;

" தொழத் துதிக்கக் கூப்பி வணங்க இந்த துணையிலிக்கு
வழங்குடனாக்கு கரஞ்சிர மென்ன வகுத்து (பா.எ. 36)

" சொல்லுவ துனபோர் துதிப்பதுன் பாதம் துணை புரிந்து
வெல்லுவ துன்னருள் வேண்டுவ துன்னன்பு " (பா.எ.30)

எனபன.

இறைவியே ! குருவாக வந்து ஒரு வார்த்தை சொல் ! என் குறை
தவிர்க்க எனவும்,

" என்குறை தீர்ப்ப துனது கடமை யினிதிரந்து
பன்முறை யின்றுதி சொல்ல வேண்டி பணிக்கடமை (பா.எ. 99)

எனவும் வேண்டுகிறார்.

" பராபரி ஞான சவுந்தரி சுந்தரி பைரவியே
தராதல மீன்ற தருணீ கருணா லயச்சரணி
காரவநன் தங்கை பிரணவி சபகரி கண்ணுநலி
நிராமயன் நின்ப லன் நாயகி பேரூறிறை திருவே ' (பா.எ. 101)

என்று இறைவியை விளித்த அந்தாதியினை நிறைவு செய்கிறார்.

திருப்பேரூர் தோத்திரப் பாமாலையைத் தொகுத்து
நோக்குங்கால் பேரூர்த்தல, சின் னந்ததி, தலம், தீர்த்தம் சிறப்புகள்
பாடல்களில் பரவியுள்ளன. அறியலாம். இத்தலத்தில்
இறைவன் நடத்திய பிரவளையாடல்களும் பிறதலத்து
அருள்விளையாடல்களும் இந்நூலில் துளசியம்மனால் எடுத்துக்
கூறப்பெற்றுள்ளன. சமயக் குரவர்கள், நாயன்மார்கள் பொருட்டு
இறைவன் நடத்திய அருள்செயல்கள் பல இடங்களில்
இடம்பெறுகின்றன. சித்தாந்தக் கருத்துக்களை ஆசிரியர்
தனக்கேயுரிய முறையில் சுட்டியிருப்பதும் அவரது நுண்மான்
நுழைபுலத்தைக் காட்டுகிறது.

பேரூர்ப்பச்சைநாயகியம்மன் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள்

முனைவர் இரா. சுசீலா
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்

கொங்குநாட்டுப் புலவர்கள் பலர் பேரூர்த்தலம் குறித்துப் பல சிற்றிலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். அச்சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்றான பிள்ளைத்தமிழைப் பச்சைநாயகியம்மையின் மீது “மேலைச்சிதம்பரமாம் திருப்பேரூர்ப்பச்சைநாயகி பிள்ளைத்தமிழ்” என்ற பெயரில் கோவையையடுத்த ஓராட்டுக்குப்பை செட்டியாளையத்தைச் சார்ந்த, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த முத்து நைனாத்தை முதலியாரும் “திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகி பிள்ளைத்தமிழ்” என்ற பெயரில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிரவையாதீனம் கந்தசாமி சுவாமிகளும் இயற்றியுள்ளனர். இவ்விரு பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களைப் பற்றிக் கூறுவதாய் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியம் :

“பிள்ளைக் கவிமுதல் புராணம் ஈறாகத்

தொண்ணூற்றாறெனுந் தொகையதாம்”

என்று பிரபந்த மரபியல் சிற்றிலக்கியங்களின் எண்ணிக்கையைக் கூறும்பொழுது பிள்ளைத்தமிழை முதன்மைப்படுத்தியதன் வழியும், “பிள்ளைத்தமிழ்” எனத்தமிழோடு இணைத்துக் கூறித் தமிழுக்கேயுரிய இலக்கிய வகையாகக் சொல்வதன் வழியும் இதன் சிறப்பையறியலாம்.

‘குழவி மருங்கினும் கிளவதாகும்’ எனத் தொல்காப்பியர் பிள்ளைத்தமிழுக்கு வித்திட, பெரியாழ்வார் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் கண்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பாடும்பொழுது அது

முளையிட்டுப் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியமெனப் பிற்காலத்தே தனியொரு இலக்கிய வகையாக உருவெடுத்தது.

பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கணம் :

பிள்ளைத்தமிழின் பாட்டுடைத்தலைவன் இறைவனாகவோ, அரசனாகவோ, குருவாகவோ, சான்றோராகவோ அமையலாம். இவர்களைக் குழந்தைப் பருவத்தினராகக் கொண்டு பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்கள் அமையப் பத்துப்பருவங்கள் பாடுவது பிள்ளைத் தமிழாகும். இவ்வாறு நூறு பாடல்களைக்கொண்டு பிள்ளைத்தமிழ் அமையும் என்றாலும் பருவ வரையறையிலும் பருவத்தில் இடம்பெறும் பாடல்களின் எண்ணிக்கையிலும் மாறுபடும் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களுமுண்டு. சிவபெருமான் முழுமுதற்கடவுள் என்பதால் அவர்மீது பிள்ளைத்தமிழ் பாடும் மரபில்லை.

இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியல், பன்னிருபாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், பிரபஞ்சத்திரட்டு ஆகிய நூல்கள் பிள்ளைத்தமிழுக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றன.

“ பிள்ளைப் பாட்டே தெள்ளிதின் கிளப்பின்

முன்று முதலா முவேழ் அளவும்

ஆன்ற திங்களில் அறைஞவாநிலையே ”

என்று பிள்ளைத்தமிழில் இடம்பெறும் குழந்தையின் வயதெல்லையைப் பன்னிருபாட்டியல் குறிக்கிறது.

பிள்ளைத்தமிழில் ஆசிரிய விருத்தம், கட்டளைக்கலி, கலி விருத்தம் ஆகிய யாப்புவகைகள் இடம்பெறுமெனப் பன்னிருபாட்டியல் கூறுகிறது. பிள்ளைத்தமிழ் எப்பாவில் வேண்டுமென்றாலும் பாடப்பெறலாம். இருப்பினும் இரட்டை ஆசிரிய விருத்தத்தால் பாடப்பெறும் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களே அதிகமுள்ளன.

பிள்ளைத்தமிழ் வகைகளும் பருவங்களும் :

ஆண்மகனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட ஆண்பாற்பிள்ளைத்தமிழ், பெண்மகளைப் பாட்டுடைத் தலைவியாகக் கொண்ட பெண்பாற்பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய இருவகைகளாகப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் அமையும்.

பாட்டுடைத்தலைவனைக் காக்கவேண்டுமெனக் கடவுளர்களை வேண்டும் காப்புப்பருவம், குழந்தை ஒருகாலை நீட்டி, ஒரு காலை மடக்கி இரு கைகளையும் நிலத்தில் ஊன்றித் தலைநிமிர்ந்து முகம் அசைய ஆடும் செங்கீரைப்பருவம், குழந்தையைத் துயிலச் செய்யத் தாலாட்டும் தாலப்பருவம், குழந்தை இரு கைகளையும் சேர்த்துக்கொட்டி மகிழும் சப்பாணிப்பருவம், குழந்தையைச் சீராட்டிப் பாராட்டி, மடியிலிருத்தி முத்தம் தரவேண்டும் முத்தப்பருவம், தளிர்நடையிட்டு வரும் குழந்தையை வாவாவென அழைக்கும் வருகைப்பருவம், குழந்தையுடன் அம்புலியை விளையாட அழைக்கும் அம்புலிப்பருவம் ஆகிய முதல் ஏழு பருவங்கள் இருவகைப் பிள்ளைத்தமிழுக்கும் பொதுவானவை.

இறுதியிலுள்ள முன்று பருவங்களில் குழந்தையிடம் சிற்றில் சிதைக்க வேண்டாம் என்று சிற்றில் இழைத்து விளையாடும் பெண்சிறார் வேண்டும் சிற்றில் பருவம், குழந்தையிடம் குழந்தைக்கேற்ற சிறுதேர் உருட்ட அழைக்கும் சிறுதேர்ப்பருவம், சிறுபறை கொட்டி முழக்கி மகிழ அழைக்கும் சிறுபறைப்பருவம் ஆகியன ஆண்பால் பிள்ளைத் தமிழுக்கும், அம்மானை, நீராடல், ஊசல் ஆகிய விளையாட்டுக்களை ஆட அழைக்கும் வகையில் அமைந்த அம்மானை, நீராடல், ஊசல் ஆகிய பருவங்கள் பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழுக்கும் உரியன. சிற்றில் இழைத்தல், சிறு சோறாக்கல் முதலிய விளையாட்டுக்களும் பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழுக்குக் கூறப்படுவதுண்டு.

“முர்த்தி சிறிது கீர்த்திபெரிது” என்பது போலப் பிள்ளைத்தமிழின் பாட்டுடைத்தலைமக்கள் பார்வையில் குழந்தைகள் ஆயினும் செயற்கரிய செயல்பாட்டுக்குரியவர்கள். இதுதான் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்பாகும்.

முத்துநைனாத்தை முதலியாரின் பச்சைநாயகி பிள்ளைத்தமிழ் :

தொண்டைமண்டல முதலியார் இனத்தைச் சார்ந்த முத்துநைனாத்தை முதலியார் 19 -ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றியவர். கோவையை அடுத்த ஓராட்டுக்குப்பைசெட்டிபாளையம் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். இவரைப்பற்றிய பிற செய்திகளை அறியமுடியவில்லை. இவர் பாடியுள்ளதாகக் கிடைக்கும் ஒரே நூல் பேரூர் பச்சைநாயகி அம்மை பிள்ளைத்தமிழாகும். இது விநாயகர் வாழ்த்துடன் நூற்றியொரு பாடல்களைக்கொண்டது. ஒவ்வொரு பருவத்திலும் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. இப்பாடல்களின்வழி பாட்டுடைத்தலைவியாம் பச்சைநாயகியின் சிறப்பும், அவள் எழுந்தருளியுள்ள பேரூரின் இயற்கை வளமும் பெருமையும், அவ்வூரின் இயற்கைவளத்திற்குக் காரணமாய் விளங்கும் நொய்யலாறு என இன்று வழங்கப்பெறும் புண்ணிய நதியாம் காஞ்சிமாநதியின் சிறப்பும் பல்வேறு புராணச்செய்திகளுடன் வெளியிடப்படுகிறது. அது மட்டுமன்றி ஆசிரியர்தம் சைவப்பற்றும் புலமை நலனும் வெளிப்பாட்டுத் திறனும் இதில் தெற்றென விளங்கக் காணலாம்.

அப்பன் அம்மையின் பெயர்ப்பெயருத்தம் :

பேரூர்த்தலத்தின் இறைவியின் பெயர் பச்சைநாயகி ; இறைவன் பெயர் பட்டிப்பெருமான். கல்வெட்டுக்கள்” திருவான் பட்டியுடையார் “எனக் குறிப்பிடுகின்றன. காமதேனு பட்டியிட்டு வழிபட்டதால் இப்பெயர் பெற்றது. கொங்குநாடு ஆனிரைகளால் புகழ்பெற்றதால் கொங்குநாட்டுத் தலங்களை ஆனிரைகளோடு சேர்த்துப் புராணக்கதைகள் அமையப்பாடுவது மரபாகவுள்ளது. அவ்வகையில் பட்டிப்பெருமான் என இத்தலத்து இறைவன் பெயர் அமைந்துள்ளது. ஒரு நாட்டின்

செல்வவளமாகக் கருதப்படுவன நீர்வரத்து நிறைந்த நிலங்களும் ஆனிரைகளுமேயாகும். பச்சைநிறம் என்பது பசுமை நிறைந்த இடங்களை மட்டுமன்றி மனதிற்குப் பசுமை இதழுட்டுவதால் ஈர உணர்வையும் காட்டி நிற்கும். அவ்வகையில் நீர் வளமும், நில வளமும், ஆனிரை வளமும் நிறைந்த பேரூரில் எழுந்தருளியுள்ள அப்பனுக்குப் பட்டிப்பெருமான் என்ற பெயரையும், அம்மைக்குப் பச்சைநாயகி என்ற பெயரையும் இட்டிருப்பது சாலப்பொருத்தமாகும். அம்மையின் நிறமும் பச்சைநிறமாகவே எங்கும் குறிக்கப்பெறும். மேலும் வெண்மை குற்றமற்ற தன்மைக்குக் குறியீடு எனின் பச்சை கருணைக்குக் குறியீடு என்ற வகையிலும் பட்டிப்பெருமான் பச்சைநாயகி என்ற பெயர்களின் சிறப்புப் புலனாகக் காணலாம்.

பச்சைநாயகியின் பெருமைகள் :

பாட்டுடைத்தலைவியாம் பச்சைநாயகியைப் பல நிலைகளில் போற்றிப் புகழ்ந்து அவளது பெருமையினை வெளிப்படுத்துகின்றார் இந்நூல் ஆசிரியர்.

சங்கரி, நிரந்தரி, புரந்தரி, துரந்தரி, கல்யாணி, தருணி, சாம்பவி, கௌமாரி, சூலி, சவுந்தரி, திரிபுரசுந்தரி, சிவானந்தி, கயிலை வெற்பரசி, விசாலநயனி, மரகதசுந்தரி என்று பல்வேறு பெயர்களால் பச்சைநாயகியை விளித்து , உபநிடதப்பொருள், வேதாந்தப்பொருள், வேதாந்த முதல், சித்தாந்தப் பழம், ஞானப்பருப்பதம், சிவஞானத் தவம், பெருந்தவத்தின் தவம், நல்லறத்தின் விளைவு, தருமத் துணை, முத்தர்க்குயிர், சொல்லும் பொருளும் ஆனவள், செழுந்தேன், பச்சைமரகதப்பெண்திரு, பொன்னங்கொடி, பேரொளி, உண்ணத்தெவிட்டாத் தெள்ளமுது, கற்பகம், கன்னல் மொழி, போகமலர்க் கரும்பு, தவப்பயிர், கருணாநிதி, கனி, கண்மணி,

கைகொண்டெழுதாச் சித்திரம், பசுங்கிளி, களிமயில், கோலக்குயில், மடவனம், குணப்பொருப்பு, மின், அருள்நிறை வெற்பு, முவர்க்கொரு மருந்து, பிடி, கருணைநிதி, கருணைபொழிமுகில், பிறவிக் கடலுக்கோர்புணை என்று பல்வேறு படிமங்களால் அவள் பெருமைகளை, அருட்டிறத்தைக்கூறி இயற்கையில் உள்ள உயர்பொருள்களாய், அழகு நிறைந்தவளாய்க் காட்டி மகிழ்கின்றார்.

எல்லோரும் வணங்கும் தாய் :

முவர்க்கொரு தாயாய் விளங்கும் பச்சைநாயகி பொங்கர் அரவம், கங்கை நதி, கூவிளம், மதிக்குழவி புளை, அறுகு, வெள்ளெருக்கு ஆகியன புனையும் சிவனும், நான்முன் மீ, திருமாலாகிய அம்முவரும் வணங்கும் மலர்த்தானை உடையவளாக கங்கை, யமுனை, சரசுவதி முதலான கடவுள் திருநதிகள், கலை, பொன்மலை முதலான மலைகள், கடல்கூழ் புவி, நாக உலகு, பூவுலகு, விண்ணுலகு, கற்பகத்தரு, மணிப்பசு, சங்கநிதி என அனைத்தும் வணங்கும் பெருமைக்குரியவள். திருமகளும், கலைமகளும் தாள்பற்றிப் பொன்மலர் கொட்டும் சிறப்புடையவள். இவ்வாறு பச்சைநாயகியை அனைவரும் போற்றும் இச்சைநாயகியாகக் காண்கிறார் ஆசிரியர்.

அம்மை அடியார்க்குளும் திறம் :

அருளும் அன்பும் கொண்டு அடியவர்கள் நாளும் அம்மையின் கோமள நன்தாளில் மலரிட்டு வணங்க, அவ்வடியார்கள் புரிந்த வினையகற்றி அம்மை அவர்க்கு இறந்து பிறவா நெறியளிக்கும் தருமத்துணையாக விளங்குகிறாள். பாரகொண்ட முப்பத்திரண்டு

அறங்கள் வளர்க்கும் அவள் அடியார்தம் பல்வினை அகல ஒரு மருந்துமாகி இருப்பவள். பிறவிக்கடலுக்கோர் புணையானவள். அறிஞர் இதயச்செங்கமலத்தில் நடனமிடுபவள். எப்பாரிலும் எப்பொருளையும் எளிதின்உறப் பெருவளமை மிகுவிப்பவள். கடைசியர்களுடன் நாற்று நட்டவளின் திருநாமம் நாளும் புகன்று அவளது சரண கமலம் பணிந்தவர்க்குச் சித்தி விளங்கு முத்தி தருபவள் என்று அம்மை அடியார்க்கருளும் திறம் இந்நூலுள் கூறப்படுகிறது.

அம்மையை வணங்குவதால் பெரும்பேறு :

அம்மையை வணங்குவதால் பெறுகின்ற பெரும்பேறுகளை,

"நாவாலொருகால் துதிபுகன்றோர் நலியும் பிணியின் நடுக்கமுறார்

நரையந்திரையும் நல்குரவும் நனுகார் நமனார் நகர்புகதார்

பூவால் பூசை முறைபுரிவோர் புலவர்க்கரசாய் நெடுங்காலம்

பொன்னாட்டிருந்து நடம்புரியும் பொற்றாள்பெறுவார் பொழுதுதொறும்
ஒவாதியன்ற முறையியற்றி உள்ளங்களிப்பப்பணிந்தெழுமுவோர்க்கு

உதவும் பதத்தை யுணர்த்தரிதென்று ஒருங்கே மறைகள் ஒதுதலான்
முவாமுதலா முவாக்கும் முதலே ..."

என்ற பாடலில் கூறி மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய முன்றாலும் அவளை வழிபடவேண்டும் என்ற வழிபாட்டு முறைமையினையும் எடுத்துரைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

இவ்வாறு அம்மையின் அளந்தறியாப் பெருமையினை எடுத்துரைக்கும் ஆசிரியர் அம்மை எழுந்தருளியுள்ள பேருரின் பெருமையினையும், அந்நகர் சூழ்ந்து ஓடும் காஞ்சிமாநதியின் சிறப்பினையும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

பேருரின் பெருமை :

இந்நூலுள், சீருர்களின் பெரிய பேரூர், அணிப்பேரூர், திருப்பேரூர், திருத்தண்பணைப்பேரூர், திருவளப்பேரை, முருகார்பேரை, தார்கொள்-சுரர்பரவு பேரூர், இறைவன் திருநடனம் புரிகின்ற ஆதிபுரம், கோதற்ற தமிழ் உலவு வீதிகள் சான்ற பேரூர் எனப் பேரூர் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

பேருரின் இயற்கை வளம் :

'அங்கார் எழுந்து முடுகி நடந்து ஆழிபருகி உவர் அகற்றி வரை மருவி அருநீர் பொழிய அதிர்ந்து நெருங்கி வருவழியில் மங்காது ஒளிரும் பேரை நெடுமாடம் எதிர வரையெனவே வளைந்து குவிந்து புனல்பொழிய வளம் நிறைந்தது ' பேரூர். இங்கு வயலிலும் வாழைப்படப்பையிலும் செழுங்கமலப்பசுந்தாள், குமுதம், வள்ளை ஆகிய இடங்களிலும் சங்குகள் தவழும்.

வரிசையாகயுள்ள பலாகிழிந்ததால் ஏற்பட்ட நறைநீத்தம், கதலியின்ற நிறைகளிலிருந்து உகும்தேறல், மாங்கனியின் சாறு ஆகியவை நீள்நிலத்தில் பரந்து வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்தோடிக் கழனியில் செந்நெல்லும் கரும்பும் விண் உச்சிவரை வளர்ந்து அவை முத்துக்களைச் சிந்தும்படியான காஞ்சிநதி சூழ்ந்தது.

கதலிப்படப்பை மேய்ந்த எருமை தன் கன்றை நினைத்து மதமுண்ட களிறுபோலக் கரும்பு வயலையும் செந்நெல் வயலையும் மிதித்தேறி, உழுத்தியார்கள் அஞ்சி ஓட அகழியை உழக்கி, நகர்புகுந்து தெரு அடைந்து குரல் எழுப்பி அஞ்சிப் பொழியும் பால், பரந்து திரை அலைக்கும் பனிநீர் க்காஞ்சி நதியுடன் கலந்து வயலில் செறியும் பேரூர் எனப்பேருரின் நீர் வளமும் நில வளமும் காஞ்சிமாநதிச் சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன.

இத்தகைய பேரூர்ச் சிகரப்புரிசைகள் மீது மொய்க்கும் கொடிகளின் ஒளியை யாராலும் அளந்தறிய முடியாது. இந்நகரத்திலும் மனிதர்கள் அமரர்க்கிணையாகவுள்ள சிறப்பினைப் பெற்றவர்கள். இங்குள்ள மகரத்திரையெறி காஞ்சிநதியில் படிபவர் வாழ்வைப் பிறர் பெறார். அத்தகைய அறம்நிலைபெற்று ஒளிர் அரசவனம் இவ்வூர். நவரத்தினகிரி நிகர்த்த பிப்பிலவனம் எனப்படும் இவ்வூரை நாவால் ஓயாது நவில்பவர்கள் எளிதில் பரகதி நணுகி வாழ்வார். இவ்வாறு தவமுற்றிய பதி பேரூர். இத்தகைய பதியின் வைப்பென இருப்பவள் பச்சைநாயகி. எப்புவியில் பிறவி எடுத்தவர்களும் இவ்வூரை மருவிச் சில பகலிருந்து உடலம் விடுமளவில் அம்மை தன் செய்ய மடியில் தலையுறும் பேறுதந்து தனது முந்தானை கொண்டு வீசி அருளுவாள் என்றிவ்வாறு பலமுறைகளில் பேரூரின் சிறப்பினை எடுத்தோதுகின்றார் ஆசிரியர்.

மேலும் பேரூரின் பெருமையை விதந்து சொல்லும் வகையில் பல புராணச் செய்திகளும் இந்நூலுள் இடம்பெற்றுள்ளன.

புராணச்செய்திகள் :

பாட்டுடைத்தலைவனின் பெருமையையும் அவனுள்ள ஊரினையும் சிறப்பிக்கும் வகையில் புராணச்செய்திகள் பலவற்றை அமைத்துப் பாடும்மரபு இலக்கியங்களில் தொடர்ந்துவரக் காணலாம். அம்முறையில் ஆசிரியர் பச்சைநாயகி, பட்டிப்பெருமான் பெருமையைக் காட்டும் வகையிலும் பேரூரின் திறத்தைப் போற்றும் வகையிலும் பல்வேறு புராணச்செய்திகளைத் தம் நூலுள் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

சனகன் ஆதியார்க்குக் கல்லால மரத்தின் நீழலில் குருவாய் அருளியது, கயிலை மலையைப் பெயர்த்த இருபது தோள் இராவணனைத் தன்தாளின் தனிவிரலால் அடர்த்தது, மன்மதனை எரித்தது, நான்முகன் தலையைக் கிள்ளியது, திருமாலும் நான்முகனும் அடிமுடிதேடியது,

கந்தரருக்காகப் பரவையாரிடம் இறைவன் தூது சென்றது, பதிகம் பாடிய நாவுக்கரசர் உலவாநிதி பெற்றது முதலான புராணச்செய்திகள் பட்டிப்பெருமானின் பெருமையைப் பறைசாற்றுவன எனலாம்.

மயிடாசுரன், தாருகாசுரன் ஆகியோரை அழித்தது, கவுணியர் குலச்சிறு மழலைக்களிறாகிய திருஞானசம்பந்தருக்கு அம்மை திருமுலைப்பால் ஊட்டியது ஆகியவை அம்மையின் செயல்களைக் காட்டும் புராணச்செய்திகளாகும்.

பேருரில் அம்மையும் அப்பனும், உழுத்தியும் உழவனுமாய் வயலில் நாற்று நட்டது, காசிபன்மரபில் வந்த காலவனுக்கு இறைவன் அருள்செய்தது, காமதேனுக்கு அருள்செய்தது, குழகன் குழப்புச்சுவடுற்றது, முசுகுந்தன் குரங்குமுகம் நீத்தது, சோழமன்னன் கொலைப்பழிதீர்ந்தது முதலான செய்திகள் பேருரின் பெருமையை உணர்த்துவன. இவை தவிரத் திருமால் உலகளந்தது, யானைமுகன் மாங்கனி பெற்றது, முருகன் வள்ளியை மணந்தது முதலான புராணச் செய்திகளும் இந்நூலுள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆசிரியரின் வெளிப்பாட்டுத்திறன் :

ஓர் ஆசிரியரின் புலமைத் திறத்தையும் வெளிப்பாட்டு நலத்தையும் அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் பொருளும் அதை வெளிப்படுத்தும் முறையும் கொண்டு அறியலாம். அவ்வகையில் இந்நூலாசிரியரின் வெளிப்பாட்டுத் திறனை அவர் கையாண்டுள்ள அணிகள், வருணனைகள், கற்பனைக் காட்சிகள், சொல்லாட்சி முதலியன கொண்டு அறிய முடிகிறது.

அணிச்சிறப்பு :

முகத்திற்கு மதியை ஒப்புமையாகக் கூறுவது மரபு. அதே மரபை ஆசிரியர் பின்பற்றினும் அம்மையின் முக ஒளியைச் சிறப்பிக்கும் வகையில், ' பனிமதியெத்தனை வைகுசதம் உற்றெதிர் பற்றினும் முற்றாத படியொளிர் அற்புதவதனம், ' என நூறு நூறு மதிகள் வரின்னும் அவற்றின் ஒளியை மிஞ்சும் முகமென்று கூறுகிறார். திரைபெற்றிலங்கு கடலறல் ஒத்த குழல், வளர்பிறையீது எனும் நுதல் , சேலனைய விழி, குவளை நிறம்பெறு விழி, புத்தமுதத்தின் இயல்மொழி, பால்கொண்ட மொழி, பாகைக் கனிந்தமொழி, அஞ்சுக மொழி, பூக்கமுத்து, கழையமர் தோள் என்றெல்லாம் அம்மையின் உறுப்புக்களும் பேச்சும் உவமைநயம்பட இந்நூலுள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அம்மையை நீராட அழைக்கும் வகையில் அமைந்த பாடலில், அம்மையின் தோழியர் கூட்டம் புனலில் ஆட, அவர்தம் குழலின் மிசையுறும் வண்டுகள் விண்மிசைச் சுழல, அவர்கள் வீசும் சுண்ணம் மேலே செல்ல, மேலே உள்ள வண்டுகள் அதன் வாசனையை விரைந்து கவர்ந்து செல்வதற்கு உலகில் வழியிடைச் செல்வோர் மிகுபொருளை ஆறலைக் கள்வர் விரைந்து கவர்ந்து செல்வதை ஒப்புமையாகக் கூறியுள்ளார்.

இப்பி ஈன்ற முத்து, மேகம் பொழிந்திடும் முத்து, வெண்சங்கின் முத்து, வேயுளைந்தீன்றமுத்து, அரவுமிழ்முத்து ஆகியவற்றை அடித்துக்கொண்டு வந்து காஞ்சி மாநதி இருகரையிலும் குவிக்க, அவற்றின் ஒளி, மலைபோல விளங்கும், குற்றமற்ற தமிழ் உலவு வீதிக்கு ஒண்கடர் தருவதாக ஆசிரியர் கற்பனை செய்கிறார். மாடங்கள் நிறைந்த வீதிக்கு மலையை உவமையாகச் சொல்லல் மரபு. இங்கு வரைக்கு வீதி உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. "கோதற்ற தமிழ் உலவு வீதி " என்பதில் ஆசிரியரின் தமிழ்ப்பற்று புலனாகின்றது.

அம்மையின் அழகிய நறைமணம் வீசும் சுந்தலோடு குலவி அறல் இனிது கனிய, விளங்குகின்ற கண்குவளையுடன் நீரிலுள்ள குவளைமலர்கள் விளையாட, மதிநுதலியின் காதான வள்ளையுடன் வள்ளையானது உரிமையுடன் உற்று மகிழ்ச் செங்குமுதவாய் கண்டு செங்குமுத மலர்கள் வந்தெதிர் நிற்க, சால்புசால் அம்மையின் திருமுரல் கண்டு தண்டரளங்கள் உற்ற கேளிரின் அம்மையைத் தழுவத் தென்பிரையாகை வெள்ளநீரில் அம்மையை ஆட அழைக்கும் ஆசிரியர் அம்மையின் உறுப்பு நலன்களை இவ்வாறு நீரிலுள்ள பொருள்களோடு ஒப்பிட்டும் உருவகப்படுத்தியும் மகிழ்கிறார்.

கருணைநதி, போதக்கருணைபொழிபுயல், கருணைகள் பொழிமுகில் என உருவகம் வழி அம்மையின் கருணைச் சிறப்பு கூறப்பட்டுள்ளது. அம்மையின் கருணை அறிவு சான்றது. அவள் கருணை எல்லையற்றது என்பதைக் காட்டும் வகையில் போதக்கருணை என்று குறிப்பிட்டிருப்பதுவும், கருணைகள் என்று பன்மையில் கூறியிருப்பதுவும் ஆசிரியரின் சொல்லாட்சித்திறத்திற்குச் சான்றுகள் ஆகும். மேலும் இளங்குயில், கோலக்குயில், களிமயில், சயிலக்கொடி, மரகத சுந்தரம், மரகதவல்லி எனவும் அம்மை உருவகிக்கப்படுகின்றாள். காஞ்சிநதி நன்னதிகளுக்கிடு சிந்தாரம் என்று உருவகிக்கப்பட்டு அதன் சிறப்பு விதந்துரைக்கப்படுகிறது.

“ மருமமிசை மலர்மகளை வைத்தநெடுமாயனோ வலிமைதிகழ்
சக்ரபாணி

வல்லவை யிடத்தனொரு நல்லமோதகபாணி வடுகனுஞ்

குலபாணி

பெருமைமிகு சிட்டிபுரி தண்டபாணி வேள் பிரசமிகு பஞ்சபாணி
பேருரின்மேவுநின் பாகமுறுவோனிளம் பிறையணி பினாகபாணி
உருமின்மிகு குரலினொடு பதகரைவருத்து நமனுலவு

கதைபாச பாணி

உரிய பல்கலை தெரியு மங்கைதாள் வடபாணி யொளிர்கமலை

வனச பாணி

தருமமிகு பேரறம் வளர்த்த நிற்பாணிகொடு சப்பாணி

கொட்டியருளே “

என்ற பாடலில் சொல்பொருள்பின்வருநிலையணி அமைந்திருப்பதுடன் தொடைநயமும் ஓசை நயமும் சிறந்து விளங்கக் காணலாம்.

“ விண்ட மலர்கொண்டு பணிதொண்டர் பவமுண்ட சரண்

“தயவதுசுரந்து கனிவிற்தண்ணளி மிகுந்த பேரானந்த

வெள்ளம்

ஒருதடைபடாது உயிர்கள் பருக இருப்பவள் “

எனவரும் அடிகளில் ஆசிரியரின் சொல்லாட்சித்திறனைக் காணலாம்

கற்பனை :

பொதுவாகப் பாட்டுடைத்தலைவனின் பெருமையை விதந்து பேசப் படைப்பாளனுக்குக் கற்பனை கைகொடுக்கிறது. அவ்வகையில் ஆசிரியர் தம் கற்பனையாற்றல் பச்சைநாயகியின் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் பொழுது வெளிப்படுகிறது.

அம்மை விடுத்த முத்தம் மனைநிலவு போலவும், அதை அம்மையின் கருவிழி நோக்கியதனால் அம்மனையில் பட்ட கருமை நிலவின் கருமை போலவும், வயிரத்தால் செய்த அம்மனையை அம்மை செங்கை பற்ற அது செம்மணியாகவும், அது மேலேசெல்லும்பொழுது அம்மை விழியுயர்த்த அவ்விழியால் அது மரகதநன்மணியாகவும் ஒளிவிட்டதாகக் கற்பனை செய்யும் ஆசிரியர் அக்கற்பனைக்கு மேலும்மெருகூட்டும் வகையில், உலகத்தில் செங்கதிர் தோன்றுவதும் பின் கதிர் மறைய இருள் வருவதும் அது அகல மாமதி தோன்றுவதும் அம்மை மாணிக்கமணி அம்மனையையும் அதன்பின் மரகதமணி அம்மனையையும் முடிவில்

முத்தம்மனையையும் மேல் விடுத்து விளையாடுவதால் தான் என்று கூறுகிறார். இப்படிப் பருவங்கள் தோறும் கற்பனை நயம் மிளிரப் பாடல்கள் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

அம்புலிப்பருவம் :

“ பிள்ளைக்கவிக்கு அம்புலிபுலியாம் ” என்ற தொடரால் அம்புலிப்பருவம் பாடுவதன் அருமைப்பாடும் அதன் சிறப்பும் புலனாகும். பொதுவாக அம்புலிப்பருவத்தில் சாம, பேத, தான, தண்டம் என்னும் நான்குவகை உத்திகளைக் கையாண்டு குழந்தையுடன் அம்புலியை ஆட அழைப்பதாகப் பிள்ளைத்தமிழ் படைப்பது மரபாகும். அப்பருவத்தில் இடம்பெறும் பத்துப்பாடல்களில் நான்கு உத்திகளுக்கும் அந்தந்த ஆசிரியர்களின் மனப்போக்கிற்கேற்பப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை அமையும். கந்தசாமி சுவாமிகள் சாமத்திற்கு மூன்றும் பேதத்திற்கு இரண்டும் தானத்திற்கு இரண்டும் தண்டத்திற்கு மூன்றும் என அம்புலிப்பருவத்தில் பாடல்களை அமைக்க, இவ்வாசிரியர் சாமத்திற்கு இரண்டும், பேதத்திற்கு இரண்டும், தானத்திற்கு ஐந்தும் தண்டத்திற்கு ஒன்றும் எனப் பாடல் எண்ணிக்கையை அமைத்துக் கொள்கிறார். இவ்வெண்ணிக்கைப் பிரிப்பில் அம்மையின் அருள்திறத்தைப் போற்றும் வகையில் தானத்திற்கு ஐந்து பாடல்களும் தண்டத்திற்கு ஒரு பாடலும் அமைந்திருப்பது சிறப்பிற்குரியது.

அம்மையுடன் விளையாட வந்தால் சந்திரன் பெறும் பேற்றினை விரிவாகக் கூறி இறுதியில் அம்மையுடன் விளையாட வராவிட்டால் வரும் இழப்பினை எடுத்துக்கூறும் பாடலின் நயம் ஓர்ந்து இன்புறற்குரியது. “ இறைவனின் ஒரு பாதியாக இருப்பவள்; அரக்கர்களை அழிப்பவள்; தொண்டர்களின் பிறப்பினை உண்ட தாள்களையுடையவள்; அண்டங்களாயுள்ளவள்; அத்தகையவள் அல்லவா குழந்தையாய் வந்து

என்பதையெல்லாம் உணராமல் இருக்கலாமா ?" என்று அதட்டிக்கூறும் முறையிலும் அம்மை பற்றிய வியப்பு, அறியாமையிலுள்ள சந்திரனிடத்துக்கொண்ட வெகுளி, கழிவிரக்கம் ஆகிய சுவைகள் தோன்றும் வகையிலும் கீழ்வரும் பாடலைப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

“ துண்டமதிகொண்டு வருஷண்டு பழகிய சரணசுந்தரி

அழைத்தாளுனைச்

சோதியரனுருவமொரு பாதிதனதென நிலைகொள்

தோகையுமழைத்தாளுனைக்

கண்டகரையடருமயில் கொண்ட கரவுரகபண கங்கணி

யழைத்தாளுனைக்

காதுமட னிசிசரர்க ளாதி பொடிபட விடறுகாரணி

யழைத்தாளுனை

விண்டமலர் கொண்டுபணி தொண்டர்பவ முண்டசரண்

மெல்லிய லழைத்தாளுனை

விரைவின்வந் தனுகாது நிற்கிலிவள் வெகுளியுறின்

மேலுனக் கரணேதுதான்

அண்டபகிரண்ட பிரசண்ட முதண்டியுட னம்புலியாடவாவே

அருள்பெருகு பேரைவளர் மரகத கல்யாணியுட

னம்புலியாடவாவே.

கந்தசாமி சுவாமிகளின் பச்சைநாயகி பிள்ளைத்தமிழ் :

தவத்திரு. கந்தசாமி சுவாமிகள் இயற்றிய பச்சைநாயகி பிள்ளைத்தமிழ், விநாயகர்துதி, சற்குருதுதிகளுடன் நூற்றிரண்டு பாடல்களைக் கொண்டது. சந்தப்பாக்களால் அமைந்து திரிபு, மடக்கு முதலிய சொல்லணிகள்கொண்டு இந்நூல் விளங்குகின்றது. இவர் சிலேடை பாடுவதில் வல்லவர் என்பதை அம்புலிப்பருவம், நீராடற்பருவத்தில் இடம்பெறும் பாடல்கள் வழி அறியலாம். இந்நூலுள் வடசொற்களின் ஆட்சியால் ஆசிரியரின் வடமொழிப்புலமை புலனாகின்றது. அம்மையே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாகவும் அந்தமாகவும் இருக்கும் பெருமையைக்காட்டி மும்மலங்களால் அலைப்பறும் உயிர்கள் அவளாலேயே உய்திபெறும் தன்மை இந்நூலுள் நன்கு விளக்கப்பெற்றுள்ளது. மேலும் மும்மலத்தால் பவக்கடலில் உழலும் உயிர்கள் அதிலிருந்து தம்மை விடுவிக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கின்ற வகையிலும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கிக் காட்டும் அமைப்பிலும் இந்நூலை ஆசிரியர் யாத்துள்ளமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

அம்மையின் சிறப்பு :

அம்மை எழுந்தருளியுள்ளதால் பேரூர், ஊர் பலவினும் மிகச் சீரூராய், பெருமைகொள் அருட்பேரூராய், வளமலி செய்யவிர் பேரூராய் உள்ளமையைக் காட்டி அம்மையின் பெருமையை எடுத்தோதுகின்றார் கந்தசாமி சுவாமிகள். மும்மல இருளில் சுழல்கின்ற தம்மையொத்த சிற்றறிவினர்களும் முத்திச் சுகத்தாய வாழ்வுறும்படி இணையில் கருணைத்திருவைத் தம் உளமிசைக்கொண்டு பேரூர்க் கோயிலில் அம்மை குடிகொண்டதாகக் காட்டுகிறார்.

எண்ணில் பல அண்டங்கள், உண்ணிலவு பிண்டங்கள், சாரசரங்கள் எல்லாம் அம்மை இயக்க இயங்குவன. பதினான்கு உலக உயிர்களை ஈன்றும் இளமை நீங்காதவள் அம்மை. பட்டிப்பெருமான் பார்த்துப் பரமானந்தம்உறும் பச்சைக்கிளி ; அணித்திரள்கட்கு அணி; அருள்வயப்பட்ட பொருள்களுக்கொரு மெய்ப்பொருள் ; அல்லல் பிறப்பில் அடியார்களை விடாது அழைக்கும் எளியார் நாதக்கிண்கிணி; கருணைக்கடல் ; அமுதமழை; கிரிவேந்து செய்த தவப்பேறு; கண்மணி; திருப்பேரூர் வாழ்வு ; கதி ; விதி ஒழிக்கும் கதிர் ; கருவி, கரணங்கள் கலந்து நிற்கும் கரும்பு ; அருட்சேமநிதி; மலமாயை நிரப்பும் நிரப்பை (குறைபாடு) அழிக்கும் இன்பநிறை; சிவஞானமதி; வரமிகத்தரு தல்லி ; அருவம், உருவம், அருவுருவநிலைகொண்டு அடியவர்களின் இதயக்கமலம் அனலிடையிட்ட நெய்யாக உருக அவ்விதயத்தில் விரவிக்கிடக்கும் அமுதகிரணச் சொரூபி; அதிசயங்களின் பிறப்பிடம் ; மருட்கலக்கம் தீர்க்கும் தேவி என்றெல்லாம் அம்மையின் சிறப்புக்களை எடுத்தோதுகிறார் கந்தசாமி சுவாமிகள்.

பெருங்கருணைத்திருக்கண், அருள்நிறைகண் கருணைப்பிரவாக மலர்விழி என மேலும் அம்மையின் கருணைபொழியும் கண்களைக்காட்டி, அலைக்கும் மூலமலத்தினால் மறைப்புற்றுப் பிறவியெடுத்து உழலும் உயிர்கள்படும் துன்பம் நினைந்து அம்மையின் திருக்கண்ணினை நீர்பொழிந்து இரங்குவதாகக் கூறுமவர், பச்சைநாயகி தவழ்ந்து தலையை மேலும் கீழும் அசைத்துச் செங்கீரையாடுதல் புவி, விண், பாதலம் ஆகிய மூவுலகத்தினையும் அழைத்துக் கதிவழியைக் காட்டுவதுபோல உள்ளதாகக் காண்கிறார். இமயத்தரசனும் தேவியும் இன்பவாரியில் படியும்படி அமைந்த நன்மணக்காட்சியில் அரன், அம்மை அடியை அம்மி மீதமைத்த செயல் மும்மலத்துள் கிடந்து அவமே எய்க்கும் அடியார்கள் முடிமீது அயன்கை எழுத்தை அழிக்கவும், நெஞ்சக்கல் அனலிடையிட்ட நெய்யாய் நெகிழும்படி ஆக்கவும் ஆகும் என்கிறார்.

சுவாமிகள் அம்மையை வேண்டுகிறீர்கள் :

மின்னைநிகராம் காயமிதை மெய்யே என்று தான் என்றும் விரும்பி உழலாது தன்னுள்ளத்தில் விளக்கம் சிறிது அம்மை ஈந்ததாகக் கூறும்சுவாமிகள் பல்வேறு முறைகளில் அம்மையின் அருள்வேண்டி நிற்கிறார்.

மும்மலத்தால் உண்மை மதியொழிந்து, எங்கிருந்து வந்தோம், இனிப் புகவேண்டிய நல்வழி எது? என்பதை உணரவிடாது ஆட்டும் ஐம்புலக் கள்வரின் வழிப்பட்டு அவர்க்கு இன்பம் அளிக்கும் போகம் விழைந்து அவமே அலையும் தமக்குத் தாம் யார் என்பதை அறிவித்து அன்பால் அம்மை உணர்த்தித் தனக்குக் காட்சி தரவேண்டும் ; முன்னை வினைகள் அறவும் இந்திரனிடமுள்ள சிந்தாமணியும் குபேரனிடமுள்ள வான்மணியும் திருமால் மார்பிலுள்ள கவுத்துவமணியும் பெரிதென்று மதிக்காதிருக்கவும், மும்மல இருள் அறும் வகையிலும் “ இனி ஒருதாய்பால் மகவென எய்தா ஏரார் வீடு ” தனக்கருள வேண்டும்; கோகனக மாதர்கள் (கலைமகள், திருமகள்) வழுத்தும் கோலங்கண்டு தம்விழி அருவி கொட்டிக் குளிரும்படி ஒருகால் அருள் வழங்கவும், திருஞானசம்பந்தர் சித்தர்கள் பக்தர்கள் அனைவருக்கும் அருள்பொழிந்த அம்மை தம் விழிமுனம் தோன்றி “ நீ அஞ்சல் இனிதே வாழி ” என்று ஓதி அருளவும் வரம்வேண்டும் என்றெல்லாம் சுவாமிகள் வேண்டுகின்றார். மேலும்,

“ அள்ளுறும் உழுவல் அன்பின் பெருந்தொண்டர்
பரமானந்த மெய்த ”

அம்மை ஊசல் ஆட வேண்டுமெனத் தொண்டர் தம் ஆனந்தப்பரவச நிலைக்காகவும் அம்மையிடம் வேண்டிக்கொள்கிறார்.

கவிச்சிறப்பு :

சுவாமிகளின் கவிபடைக்கும் ஆற்றல், அவர் படைப்புள் இடம்பெற்றுள்ள உவமை, உருவகம், தற்குறிப்பேற்றம், சொற்பொருள் பின்வருநிலையணி முதலான பொருளணிகள், சொல்லணிகள் வழி வெளிப்படக் காணலாம்.

அம்மையின் முகம் இருட்டை நீக்கும் தண்கதிர் போல் உள்ளது என்பதை “ அல்லை விரிக்கும் தண்கதிர் “ என்ற தொடர் விளக்குகிறது. “ மழை மால் விழியுடல் “ என்ற தொடரில் மேகம் போன்ற கருணை விழியும், மேகம் போன்ற நிறமுடைய திருமேனியுமென்று, மேகம் அம்மையின் விழிக்கும், மேனி நிறத்திற்கும் ஒப்புமையாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறே, “ செல்மேனி கருணைசெய் சூல்கொண்ட கொண்டல் புரைகண்கள் “ என வேறிடத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

“தழங்கும் தவள முறிதரங்கம்

சலதிப்புனல் உண்டிருண் டுயர் வான்

சார்ந்திந் திரசாபம் பிடித்துத்

தடித்து வண்ணத் தமிழ்க் கவியில்

முழங்கும் புயல்நாணுறுங் குழல் “

என இவ்வாறு வெண்புடவையை ஒத்த அலைகொண்ட கடலில் புனலை உண்டு கறுத்துச் சூல்கொண்டு வானைச்சார்ந்து இந்திரவில்லைப் பிடித்து அழகிய தமிழ்க்கவி போன்று முழங்குகின்ற புயலும் நாணுகின்ற குழல் என அம்மையின் கூந்தல் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. “ வண்ணம் பொலி பொன்னடி “ என்று அடிக்குப் பொன்னும், அறியாமையும் ஆணவமும் பொருந்தி இறையன்பு இல்லா மனத்திற்கு இருண்ட கருங்கல்லும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. உடம்புமின்னலைப்போன்றுநிலையற்றது என்பதை, “ மின்னை நிகராம் காயம் “ என்ற தொடர் விளக்குகிறது.

“மும்மல இரா என” ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களும் இருட்டாகவும், “இன்ப வாரி” என இன்பம் கடலாகவும் “கருவ உததி” என ஆணவம் கடலாகவும், “தாள் வாரிசம்” “கவினார் கர்மலர்” என அம்மையின் அடியும் கையும் மலராகவும் உருவகிக்கப்படுகின்றன.

தற்குறிப்பேற்றவணி :

‘மலமாகிய மாயையை ஒழித்து மனதில் நீங்காது இனித்திடும் முழுமையான பேரின்பத்தை முன்பு செய்த தவத்தால் பெற்ற பெரியவர்களே வாருங்கள்’ எனச் சான்றோரை அழைத்தல் போலும் தவம்சால் பேரூர் போல பிறிதில்லை எனச்சொல்லல் போலும் பேரூரில் இடபக் கொடி அசைவதாகத் தற்குறிப்பேற்ற அணி அமையப் பாடியுள்ளார் சுவாமிகள். இதனை,

“பிசையும் கொடுவெம் மல மாயைப்

பித்தம் ஒழித்துச் சித்தமிசை

பிரியா தள்ளுறிடும் புரண

பேரின் புறமுற் புரிதவச்சீர்

இசையும் பெரியீர் வம்மின்கள்

என்ன அழைத்தல் போன்று இதில்

ஏற்ற மாம் பேரூர் பிறி தொன்று

இன்றென் றிசைத்தல் போன்றும் “

என்ற அடிகள் காட்டக் காணலாம்.

“பிசையும் கொடுவெம்மல மாயைப் பித்தம்” என்ற தொடரில் மல மாயையின் கொடுமை சிறப்புற விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சொற்பொருள் பின்வருநிலையணி :

“ வண்டமிழ்ப் புலவர்பா வலர்கொட்ட வாரியறல்
 வாரிமழை கொட்டல் போல்
 வானிலகு புலவர் அலர் கொட்டஅன் னவர்தம்
 மடந்தையர்கள் கொம்மை கொட்டக்
 குண்டமண் கையருட் டுயர்கொட்ட அவர் மகளிர்
 கொங்கையிடை செங்கை கொட்டக்
 கொட்டமலி துட்டர்மனை முட்டநெய் தற்பறைகள்
 கொட்டமட் டற்ற மெய்ச்சீர்
 தொண்டரிமை கொட்டலற் றின்பநீர் கொட்டஇசை
 துன்றும் ஆலய மடங்கள்
 தோறுமுயர் சேமக் கலங்கொட்ட அர்ச்சனைத்
 துணர்நின்முன் அடியர் கொட்டத்
 தண்டையநின் விழிகொட்ட மெய்ப்பேரை யூர்இறைவி
 சப்பாணி கொட்டியருளே ”

எனவரும் பாடலில் சொற்பொருள் பின்வருநிலையணி அமைந்திருப்பதுடன், இது எதுகை நயம், சொல்நயம், பொருள்நயம், ஓசைநயம் கொண்டதாய் எளிமையும் இனிமையும் உடையதாய், சுவாமிகள் படைப்பாற்றலின் சிறப்பிற்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்துள்ளது.

சொல்லணி :

அம்மையைச் செங்கீரை ஆடி அருள வேண்டும் சுவாமிகள், அம்மையின் மழலை மொழி, அம்மையின் பெற்றோர் மீண்டும் கேட்க விரும்பும் வகையில் உள்ளதைக் காட்டும் பொழுது மடக்கணியமையச் சொல்நயம்படப் பாடுகிறார்.

“ இன்னஞ்சொல் இன்னஞ்சொல் என்னம்மையென்னம்மை என்றென்று கெஞ்ச வருள்வீர் இன்குதலை மழலை ”, என்ற அடிகளில் இன்னஞ்சொல் என்றசொல், இனிய அழகியசொல் என்றும் இனியும் சொல்லவேண்டும் என்றும் பொருள்கொள்ள பெற்றும், என்னம்மை

என்ற சொல் என்தாயே என்றும் அழகிய மேகமே என்றும் பொருள் கொள்ளப்பெற்றும் மடக்கணிகொண்டு விளங்குவதுடன் ஆசிரியரின் சொல்லாட்சித்திறனை விளக்குவதாகவும் உள்ளன.

புராணச்செய்திகள்

பேரூரில் கவிராசப்பண்டிதருக்காக அவர் மகள்போல அம்மை ஆறுமாதம் காசி சென்றது, இமயமலையில் அம்மையிடம் சாபம் பெற்ற ஏழுகன்னியர் காஞ்சிநதியில் நீராடிச் சாபம் நீங்கியது, அப்பனும் அம்மையும் பள்ளன், பள்ளியாய் வயலில் நாற்று நடத்தது, காமதேனுக்கன்றின் அடிச்சுவடும் கொம்புச் சுவடும் பட்டிலிங்கப் பெருமான் முடியில் தோய்ந்தது, பிரமனும் திருமாலும் பட்டிமுனி, கோமுனியாகிப் பேரூரில் வெள்ளியம்பலத் திருநடனம் கண்டது, இந்திரன் பட்டிப்பெருமானை வழிபட்டுத் துன்பம் நீங்கியது, பட்டிப் பெருமானை நாரதர் வழிபட்டது, முசுருந்தன், அங்கிரன், சுமதி, காலவமுனிவர் குசத்துவச அரசன் ஆகியோர் பேரூரில் வழிபட்டது, அகத்தியர் கடலைச் சுருக்கியுண்டது, சத்தி கைவிரலில் கங்கை உதித்தது, சரவணப்பொய்கையில் முருகனுக்கு அம்மை பாலூட்டியபொழுது அந்தப் பாலின் திவலையையுண்ட பராசரருடைய மக்கள் சாபம் நீங்கப்பெற்றது, மாணிக்கவாசகர் பேரெனக்கு தரவல்லாயே எனப்பாடி முத்துத்தாண்டவர் வீடுபெற்ற வரலாறு, சிவபெருமான் எழுதப்பாடிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறு, திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், அருணகிரிநாதர், அபிராமிப்பட்டர் ஆகியோரின் சிறப்புக்கள் முதலியன இந்நூலுள் இடம்பெற்று அம்மை - அப்பர் ஆகியோரின் அருட்சிறப்புக்களைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறு, முத்துநைனத்தை முதலியார், கந்தசாமி சுவாமிகள் ஆகிய இருவரும் பாடிய பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் பச்சைநாயகி அம்மையின் பெருமைகளையும், பேரூரின் சிறப்புக்களையும் சொல்வனவாய் அமைந்து இவர்கள் தம் படைப்பாற்றலையும் வெளிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன.

பேருராதீன இலக்கியங்கள்

திருமதி. இரா. சித்ரா

நூலகர்

தவத்திரு. சாந்தலிங்கஅடிகளார் இயற்றிய வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், கொலை மறுத்தல், அவிரோத உந்தியார் என்னும் நான்கு ஞானப்பனுவல்களும் அதற்குச் சிதம்பர சுவாமிகள் வரைந்த பேருரையுமே இவ்வாதீனத்தின் தலைமை இலக்கியங்களாக விளங்குகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த தவத்திரு. கந்தசாமிகளார் சாந்தலிங்கப்பெருமான் மீது ஒரு பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியம் பாடியுள்ளார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய வண்ணச்சரபம் தவத்திரு. தண்டபாணி சுவாமிகள் புலவர் புராணம் என்னும் ஓர் அரிய நூலைப் பாடியுள்ளார். அதில் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் வரலாறு செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளது. மேலும் அவரே சாந்தலிங்க சுவாமிகள் மீது ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சென்ற நூற்றாண்டில் தவத்திரு. பேரூர் அடிகளார் மீது இரு பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. இவ்வாறு இவ்வாதீனத்திலும் இவ்வாதீன அன்பர்கள் ஈடுபாட்டாலும் பல இலக்கியங்கள் இவ்வாதீனம் தொடர்பாக எழுந்துள்ளன. அவை குறித்து இங்கு எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றன.

கொலை மறுத்தல் :

சாந்தலிங்கரே கொலைமறுப்புக்காக முதன்முதலில் ஒரு தனிநூல் படைத்தவர் ஆவார். இந்நூல் 23 செய்யுட்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. முதற்பாடல் விநாயகர் வணக்கம்

கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இரண்டாம் பாடலில் சிவவணக்கம் , இதன் முதல்நூலாக வேதாகமங்கள் அமைந்தமை, நூற்பெயர், பொருள், பயன், கேட்போன், அவையடக்கம் ஆகியவை தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

வினா-விடை அமைப்பில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர் சுருக்கமாக, செறிவாக நூலினைப் படைத்துள்ளார். வருணனைகள் இந்நூலில் இடம்பெறவில்லை.

சாந்தலிங்கர் தம்மைச் சைவஆசிரியராகப் படைத்துக்கொண்டு மாணவர் வினவும் வினாக்களுக்கு விடைகூறும் முறையில் நூலினை அமைத்துள்ளார்.

ஒரு பேரவையின்கண் வேதாகமங்களை உடன்படுகின்ற அகச்சமயிகளும் அவற்றுக்கு உடன்படாத புறச்சமயிகளும் மற்றும் உலகியல்வாதிகளும் குழுமி இருக்கின்றனர். அவ்வவையில் இருந்த பல சமயவாதிகளான உலகாயிதர், ஏசுமதத்தினர், வாமபூசைசெய்பவர், பௌத்தர் முதலானவர்கள் கூடியுள்ளனர். ஓரிடத்தில் கொலை செய்யலாம், ஓரிடத்தில் செய்யக்கூடாது என்றும், கொலையை நாம்தான் செய்தல் கூடாது, பிறர் செய்துகொடுத்தால் உண்ணலாம் என்றும் பலவாறு அவர்கள் கூறியதற்குச் சாந்தலிங்கர் சைவாச்சாரியார் வாயிலாகக் கொலையினை எங்கும், எப்பொழுதும், யாரும், எதன் பொருட்டும் செய்யக்கூடாது எனத் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கி உரைக்கும் முறையில் நூல் அமைகின்றது.

சாந்தலிங்கர், பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்று உடல்வளர்ப்போர், கீழோர் என்றும், பிறிதோர் உயிர் தனக்குத் தீங்கிழைத்தாலும் தாம் அதைத் துன்புறுத்தாமல், அது துன்புற்றக்கால் அருளுள்ளம்கொண்டு அவ்வுயிரைக் காக்க முற்படுவோர் மேலோர் என்றும் கூறுகின்றார்.

ஒருவன் புலாலுண்ணாமையைத் தான் மட்டும் பின்பற்றினால் போதாது. தன் குடும்பத்தாரையும் ஏனைய சுற்றத்தாரையும் புலால் உண்ணாமையைப் பின்பற்றச் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு தன்னால் இயலாவிடில் அவர்களை விட்டு விலகி எத்தொடர்பும் இல்லாமல் வாழ வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். புலால் உண்பவர்களோடு உண்ணாதவன் தொடர்புகொண்டு இருந்தாலும்கூடப் பாவம் ஏற்படும் என்பது அவர் கருத்தாகும்.

வீட்டின்பம் வேண்டுவோர் உயிர்களிடத்தது அருளுடையவராய், கொல்லாமையையும், கொன்றதைத் தின்னாமையும் கடைபிடிக்க வேண்டும். இந்நெறியினை உணர்த்தும் வண்ணம், கொலை தீயவற்றுள் எல்லாம் தீயது எனவும், கொல்லாமை அறங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த அறம் எனவும் கூறுகின்றார். இதனைத் திருவள்ளுவரும்,

“அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை எல்லாம் தரும்”

என்று கூறுகிறார்

சாந்தலிங்க சுவாமிகள், கொலை தீயவினைகட்கு எல்லாம் தலையாயது, அது பின்னாளில் பெருந்துன்பத்தைத் தரும் என்கிறார். இதனை,

“தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின்
புண்மை தொன்னூறெறிந்த வாற்றீ
டாயவொரோ வினைகளிகத் தினமுறலால்”

என்ற பாடல் கூறுகிறது. இதில்,

“மாதுயர் தரும் பின்பு” என்ற தொடர்
“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்”

என்ற குறட்பாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறப்பட்டுள்ளது சிறப்பிற்குரியது.

இவ்வாறு சாந்தலிங்கரின் அருள்நெறிக் கருத்துக்கள் பல இடங்களில் திருக்குறள் கருத்துக்களோடு ஒத்துள்ள தன்மை புலப்படுகிறது.

தாயுமானவரும் கொல்லாமையைப் போற்றுகின்றார்.

“கொல்லா அறம் செய்வோர் நல்லோர் மற்றவர்
யாரோ அறியேன் பராபரமே”

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனையே சுந்தரரும் கொலை ஒருவன் செய்யும் தீவினையாகிய தொழில்களுள் தலையானதாகக் கருதப்படும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். கொலைத்தொழிலைவிடக் கொடிய பாவச்செயல் ஒன்றில்லை. ஆதலின் கொலையே பாவத்துக்கெல்லாம் முதன்மையெனப்படுகிறது. ஆதலின் அப்பாவத்தில் இருந்து விடுபடக் கொல்லாமையைப் பின்பற்றவேண்டும். கொல்லாமையே புண்ணியத்துக்கு எல்லாம் தலையாயது எனக் கொள்ளலாம். இவற்றின் மூலம் கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை ஆகியவற்றைச் சமுதாயத்தில் நடைமுறைப்படுத்தவேண்டும் என்ற சாந்தலிங்கப் பெருமானின் ஆர்வம் புலனாகின்றது.

கொலைமறுத்தலில் பிறசமயத்தாரது கொலை, புலால் உண்ணுதல் தொடர்பான கொள்கைகள் கடுமையாக மறுக்கப்பட்டுள்ளன. சாந்தலிங்கர் புறச்சமயத்தாருடைய தவறான போக்கை மாற்றவும், செல்வாக்கைக் குறைக்கவும் கொலை மறுத்தலை முதன்மைச் சித்தாந்தமாக வைத்தார். கருணையையும்

கொலை மறுத்தலையும் அவருக்கு முன் பலர் பேசினாலும் அக்கொள்கைக்குச் சித்தாந்த வடிவம் கொடுத்தவர் சாந்தலிங்க அடிகளாரே ஆவார்.

வைராக்கிய சதகம் :

வைராக்கிய சதகம் நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. முதல் 50 பாடல்களில் சாத்திரம் சொல்கிறார் சாந்தலிங்கர். பின்வரும் ஐம்பது பாடல்களில் தோத்திரம் அமைத்திருக்கின்றார். சாத்திரக் கருத்துக்களை வரையறைப்படுத்தி முறைப்படுத்திக் கூறிவிட்டு அதனை அனுபவமாகப் பெற்றுய்வதற்கு இறையருள் வேண்டும் என்ற வகையில் தோத்திரத்தை அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

நாற்பொருள் :

இதில் மனத்தை முன்னிலைப்படுத்தி அதனை வாழ்த்தி அதற்குரிய அறிவுரைகளை மனதுக்கும் விவேகத்துக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடலாக அமைத்துள்ளார் சாந்தலிங்கர். வைராக்கிய சதகத்தில் மனமும் விவேகமும் உரையாடியதை எடுத்துக்காட்டிச் செய்திகளை விளக்கும் உத்தியை ஆசிரியர் கையாளுகின்றார். வைராக்கியசதகம் ஈசுவர பக்தியின் பெற்றியினை விளக்குவது. நெஞ்சை முன்னிலைப்படுத்தி நிலையில்லாத பொருள்களிடத்துப் பற்றுக்கொண்டு அலைகின்ற உண்மைப்பொருளினை எடுத்துக்காட்டி மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர் ஆகிய அனைவரிடமும் செலுத்தும் அகப்பற்றையும், புறப்பற்றையும் விடுத்து எப்பிறவியிலும் நிலையான இன்பம் கிடையாது என்று அறிந்தும் கொள்ளும்படி கூறுகிறார். இவ்வுண்மைகளைத் தெளிந்து எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவடியே பொன்றாத்துணை என்று உறுதிபூண்டு அத்திருவடிக்குப் பூசனையை முறையாகச் செய்து வருக என்றும் கூறுகின்றார்.

வாழ்நாளினை வீணாக்காது, இப்பொழுதே ஐம்புலன்களையும் அலையவிடாது நிலைப்படுத்தி, நிட்டை கூடி, நாள்தோறும் தவறாது வழிபாடு செய்க எனவும் உலகப்பற்றினை அறுத்து ஈசுவர பக்தியான பற்றினைப் பற்றிக் கொள்க எனவும் கூறுகிறார் சாந்தலிங்கர்.

அருட்செல்வராகிய இறைவனின் திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்குதலே உயர்ந்த செல்வமாகும். இதனைத் திருஞானசம்பந்தர்

“ செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே ”

என்று போற்றிப் பாடுகின்றார். சாந்தலிங்கரும்,

“ சொல்லுதி நெஞ்சமே இனிப்பற்றற்ற(று)

அடைது மேலர னருளையே

பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே ”

என்ற அடிகளில் அருட்செல்வமே சிறந்தது என்பதாகப் பாடுகின்றார்.

திருவள்ளுவரின் கூற்றுப்படி,

“ யாகாவராயினும் நாகாக்க காவாக்கால் சோகாப்பர்

சொல் இழுக்குப் பட்டு ”

என்பதனைச் சாந்தலிங்கர்,

“ உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்கு

இலையெனின் உளதே சொல் ”

என்ற அடிகளில் அமைத்துச் சொற்காத்தலையும், உண்மை கூறலையும் மேற்கொள்வது தவத்தோர்க்கு அழகு என்பதை உணர வைத்துள்ளார்.

புலனடக்கத்தை ஆமைபோல உள்ளடக்கிக் காத்தல் வேண்டும்
என்பார் வள்ளுவர்.

“ ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கின் ”

என்ற குறட்பா அடியினை,

“ ஆமை யாருறுப் பைந்தையும் ஓர்மெய்

யுடைக்கலிற் புலனைந்தும்

தீமை சேர்விட யங்களில் செலாதமைத்து ”

என்ற தொடர்களில் சாந்தலிங்கர் அமைத்துக்கொண்டு புலன்களை
அதன்வழி விடாது காத்துநிற்க என்கிறார். இதனையே,

“ புலனடக்கித் தம்முதற்கண் புக்குறுவார் போதார்

தலனடக்கு மாமை தக ”

என்கிறது திருவருட்பயன்.

ஆன்மா முத்தி அல்லது வீடுபேறு அடைவதற்கு இரவினும்
பகலினும் இறைவனை இடைவிடாது தியானித்துக் கொண்டிருக்க
வேண்டும். இதனைத் திருஞானசம்பந்தர்

“ இரவும் பகலும் பணிய இன்பம் நமக்கு அதுவாமே ”

என்று உணர்த்துகிறார். இக்கருத்தினைச் சாந்தலிங்கர் இறைவனின்
திருவடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை இரவுக் காலத்திலும்
பகற்காலத்திலும் விட்டு நீங்காமல் இருந்தால் யாவர்க்கும் அரிதாகிய
வீட்டின்பம் எளிதில் கிடைக்கும் என்பதை,

“இரவினும் பகலினும் விடேல் நெஞ்சமே
இன்ப வீடு எளிதாமே “

என்ற பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு சாந்தலிங்கர் இறைவனின் திருவடியினை இரவிலும் பகலிலும் இடைவிடாது நெஞ்சில் நினைத்தால் முத்தி அல்லது வீடுபேறு எளிதில் கைவரப் பெறும் என்று கூறியுள்ள கருத்துத்திறம் போற்றுதற்குரியதாகும்.

சாந்தலிங்கர், இறைவனுக்கு ஆன்மா அடிமையாகி அன்பு செலுத்தும்போது வேறு எப்பொருள் அல்லது பதவி கிடைத்தாலும் அதை ஆன்மா விரும்பாது என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே இறைவனிடத்து ஆன்மா அன்பு செலுத்தினால் பேரின்பத்தைப் பெறும் என்ற கருத்துப் புலனாகிறது. சாத்திரப்பகுதியினையும் தோத்திரப்பகுதியினையும் ஒருங்கிணைத்து நோக்கும்போது சாத்திரப் பகுதியில் இன்னின்ன குற்றங்களைத் தவிர்க்க வேண்டும், இன்னின்ன நன்னெறிகளையெல்லாம் பின்பற்ற வேண்டும் என்றெல்லாம் வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

தோத்திரப் பகுதியில் இறைவனே என்னிடத்தில் இன்னின்ன குற்றங்கள் இருக்கின்றன என்றாலும் எனக்கு அருள் செய்க என்று வேண்டுகிறார்.

அருள்நெறியில் வழிபடும்போது பிறவிப்பிணியில் இருந்து விடுபடுதல் வேண்டுமென்னும் வேட்கையும் அதற்கு இறைவனுடைய திருவருளையன்றி துணையாவது பிறிதில்லை என்னும் உறுதியும் இருந்தால் போதும். ஈடேற்றம் அடையலாம் என்றும் இந்நூல் எடுத்துரைக்கின்றது.

வைராக்கிய தீபம் :

வைராக்கிய தீபம் என்னும் இந்நூல் வைராக்கிய சதகத்தில் கூறப்பட்ட அகப்பற்று, புறப்பற்றுக்களை விரித்துக் கூறி அவற்றினை விடுவிடுக்கும் வழிமுறைகளை விளக்கி உரைப்பதாகும். வேதாகம நூல்களில் கூறப்பட்ட நெறிப்படி தோற்றம், நிலை, அழிவுகளினால் வரும் இன்ப துன்பங்கள் முற்பிறவியில் செய்த வினைப்பயனால் வருபவை என்று அறிந்தவர்கள் இவ்வாழ்க்கை முதலியவற்றை நீக்கித் துறவுநிலை அடைவர். வீடுபேற்றினை அடையும் வழிமுறைகளை உறுதியாகப் பற்றி விளக்கம் செய்தலால் “ வைராக்கிய தீபம் ” என்னும் பெயர் பெற்றது என்பது நூலாசிரியரே தரும் விளக்கமாகும்.

தோன்றி நின்றழியும் தன்மையுடைய இம்மை பிறவியினை நுணுகி நோக்கினால் துன்பமேயன்றி இன்பம் சிறிதும் இல்லை என்பதனை அறிகிறோம். இவற்றிற்குப் புறப்பற்றும் அகப்பற்றுமே காரணம் ஆகும்.

சுந்தரர் உடம்பினைப் பாதுகாத்தலால் வரும் தீமையினைக் கூறும்போது ஊன் பொருந்திய உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் காரணமாக இறைவனை அறியும் அறிவு மறைந்து விடும்; எனவே பொய்யான உடல் மீது கொண்டுள்ள பற்றைவிட்டு மெய்ப்பொருளால் இறைவனைப் பற்றிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இக்கருத்தினை,

“ ஊனையோம் புதல்கை விடுத்துனை யுவப்பார்
உணர்ரென் நாளுடை நம்பி ”

என்று சாந்தலிங்கரும் குறிப்பிடுகிறார்.

அகத்திலும் புறத்திலும் கொண்டுள்ள பற்றுக்களைத் துறத்தலே துறவு நெறியாகும். பற்றுக்களை நீக்கியவர் துறவோர் (துறந்தோர்) ஆவர். உலக வாழ்வும் உலகப்பொருட்களும் நிலையற்றன என்றும் பேரின்பம் அளிப்பன அல்லவென்றும் மெய்யுணர்ந்த ஞானமே துறவு பெறுதல் ஆகும். துறவு என்பது " உலகத்தின் நிலையாமையை உணர்ந்து யான் எனது என்னும் இருவகைப்பற்றும் விட்டு மெய்யுணர்வில் ஓழுகுதல் " ஆகும்.

எனவே, துறவுடையோர் இறைப்பற்றையே நிலையானதாகக் கருதி, மேற்கொள்ளும் நிலையே துறவுநிலை என்பது விளங்குகிறது.

பொருள்களால் வரும் இன்பம் எவற்றால் வருவது என்றறிந்து அவற்றோடு உளதாகிய துன்பங்களைக் கண்டு உண்மையுணர்ந்து ஞானத்தால் அறிவால் பிறப்பு இறப்பற்ற வீடுபேறடைதலே துறவுநெறியின் நோக்கமாகும். எல்லாச் சமயத்தினரும் பிறவாதிருக்க வரம் வேண்டினர் அதற்கான நெறிகளில் நின்றனர்.

" பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல்

உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும் "

என்று காரைக்காலம்மையார் பெரியபுராணத்தில் இறைவனை வேண்டுகிறார்.

தந்தை, தாய், சுற்றம் முதலான பற்றுக்களைத் துறத்தல் வேண்டும். துறக்காதவர்களுக்கு உட்பற்று போகின்ற நிலை இல்லை. துன்பமே உண்டாகும். இதைச் சாந்தலிங்கரும்,

“தந்தை தாய் முதலாம் பந்தம் நீங்கிலர்கள்

தாம் உய்யும் நெறி இது இன்று”

என்ற பாடல் அடிகளில் கையாண்டுள்ளார். எனவே பற்றுக்களை விட்டு நீங்குதல் வேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த கருத்தினைப்பெறுகிறோம்.

சாந்தலிங்கர் இருவகைப் பற்றுக்களைப் போக்கும் முறைமை பற்றியும் கூறுகின்றார். பற்றுக்களைத் துறக்க விரும்புவன் முதலில் தனித்திருந்து பழகுதல் வேண்டும். அகப்பற்றை ஒழிப்பார்க்குச் சங்கம் ஆகாது என்கிறார். உரையாசிரியர் சிதம்பரசுவாமிகள், தனித்திருந்து பழகியவன் தன் மனம் எதனை நோக்கி ஓடுகிறது என முதலில் அறிய வேண்டும். பின், மனம் நோக்கும் பொருள் எவ்வியல்பானது என அறிந்து அதனை மனதிற்கு உணர்த்துதல் வேண்டும். இதனால் அப்பொருளை நோக்கி ஓடுகின்ற மனதைத் தடை செய்யலாம். அவ்வாறு தடைசெய்தால் வாக்கும் தொழிலும் நீங்கும். இதனால் இவ்வாழ்க்கையும் நீங்கும். இவ்வாறு துறவு மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

இதனையே திருவள்ளுவர், யான் என்ற அகப்பற்றும், எனது என்ற புறப்பற்றும் நீக்கியவனே துறவோன் எனவும், அவனே ஞானியும் ஆவான் என்றும் கருதுவதை,

“யானென தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு

உயர்ந்த உலகம் புகும்”

என்ற குறள் வழிக் காண்கிறோம்.

துறவியின் இயல்பைக் கூறும் போது, எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருளுடையவனாக, தன்னுயிர்க்குத் தான் எவ்வளவு இனியவனாக இருக்கிறானோ அவ்வளவு இனியவனாக நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்கிறார். தன்னால் ஏறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்களுக்கும், தாவரங்களுக்கும் தீங்கு நேராதபடி விழிப்புடன் நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

இவ்வாறு இத்துறவியர்கள் இயல்பாகவே அருள் உள்ளம் உடையவராய் இருத்தலால் இவர்களுடைய வாக்கில் பொய், கொடுஞ்சொல், புறம்கூறல் என்னும் குற்றங்கள் நிகழமாட்டா; மெய்யெனக் கூறுதலும் நிகழும். இதனால் உலகம் முழுவதும் நன்மை பயக்கும். இத்தகைய கருத்துக்களை வைராக்கிய தீபம் வழங்குகின்றது.

அவிரோத உந்தியார்

அவிரோத உந்தியார் என்னும் இந்நூலில் எல்லாச் சமயிகட்கும் ஒப்ப முடிந்த முடிவாகி, விரோதமின்றி விளங்கும் மெய்ப்பொருள் உணர்வும் அதனை அடையும் ஆன்மாக்களும் வீடுபெறத் தடையாக நிற்கும் தளையும், மெய்ப்பொருள் பிறத்தற்குரிய வழியும், அது கைவருவதற்கான கருவிகளும், மெய்ஞானிகளின் நிலையும் விளக்கமாக அமைந்துள்ளன. இந்நூலாசிரியர்,

“தவிரா விரோத சமயநூல் அன்றால்

அவிரோத உந்தி என்று உந்தீபற “

“ஆம் இந்நூல் நாமம் என்று உந்தீபற “

என்று கூறியிருக்கிறார்.

இந்நூல் பல சமயவாதிகளின் கொள்கை முரண்பாடுகளைச் சுட்டி விரோதமின்றி இருக்கப் பாடிய நூலாகும் (விரோதம் - பகை - அவிரோதம் - பகையின்மை) மாறுபடப்பேசும் சமயநூல்கள் போலல்லாது எல்லோருக்கும் முத்திப் பதத்துக்கு நன்னெறி காட்டும் மாறுபாடில்லாத நூல் என்று போற்றும்வண்ணம் அமைந்துள்ளது. ஆதலினால் அவிரோத உந்தியார் என்னும் பெயர் தாங்கியுள்ளது என்கிறார் இந்நூலாசிரியர். இந்நூல் சமய நூலும் அன்று, தத்துவ நூலும் அன்று; இவை இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்ட ஞானநூல் ஆகும்.

அவிரோத உந்தியாரில் கூறப்படுகின்ற ஞானம், அறுவகைச் சமயங்களும், பிற சமயங்களும் முடிந்த முடிபாகக் கொண்டு செல்கின்ற ஞானத்தை மறுத்து எழுந்ததாகும்.

அவிரோத உந்தியார் சமயம் கடந்த, மதம் கடந்த ஞானத்தைப் பற்றியது என்பது ஆசிரியர் தரும் விளக்கமாகும். இவ்வறுவகைச் சமயத்தினுடைய சமய ஒழுக்க வேறுபாடுகளைக் கடந்து அனைத்திற்கும் ஒன்றாக நிற்பது ஞானம் ஒன்றே. அதுவே சித்தாந்தம் எனப்படும். சித்தாந்தம் என்பது முடிந்த பொருள். இதுவே ஞானியர்கள் காணும் அவிரோதம் ஆகும். இதனை,

“ ஆறு நெறிக்கு அவிரோத போதமே
தேறு மெய் ஞானி என்று உந்தீபற
சித்தாந்த மாகும் என்று உந்தீபற ”

என்கிறார் சாந்தலிங்கர்.

அன்பின் வழியான உயிர் வாழ்க்கையினையே அனைவரும் விரும்பி ஏற்று வாழ்கின்றனர். இதனை வள்ளுவர்,

“ அன்பின் வழியது உயிர் நிலை ” என்றும்,
“ அன்போடியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடியைந்த தொடர்பு ”

என்றும் குறட்பாக்களில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இதனையே சாந்தலிங்கர்,

“ நெய்யின்றியாக முடியுமே வீடுபேறு
ஐவகை யாகமும் உந்தீபற
அன்பின்றி யாகுமென் றுந்தீபற ”

என்ற பாடலில் அன்பின் இன்றியமையாமையையும் சிறப்பினையும் விளக்கியுள்ளார். ஞானியரின் இயல்பைக் கூறுமிடத்து,

“ யான் எனதென்னும் செருக்கீர்த்த மகனே மெய்ஞ்
ஞானியென்று ஓதிய உந்தீபற
நான்மறை ஆதிய உந்தீபற “

என்ற இப்பாடலில் குறட்பா அடிகளை எடுத்தாண்டு உள்ளார்.

உலகப்பற்றை விட்டு ஒழித்து இறைவன் பற்றினைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். இத்தகைய ஞான நிலைக்குக் காரணம் அவர் கற்றிந்த உண்மை நூல்கள் ஆகும். அவை உலகப்பற்றை அறுத்து இறைவன் பற்றினைப் பற்றிக்கொள்ள வைக்கின்றன என எடுத்துரைக்கிறார்.

இறைத் திருவடியானது இன்பத்தைத் தரக்கூடியது. ஆகவே ஆன்மாவானது இறைவனின் திருவடியை வாழ்த்தி வணங்குதல் வேண்டும். அதுவே செல்வத்துள் சிறந்த நிலைபெற்ற செல்வமாகும் என்பதை,

“ செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே “

என்ற பாடல் அடியில் திருஞானசம்பந்தர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதைச் சாந்தலிங்கரும், அழிவற்ற பொருளென்பது இறைவனின் திருவடியேயாகும் என்று கூறுகிறார். எனவே திருஞானசம்பந்தரும் சாந்தலிங்கரும் இறைவனின் திருவடியை அல்லாமல், வேறு எப்பொருளும் அழிவற்றது அல்ல என்ற கருத்தில் ஒன்றுபட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம்.

இறைவனின் திருவடி பரிபூரணமாய் இருந்து ஒப்பற்ற ஆனந்தத்தைத் தரும் இயல்புடையதாகும். இதனை

“பூரணமுமாம் பொருவில் ஆனந்தக்கு

நேரியாது இன்பம் வேறு உந்தீபற “

என்ற பாடலில் சாந்தலிங்கர் குறிப்பிடுகிறார்.

இறைவனின் பெருமையினைக் கூறும்போது இறைவன் நிலைபெற்ற பொருள், உடம்பு நிலையில்லாத பொருள். எனவே இறைவன் எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளான் என்ற கருத்து இதன் மூலம் பெறப்படுகின்றது. இதனைச் சுந்தரர்,

“ஊனானாய் உயிரானாய் உடலானாய் உலகானாய்

வானானாய் நிலனானாய் கடலானாய் மலையானாய் “

என்னும் பாடலில் இறைவன் வானாகவும், மண்ணாகவும், வளியாகவும், ஒளியாகவும் விளங்குகிற தன்மையைக் காட்டுகிறார். இதனைச் சாந்தலிங்கர்,

“பாராதி எட்டும் அப்பாலுமொர் வானுமாய்

ஓர் சோதியே கின்றது உந்தீபற

உன்னுவேறு இல்லை என்று உந்தீபற “

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன் மூலம் இறைவன்சோதிவடிவாக இருக்கிறான் என்பது பெறப்படுகிறது. எனவே சாந்தலிங்கரும் சுந்தரரும் இறைவனின் பெருமையினைக் கூறுமிடத்து உலகப்பொருள்கள் அனைத்திலும் இறைவனே சோதிவடிவாக இருக்கிறான் என்று கருதுவது தெளிவாகிறது. இறைவன் எல்லாப்பொருள்களாகவும், பொருள்களினுள்ளும் பொருள்களைக் கடந்தவனாகவும் இருக்கின்ற தன்மையினை அறிய முடிகிறது.

இறைவனின் திருவடியைப் பற்றி நின்று, இறையருளினைப் பெற்ற ஆன்மா அதில் அழுந்திநின்று எல்லாப் பொருள்களையும் தெளிவாக அறிய முடியும். இறுதியில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் ஆன்மா இறைவனைக் காணவியலும் என்பன இந்நூல் வழி பெறப்படுகின்றன.

பிள்ளைத்தமிழ் அறிமுகம் :

இலக்கியம், பேரிலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் என இருவகைப்படும் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று “பிள்ளைத் தமிழ்” இலக்கியம் ஆகும். பாட்டுடைத் தலைவனையோ, தலைவியையோ, குழந்தையாகப் பாவித்து குழந்தைக்கு உரிய இயல்புகளை எல்லாம் அவர்கள் மீதேற்றிப் பத்துப்பருவங்களாகப் பாடப்பெறுவது பிள்ளைத்தமிழ் எனப்படும். பாட்டியல் நூல்கள் பிள்ளைத்தமிழைப் “பிள்ளைக்கவி”, “பிள்ளைப் பாட்டு” என்றே கூறுகின்றன.

சாந்தலிங்க சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ் :

சாந்தலிங்கசுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ் சாந்தலிங்கப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு ஆண்பாற்றுகரிய பத்துப் பருவங்களால் பாடப்பெற்றுள்ளது. இது தவத்திரு சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்குத் தோத்திர வடிவாகிய நூலாகும். இதன் ஆசிரியர் தவத்திரு. கந்தசாமி சுவாமிகள் ஆவார். இதில் பாட்டுடைத் தலைவரது இளமைப்பருவத்தைக் காப்புப்பருவம் முதல் சிறுதேர் பருவம் ஈறாகப் பத்துப் பருவங்களாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது. பருவம் ஒன்றுக்குப் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் நூறு பாடல்களால் இந்நூல் பாடப்பட்டுள்ளது.

நாலின் உட்பொருள்கள் :

இந்நூல் தவத்திரு சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் பத்தி, சித்தி, முத்திகளையும், புலமையையும், குருத்துவ பரத்துவ பண்புகளையும் நூலாசிரியரது நிலையான கொள்கைகளையும், கவி நயங்களையும் அழகாக விளக்குகின்றது.

நூல் நயம் :

இந்நூலில் சொற்களும், கருத்துக்களும் செறிவாக அமைந்துள்ளன. ஆழ்ந்த கருத்துள்ள இயற்கை வருணனைகளும் எதுகைத் தொடைகளும், மோனைத் தொடைகளும், இயற்கை அடைமொழிகளும், உவமையணிகளும், சொல், பொருள் இன்பங்களும், சித்தாந்த, வேதாந்த சமரச சாத்திரக் கருத்துக்களும் நிறைந்துள்ளன.

இந்நூலின்கண் ஆசிரியரின் கொங்குநாட்டுப் பற்றும், மொழிப்பற்றும் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் காப்புப்பருவ பிரமதேவன் துதி ஈற்றடியிலும், செங்கீரைப்பருவ எட்டாங்கவி ஈற்றடியிலும், சப்பாணிப் பருவ ஆறு, ஏழாம் கவிகளிலும், முத்தப்பருவ ஆறு, ஏழாம் கவிகளிலும், பத்தாங்கவி ஈற்றடியிலும், அம்புலிப்பருவம் சாமம் முன்றாங் கவியிலும் கண்டு மகிழலாம்.

மேலும் இந்நூலில் பல உயர்தரக் கருத்துக்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இல்லற, துறவற நெறிகளைத் திறம்பட விளக்குகின்றார். விருந்தோம்பல் பண்பினைத் திருக்குறள் மேற்கோளுடன் விளக்கியுள்ள மாண்பு பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது. இக்கருத்தமைந்த அடிகள் வருமாறு :

“ பூர்த்தியிசையுஞ்சாவாத புதுமை மருந்தாயினும் விருந்து
புறத்ததாத்தானகத்தினுக்குட் புசித்தல் வேண்டற்

பாற்றன்றென்று “

ஆர்த்தி பொலி வள்ளுவப்பெருமான் அன்றயும் மறையின்
நிறைமொழி போல் “

ஊன் உணவு கொள்ளாமல் அன்பு நிலைகொண்டு அறம்செய்தல் வேண்டும் என்று வருகைப்பருவப் பாடலொன்றில் பின்வருமாறு உணர்த்துகின்றார்.

“ போர்க்களத் தலகையென வேபிணத் தூண் கொண்டு

பொய்யுடல் வளர்த்து நரரைப்

பொருந்தரிய தாமரும் ருந்தனைய மானிடம்

புக்க நல மிக்கிருமையும்” -

மேலும், கூடா ஒழுக்கங்களைக் கடிந்து உத்தமர் உறவு பேணுதல் நல்லோர் கடமை எனவும் அறிவுறுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனைச் சப்பாணிப் பருவம், வருகைப்பருவம், சிற்றிற்பருவம் ஆகிய பகுதிகளில் காண்கின்றோம். பாட்டுடைத்தலைவர் தவத்திரு. சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருக்குறள் இலக்கணங்கட்கு இலக்கியமாய் ஒளிர்ந்ததனை செங்கீரைப்பருவத்தில் முதற்செய்யுளில் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். அதில் “ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய் “ “எழு பிறப்பும் தீயவை தீண்டா, பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்கட்பெறின் “ என்ற திருக்குறட்பகுதிகளையும் அப்பருவத்தின் இரண்டாவது செய்யுளில், “ தந்தை மகற்காற்றும் உதவி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல் “ , “ மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல் “ என்றும் கூறியுள்ளமை வியக்கத்தக்கன.

“ தந்தை மகனுக்காற்று நன்றியவையத்தின் முன்

தானுறச் செயலன்னவே

(செங்கீரை பா.2)

அதுபோல், சிற்றிற்பருவம் ஏழாம்பாட்டில்,

“ உடம்பா ரழிந்திடினு ஞாயிராரு மழிவரெனும்
 உத்தமர் சொலாங் கட்டுரை
 உண்மையென நம்பலிலென் வெண்மையுறு நெஞ்சகத்
 துள்ளுறி யள்ளுறிடுந்”

என்று திருமுலர் திருமந்திரக் கவியாகிய உடம்பை வளர்க்குமுபாயம் அறிந்தே, உடம்பை வளர்த்தேனுயிர் வளர்த்தேனே என்ற பாடலைப் புகுத்திப் பாட்டுடைத் தலைவரது வழிபாட்டினால் தனது உடம்பையும் உயிரையும் திருநெறியில் செலுத்தி பிறவாப் பெருநெறி எய்தியமையைக் கூறுகின்றார்.

ஆசிரியருடைய குருலிங்க சங்கம பக்தியினை இந்நூலின் பாயிரம் சற்குருதியால் அறிகிறோம். பேரூர்த்தல மூர்த்திகளைப் பல கவிகளில் புகழ்கிறார். இல்லற, துறவற நீதிநெறிகளை அம்புலிப்பருவத்தில் காட்டுகின்றார்.

சாத்திரக்கருத்துக்களும், தத்துவ வாதக் கருத்துக்களும் சமயசாத்திர சமரச நிச்சயம் ஆகியவற்றை சப்பாணிப்பருவம் வருகைப்பருவம், சிற்றிற்பருவக் கவிகளில் காணலாம்.

வீரசைவலிங்கதாரணம், வழிபாடு, கொள்கை ஆகியவற்றை அம்புலிப்பருவம் முதற் செய்யுள், சிற்றிற்பருவம் ஆகியவற்றில் காண்கிறோம். இப்பகுதிகள் பாட்டுடைத் தலைவரது வீரசைவ சமய நுண்பொருள்களை தெள்ளிதின் விளக்குகின்றன.

இவ்வாறு இந்நூலின் கண் சொல்லழகும், பொருழகும் தத்துவ அழகும் சொல்லில் அடங்காது மிளிக்கின்றன.

சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் :

திருப்பேருர் ஆதினம் - கயிலை மாமுனிவர் தவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார் அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு இரண்டு பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

1. சித்திரக்கவிஞர் பழனி, புலவர். இல. பழனிச்சாமி அவர்கள் பாடியுள்ள நூல் ஒன்று.
2. முனைவர் மு. சிங்காரவேலன் அவர்கள் பாடியுள்ள நூல் மற்றொன்று.

முதலில் இல. பழனிச்சாமி அவர்கள் பாடிய தவத்திரு. சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகள் பிள்ளைத்தமிழ் நூல் பற்றிக் காண்போம்.

நூல் அமைப்பு :

ஆசிரியர் இந்தப் பிள்ளைத்தமிழில் பருவத்திற்கு ஐந்து பாடல்களாகப் பாடியுள்ளார். முதலில் பாயிரத்தில் கணபதி, திருமால், நாமகள் ஆகியோரை வணங்கிக் கவி பாட அருளினை வேண்டுகிறார். காப்புப்பருவத்தில் விநாயகர் துதி, முருகவேள் துதி, தமிழ்த்தாய் துதி, நால்வர் பெருமக்கள் துதி மற்றும் சிரவை ஆதீன குரு இராமானந்தர் துதி ஆகியோர் துதிகள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் பாட்டுடைத்

தலைவரைக் காத்து அருளும்படி வேண்டுகிறார். இதன் மூலம் அடிகளாரின் தமிழ்ப்புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். செங்கீரைப் பருவத்தில் முதல் பாடலில் பாட்டுடைத் தலைவரது பிறப்பு, ஊர்ச்சிறப்பு (முதலிபாளையம்) பற்றிக் கூறுகின்றார். மேலும் “ விளையும் பயிர் முளையிலே ” என்ற பழமொழியின்படி பாட்டுடைத் தலைவர் சிரவை ஆதீனகுரு இராமானந்த அடிகளாருடன் கூடி மேன்மை பெற்று விளங்கினார் என்பதையும், கருவிலே திருவுடையாராகி, செல்வ மிகுந்த பேரூரின் ஆதீன கர்த்தராக விளங்கியதையும் கூறியுள்ளார்.

“ ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஓம்பப் படும் ”

என்ற பொதுமறைக் கிணங்க இளமைப்பருவத்தில் சிரவை ஆதீனம் தவத்திரு சுந்தரசுவாமிகளுடன் கூடி விளையாடி இருந்தமையைக் கூறுகிறார்.

தாலப்பருவத்தில் பாட்டுடைத் தலைவரது செயல்திறனைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றார். தவத்திரு இராமசாமி அடிகளார் தமிழ்க்குலம் தழைத்து ஓங்கி வளரும் பொருட்டுத் தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, தமிழ்க் கல்லூரி முதலியனவற்றைத் தோற்றுவித்ததைக் கூறி அவரின் கல்விப்பணி பற்றிப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். சாந்தலிங்கப் பெருமான் திருக்கோயில் விமானம் புதுப்பித்து, திருநெறிய தமிழ் மரபுப்படி குடமுழுக்கு விழா நடத்திய மாண்பினையும் செந்தமிழ்த் திருமுறை ஓதி அர்ச்சனை செய்த பெருமையையும் போற்றிப்பாடுகின்றார். இதை,

“ சாந்தலிங்கப் பிரான்கோயில் தக்க விமானம் புதுக்கியருள் தமிழ்ச்சீர் நெறியில் குட்முழக்குத் தகைசால் விழாவை நடத்தி நனி ஆய்ந்த தமிழாம் திருமுறையை அன்பால் ஓதி அர்ச்சனைசெய் அருமைப் பெரியோர் நால்வர் தமிழ் அமுதம் அருந்தும் அருளார் தழைத்த பேருர் ஆதீனத்தலைவர் தாலோ தாலேலோ ” என்னும் பகுதியால் அறியலாம். மேலும், பேருர்த்தலத்தில் முதல்மதலாக அடிகளார் தமிழால் அர்ச்சனை செய்வித்துத் தமிழ் நெறி போற்றிய மாண்பினையும் புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.

முத்தப்பருவம் :

கொங்குநாட்டில் தமிழ்க் கல்லூரி தொடங்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கொங்குநாட்டு மக்களிடம் நீண்ட நாட்களாக இருந்தது. அதுவே அடிகளார் திரு. இர. க. சண்முகஞ்செட்டியார், சைவத்திரு. கோ. இராமச்சந்திரன் செட்டியார், வெ.சி. சுப்பையகவுண்டர் ஆகியோருடன் கலந்து எண்ணி தமிழ்க்கல்லூரி தொடங்கக் காரணமாக இருந்தது. இச்சிறப்பினை முத்தப்பருவத்தில் போற்றிப் பாராட்டுகிறார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகக் கல்விக் குழுவில் ஆட்சிக் குழு உறுப்பினராகத் தவத்திரு அடிகளார் ஆறு ஆண்டுகள் பணியாற்றிச் செந்தமிழ் மொழிக்கல்வி வளர்ச்சியில் பங்குகொண்ட மாண்பினையும் இப்பருவத்தில் புகழ்ந்துரைக்கிறார்.

அடிகளார், சிரவை ஆதீனம், குன்றக்குடி ஆதீனம் ஆகிய ஆதீனங்களுடன் கூடி நன்னெறிகள் பேணி, சிந்தைமகிழ்ச் சமய, சமுதாய, ஆன்மீக, தெய்வீகப் பணிகள் பல செய்து வருகின்ற சிறப்பினைக் கூறுகின்றார்.

வருகைப்பருவம் :

பாட்டுடைத் தலைவரின் எளிய தோற்றத்தினை வருகைப் பருவத்தில் சிறப்பாகக் காணலாம். நிமிர்ந்த தவ வடிவினராய், திருவெண்ணீற்றொளியுடன், இலிங்கம் அணிந்த மணிமாற்புடன், தான் தொழுகின்ற சாந்தலிங்கப் பெருமானின் அருள்வடிவாய், துவராடையின் அழகுமிளிர, மாசு மருவற்ற கருணை உள்ளத்துடன், சிவசிந்தையுள்ளவராய் திருநாவுக்கரசர் போன்று சிவத்தொண்டினைச் செம்மையாய் பணி செய்கிறார் எனப் புகழ்ந்து உரைப்பது மிகையல்ல, உண்மையாகும். இதை,

“ துறந்துந் தமிழைத் துறவாது துலங்கும் செந்நாச்
சொற்பெருக்கும் “

என்று கூறியுள்ள பண்பு போற்றத்தக்கது. இவர் தமிழை மறவாத, துறக்காத தனிப்பெரும் துறவியாய்த் திகழ்கிறார் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

அம்புலிப்பருவம் :

அம்புலியானது இருள் நீக்க வருகின்றது. ஆனால் அடிகளாரோ அஞ்ஞானப் பேரிருள் நீக்கி மெய்ஞானம் வளர்க்கின்றார். உலகோர் உளம் மகிழ நிலவு ஒளி வீசுகிறது. இவர் உலகோர் உள்ளத்தில் இருள்நீக்கி அறவொளி வளர்க்கிறார் என அம்புலிப்பருவத்தில் பேரூரடிகளாரை நூலாசிரியர் உயர்த்திப் போற்றுகிறார்.

சிறற்றில் பருவம் :

சிறற்றிற் பருவத்தில் பாட்டுடைத் தலைவரது தோற்றப்பொலிவினைக் கூறும்போது, தெய்வத்திருநீறணிந்தும், சிவமாமணியாரம் புனைந்தும், சிவலிங்கம் மார்பில் திகழவும் தூய துவராடை உடுத்தித் தவக்கோலம் பூண்டு பஞ்சாக்கர மந்திரம் ஒதிக்கொண்டுமுள்ள அடிகளது பண்பினைக் காட்டுகின்றார்.

அடிகளார் கயிலைப் பயணம் சென்று காணற்கரிய காட்சியைக் கண்டவர் எனப் போற்றுகின்றார். தவச்சான்றோர்களோடு கூடி, உலகம் உய்யும் பொருட்டு அரசியல் வல்லுநர்களோடு கூடி, ஆலயம் பேணும்படி செய்த திறனையும் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். அடிகளைப் புலவர் பேரவை கூட்டிச் செம்மையாய்த் தமிழ் அமுதக்கலை வளர்த்தாய் எனப் போற்றிப் பாடுகின்றார்.

சிறுபறைப்பருவம் :

அடிகளார், சிரவை ஆதீனக்குரு தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகளுடன் இணைந்து பற்பல ஆலயங்களில் திருப்பணிகளும் திருநெறிய தமிழ்மரபுப்படி கும்பாபிடேகங்களும் பொதுமக்கள் நன்மைக்காகச் செய்த செயலைப் போற்றிப்பாடுகின்றார். தெய்வப்புலவர் திருக்குறளையும், நால்வர் பெருமக்கள் அருளிய திருநெறிகளையும், சாந்தலிங்கப் பெருமான் அருளிய அருள் நெறிகளையும், எங்கணும் சென்று வையகம் உய்யும்பொருட்டு முழக்கியருளாய் சிறுபறையே என ஆசிரியர் பாடும் பாங்கு பாராட்டத்தக்கதாகும்.

சிறுதேர்ப்பருவம் :

சிறுதேர்ப் பருவத்தில், சத்வித்யா சன்மார்க்க சங்கத்தின் பல விழாக்களைச் சிறப்புற நடத்தச் செய்தவர்; அருமையான பல சைவசித்தாந்த மாநாடுகளை நடத்திச் சிறப்பித்தவர் ; அன்புடன்

இனியதமிழின் அற்புத விழாக்களை ஆர்வத்தோடு நடத்திச் சிறப்பித்தவர் என்றெல்லாம் கூறி அடிகளார் மேலும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து மணிவிழா, பொன்விழா, முத்து, பவள விழாக்கள் கண்டு சிறப்புடன் வாழ வேண்டும் என்று வேண்டுகிறார்.

ஒரு பாடலில் மாதவத்தால் மழைபொழியவும், அரசாட்சி பிழையில்லாமல் நடக்கவும், மக்கள் நலமுடன், வளமனைத்தும் பெற்று வாழவும், சிறுதேர் உருட்டியருளும்படி வேண்டுகிறார். இப்பாடலில் குறளை எடுத்தாண்டுள்ள மாண்பு போற்றத்தக்கது. இவ்வாறு சொற்றிறன், பொருட்திறன், அமைந்து செறிவு மிக்க நூலாக இந்நூல் விளங்குகிறது. கொங்குநாட்டுச் சிறப்பு, பேரூரின் சிறப்பு, திருக்குறளாட்சி, குருவின் சிறப்பைப் போற்றுதல் ஆகியன நூலில் பரவியுள்ளன. நல்லநடை அழகும், சொல்லழகும் உடையதாய் உண்மைப் புகழைப் பாடுவதாய் இந்நூல் அமைந்து உள்ளது.

தவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமியடிகள் பிள்ளைத்தமிழ் :

திருப்பேரூர் ஆதீனம் கயிலை மாமுனிவர் தவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார் அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ள மற்றொரு பிள்ளைத்தமிழ் நூலும் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதனை இயற்றியவர் முனைவர் மு. சிங்காரவேலன் ஆவார்.

இந்நூலாசிரியர் தவத்திரு அடிகளாரிடம் நேரில் பாடம் கேட்டவர். தவத்திரு அடிகளார் நிறுவிய தமிழ்க் கல்லூரியில் பயின்றவர்.

நூலின் காப்புப்பருவம் பாட்டுடைத் தலைவனுக்கேற்ற வகையில் திருவருள், குருவருள், திருநீறு, திருக்கண்டிகை, திருவைந்தெழுத்து, திருத்தொண்டர் மற்றும் பாட்டுடைத் தலைவரின் ஞானகுரு சாந்தலிங்கர் குமாரதேவர், கந்தசாமி சுவாமிகள், தீட்சை குரு சிவஞான பாலய சுவாமிகள் ஆகியோரைப் போற்றித் துதிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

செங்கீரைப் பருவத்தில் அடிகளார் கன்னித்தமிழ் வாழக் கடல் கடந்த நாடெங்கும் பயணம் மேற்கொண்டதனையும் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

ஆலயம் முதலாகத் திருமணம் அனைத்திலும் அருந்தமிழாளர் செய்தவர் என்றும், செந்தமிழும் சமயமும் தன் இருகண்களெனப் போற்றி வாழ்ந்து வருகின்றவர் என்றும் போற்றிப்பாடுகின்றார்.

அடிகளார் திருமுறை வகுப்புக்கள் செந்தமிழ்க் கருத்தரங்குகள் பலவற்றைச் செம்மையாக நடத்தியும் தலைமையேற்றும் வருகின்றார். தமிழர் வேதமாகிய திருக்குறள் நெறிப்படி தானும் வாழ்ந்து மற்றவர்க்கும் குறள்நெறி பரப்பி வருகின்றார். அடிகளார் தமிழர் யாரும் செய்யாத செயலைத் துணிந்து, அதாவது சிறையில் கைதிகளுக்குத் திருக்குறள் வகுப்பெடுத்த சிறப்புடையவர். அதை நூலாசிரியர் பின்வருமாறு பாராட்டிப் போற்றுகிறார்.

“தமிழோர் யாரும் செய்யாத
தகைசால் சிறையில் குறளமுதைத்
தந்த தலைவா”

அடிகளார் அவர்கள் அவிரோத உந்தியாரை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கக் காரணமானவர் ஆவார். ஆங்கிலப் பாடங்கள், ஸூப்பாட்டு உரை, அறுவகை இலக்கணம் ஆகியவற்றை வெளியிட்டவர் அடிகள்.

கொங்குநாட்டு வரலாறு, கொங்கு மண்டலச் சதகம் ஆகியவற்றையும் வெளியிட்டவர் அடிகள் எனப் பாராட்டுகிறார். சப்பாணிப் பருவத்தில் அவர் தம் தமிழ்ப் பற்றினைக் கூறுகின்றார்.

பாட்டுடைத்தலைவர் வீரசைவராதலின் வீரசைவ சமய நுண் பொருள்கள் வருகைப் பருவத்தில் அமைந்துள்ளன. மேலும் சைவசமயக் குரவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள், திருமுறையாசிரியர்கள் பெருமை, குமாரதேவர் வரலாறு, சாந்தலிங்கப் பெருமான் அருளிய கொலை மறுத்தல், வைராக்கிய தீபம், வைராக்கிய சதகம், அவிரோத உந்தியார் ஆகிய நான்கு நூல்களின் சிறப்புக்கள் முதலியன இந்நூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. திருப்பேருரின் சிறப்பு, புராணக்கருத்துக்கள் ஆகிய செய்திகள் இந்நூலுக்கு அழகு ஊட்டுகின்றன.

“ பொல்லாத கொலைமறுத் தாண்டவனின் சந்நிதி

பொலிகின்ற திருவிளக்கே ”

பூவுலகில் வைராக்கிய தீபமாய் ஒளிராகின்ற

புத்தமுதப் பெருவெள்ளமே “.....

போன்ற அடிகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

பாட்டுடைத் தலைவரின் பிறப்பு, இளமை, துறவுநிலை, குருமார்களின் உறவு, சிரவையாதீனம், குன்றக்குடி ஆதீனம் போன்றோருடன் சேர்ந்து சமுதாயப்பணி செய்யும் சிறப்பு முதலியவற்றையும் இந்நூலாசிரியர் விளக்கிக் கூறுகின்றார். மேலும், இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள “ஒருமையால் உலகாண்ட மூர்த்தி”, “ ஆத்திகர் நாத்திகர் அடிபணிதவமுனி ” போன்ற தொடர்கள் வெறும் புனைந்துரைகளோ, பொய்யுரைகளோ அல்ல . அனைத்தும் உண்மை

உரைப்பனவே ஆகும். பாட்டுடைத் தலைவரைப் போற்றிப் புகழ் வேண்டும் என்பதற்காக ஆசிரியர் இல்லாதனவற்றை இருப்பதாகக் கூறியுள்ள கூற்று இந்நூலில் எங்கும் இல்லை எனலாம். எல்லாக் குறிப்புகளும், புகழுரைகளும் பொருத்தமாகவே உள்ளன; பொருள்-சேர்ந்தனவே. இவை இந்நூலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

சமயவகுப்புக்கள் நடத்துதல், உழவாரப் பணி செய்தல், வாழ்வியல் சமயச் சடங்குகளைத் தமிழ் நெறிமுறைப்படி நடத்துதல் , தமிழ் அர்ச்சனை முறையினைப் பொதுமக்களிடம் பரப்புதல், துறவியர்களை இணைத்துச் சமய நெறிவளர்த்தல், சமய வளர்ச்சியை அரசிற்கு இந்துசமய அறநிலையத்துறை ஆலோசனைக் குழு மூலமாக அறிவுறுத்தல் போன்றவை அடிகள் செய்து வருகின்ற சமயப் பணிகளாகும்.

இவ்வாறு இந்நூல் நல்ல நடைநலமும் சொல்லழகும் உடையதாய் பாட்டுடைத் தலைவரின் புகழைப் பாடுவதாய் அமைந்துள்ளது.

நூலில் பல இடங்களில்

“ கதிரொடும் முடுவொடும் மதியொடு முதிதரு தமிழாலே ”

“ குன்றாத மதியுடையவன், பொன்றாத கலையுடையவன் ”

“ சங்கத் தமிழ் முழங்கு சிங்கக் குருளை ”

போன்ற தொடர்கள் ஓசைநயம் கொண்டு உள்ளம் கவரும் வகையில் விளங்குகின்றன.

அடிகளார் அவர்கள் பாடுதற்கமைந்த புகழுடையவர் என்பதை இந்நூலாசிரியர் பல தொடர்களில் எடுத்துக்காட்டிப் பாடியுள்ளார். அவையாவன : “ காண்போர் கற்போர் கவர்ச்சியினால் காவியத்தலைமை ஏற்றவன் ” “ அரிய தமிழ்ப் பாவலோர் பாடும் மதியோன் என அரங்கில் எங்கும் புகழ்தலால் ” என்பன.

பாட்டுடைத் தலைவர் அடிகளார் அவர்கள் பேருராதீனத்தில் பொறுப்பேற்ற காலம் முதல் இன்று வரை பல அரும்பணிகளை ஆற்றி வருகின்றார்கள். அடிகளார் அவர்கள் சமுதாயத்துடன் கலந்து, அரசியல் தலைவர்கள், கல்வியாளர்கள், சமயச் சான்றோர்கள், பொதுமக்கள் ஆகியோருடன் பழகி வருகிறார்கள். கல்வி நிலையங்கள் அமைத்துத் தமிழையும் சமயத்தையும் வளர்த்து வருகிறார்கள். சமுதாயத்திற்குத் துன்பம் வந்தபொழுது துயர்துடைக்கும் பணியில் முன்னின்று பணியாற்றி வருகிறார்கள். மக்களின் வாழ்வுக்குப் பயனுடையதாகச் சமயக் கொள்கைகளை எளிதாக்கி வழிகாட்டியும், பல்வேறு சமய, சமுதாய அமைப்புகளில் பங்கு கொண்டு பணியாற்றியும் வருகிறார்கள். இதனால் பேருராதீனத் திருமடம் உலகறிந்த திருமடங்களுள் ஒன்றாக உயர்ந்து திகழ்கிறது. இந்நூலாசிரியர் பேருர் அடிகளாரின் தோற்றப் பொலிவு, சொல்வன்மை, செயல்திறம், பொதுநலத் தொண்டு ஆகியவற்றை நேரில் கண்டு உணர்ந்தவராவார். மேலும், அத்தகைய அருளாளரிடம் நேரில் பாடம் கேட்டவரும் ஆவார். அத்தகையவரே இந்நூல் இயற்றியிருப்பது மிக்க பொருத்தமுடையதாகும். இத்தகைய அரும்பணிகளைச் செய்கின்ற அருளாளரைப் புகழ்ந்து எத்தனை நூல்கள் இயற்றினாலும் அது தகுதியுடையதே என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

திருப்பேரூர் இலக்கியங்கள்

தொகுப்பு - முனைவர் கா. நாகராசு,
தமிழ் விரிவுரையாளர் (தே.நி.)

1. பேரூர்ப் புராணம் - கச்சியப்பமுனிவர்
2. பேரூர்ப்பட்டிப் புராணம் என்கிற பிறவா நெறிப் புராணம் -
ஆசிரியர்பெயர் தெரியவில்லை (அச்சாகவில்லை)
(ஓராட்டுக்குப்பை செட்டிபாளையம்)
3. திருப்பேரூர் அரசம்பல விருத்தம் ஓராட்டுக்குப்பை குட்டிகவுண்டர்
(குட்டியப்ப கவுண்டர்)
4. திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை சதகம் - ..
5. திருப்பேரூர்ப் பட்டிசுவரர் கண்ணாடி விடுதூது - ..
6. பச்சைநாயகியம்மை பதிகம் - ..
7. பச்சைநாயகியம்மை வருகை - ..
8. பச்சைநாயகியம்மை திருவூசல் - ..
9. பச்சைநாயகியம்மை தெம்பாங்கு (தென்பாங்கு) - ..
10. திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மன் பந்தடி - ஓராட்டுக்குப்பை
செட்டிபாளையம் வாசுதேவ முதலியார்
11. திருப்பேரூர் விளக்கு விடு தூது - .. (அச்சாவில்லை)

12. திருப்பேரூர்ப் போற்றிக் கலிவெண்பா - கோயம்புத்தூர்
வித்துவான் கந்தசாமி முதலியார்
13. திருப்பேரூர் கிள்ளைவிடு தூது - ..
14. பேரூர் மும்மணிக் கோவை - ..
15. பேரூர்ப் பச்சைநாயகியார் ஊசல் - ..
16. திருப்பேரூர் மரகதவல்லியம்மன் மாலை - ..
17. பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மை ஆசிரியவிருத்தம் - ..
18. திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் -
தவத்திடு கந்தசாமி சுவாமிகள்
19. திருப்பேரூர்க் கோவை - ..
20. திருப்பேரூர்த் தோத்திர பிரபந்தத் திரட்டு - ..
 - அ) பட்டி விநாயகர் பதிகம் - ..
 - ஆ) பட்டிச்சுரர் பதிகம் - ..
 - இ) முருகக்கடவுள் திருப்புகழ் பதிகம் - ..
 - ஈ) நடராசர் பதிகம் - ..
 - உ) நாராயணமூர்த்தி பதிகம் - ..
 - ஊ) அரசம்பலவாணர் பதிகம் - ..

- ௭) அகிலாண்ட நாயகி பதிகம் - ,,
- ௮) பேரூர்ப்புராண சாரசங்கிரமாகிய பட்டினாயக மாலை - ,,
21. திருப்பேரூர்க் கலம்பகம் - ,,
22. பேரூர் சிலேடை வெண்பா அல்லது
பிறவாநெறிச் சிலேடை வெண்பா -
(அச்சாகவில்லை)
23. பேரூர்ப் பச்சைநாயகி மாலை - ,,
24. பேரூர் சந்தப் பதிகம் - ,,
25. திருப்பேரூர் யமக அந்தாதி - (அச்சாகவில்லை) ,,
26. திருப்பேரூர்க் கலம்பகம் -
கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர்
27. திருப்பேரூர் மரகத மாலை - ,,
28. சாந்தலிங்கர் துதி மாலை - ,,
29. திருப்பேரூர்ப் பட்டி விநாயகர் ஆனந்தக் களிப்பு -
சிவக்கவிமணி சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்
30. திருப்பேரூர்ப் பலவகைக் கண்ணிகள் - ,,
- அ) வெண்ணிலாக் கண்ணி - ,,
- ஆ) தோழிமார் கண்ணி - ,,

இ) கும்மி -

”

31. பேரூர் இரட்டை மணி மாலை - ”
32. திருப்பேரூர்ப் பட்டிசுவரக் கோவை (பேரூர்க் கோவை) -
முத்து நயினாத்தை முதலியார்
33. திருப்பேரூர்ப் பச்சைநாயகியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் - ”
34. திருப்பேரூர் மரகத மஞ்சரி - சிதம்பர தாண்டவராய முதலியார்
35. மார்கழித் திருவாதிரை ஊடல் - இலக்கண நிறைகடல்
அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை
36. பங்குனி உத்திர ஊடல் - ”
37. பங்குனிப் பெருந்திருவிழா வேடுபறி - ”
38. பேரூர் அரசம்பலவாணர் சன்னதிமுறை விண்ணப்பப்பதிகம் -
தோரமங்கலம் வரதநஞ்சைய பிள்ளை
39. திருப்பேரூர்ப் பதிறுப் பத்தந்தாதி - சுப்பிரமணியசுவாமி
40. திருப்பேரூர் வண்ணம் - இராமசாமிக் கவிராணர்
41. திருப்பேரூர் அருள்மிகு பச்சை நாயகியம்மன்
பைந்தமிழ் மாலை - சிவனடிமை ப. இராமசாமி
(அச்சாகவில்லை)
42. திருப்பேரூர் அருள்மிகு பச்சைநாயகியம்மன் பதிகங்கள் -
(இரண்டு பதிகங்கள்) ”

43. நடனாஞ்சலி - சு. கண்ணாயிரம்
44. பச்சைநாயகியம்மை சோடசோபசார மாலை - ,,
45. பேரூர் மாலை - ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை
(அச்சாகவில்லை)
46. திருப்பேரூர் உலா - வடவழி அருணாசலக் கவிராயர்
47. திருப்பேரூர்த் தோத்திரப் பாமாலை - கோ. துளசியம்மன்
- அ. பட்டிசுவரர் மாலை -
- ஆ. பட்டிநாதர் பதிகம் -
- இ. வெண்பா மாலை -
- ஈ. திருப்பேரூர் மரகதாம்பிகை அந்தாதி-
- உ. பச்சைத்தாய் பதிகம் -
- ஊ. மரகதாம்பிகை பதிகம் -
- எ. மரகதவல்லி பதிகம் -
- ஏ. மரகதவல்லி மாலை -
- ஐ. பட்டிச்சுரன் போற்றிப் பதிகம் -
- ஓ. பேரூர் அம்மை போற்றிப் பதிகம் -

48. திருப்பேரூர்ப் பள்ளு - ஆசிரியர்பெயர் தெரியவில்லை
(அச்சாகவில்லை)
49. திருப்பேரூர் மரகதமாலை - ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை
(அச்சாகவில்லை)

திருப்பேரூர் ஆதீன இலக்கியங்கள்

1. வைராக்கிய சதகம் - தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார்
2. வைராக்கிய தீபம் - ”
3. கொலை மறுத்தல் - ”
4. அவிரோத உந்தியார் - ”
5. சாந்தலிங்க சுவாமிகள் பதிகம் - வண்ணச்சரபம்
தண்டபாணி சுவாமிகள்
6. புலவர் புராணத்தில் உள்ள சாந்தலிங்கசாமி சருக்கம் - ”
7. தவத்திரு. சாந்தலிங்க சாமிகள் பிள்ளைத் தமிழ் -
தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள்
8. தவத்திரு. சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகள் பிள்ளைத்தமிழ் -
புலவர். இல.பழனிச்சாமி
9. தவத்திரு. சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார் பிள்ளைத்தமிழ் -
மு. சிங்கார வேலன்

பிழைநிஞத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	18	கமர்துறையக்	கமர்ந்துறையக்
7	11	தெற்கணாம்பி	மைகுரையாண்ட தெற்கணாம்பி
7	18	கட்டப்பட்ட	செதுக்கப்பட்ட
8	19	இப்புளியமரம்	இப்புளியமரம் என்பர்
9	2	முனிவர்	முனிவரால்
10	14	தாடையில்	முகத்தில்
10	15	தாடைப்	முகப்
11	16	மீதூர்த்த அழகினைக்	மீதூர்ந்த அழகினை
30	5	சுறப்பட்டுள்ளது	சுறப்பட்டுள்ளன
30	12	எனத்	என்றசெய்தியும்
33	10	கால்த்	கால்
33	12	கால்த்	கால்
33	14	கால்த்	கால்
36	1	மணராத	மலராத

49	4	கால்க்	கால்
69	20	கோர்க்கப்பட்ட	கோக்கப்பட்ட
119	7	தொழுதுப்	தொழுது
124	9	இமயமலை	மதுரை
134	2	காவலன்	காலவன்
134	11	கூறப்பட்டுள்ளது	கூறப்பட்டுள்ளன
135	7	உபதேச	நிருத்த
138	17	பாடல்	பதிப்பு
139	22	கச்சியப்பமுனிவர்	நீக்குக
140	7	விநாயக புராணத்தில் புராண வரலாற்றுப் படலத்தில்	நிகண்டாசிரியர்
146	6	மகப்பேறு அருளியது	அருளியது
149	9	குசத்துவசன் வரம்பெறு	அழகிய திருச்சிற்றம்பலப் படலமும், குசத்துவசன் வரம்பெறு படலமும் கூறுகின்றன
151	13	வழிபடு	காலவன் வழிபடு
179	1	குழலி	குழவி

181	3	தூதுக்குரிய	ஊடல்தீர்க்கும்
210	14	சுவடுகளும்	சுவடும்
212	11	தில்லை நடனக் காட்சியைப் பேருரில்	பேருர் நடனக் காட்சியைத் தில்லையில்
219	10	மெய்க்காப்பாளர்	கணங்
236	18	படுகிறது	படுகின்றன
247	1	என்பதை	உள்ளாள் என்பதை
271	7	சிறுதேர்	சிறுதேர்ப்
271	8	பெற்றுள்ளது	பெற்றுள்ளன
289	2	இங்கு சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் பாடிய தென்கயிலைபாதி, வடகயிலை பாதி அந்தாதியையும் சேர்த்துக்கொள்க.	

